

Giới thiệu Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỹ

Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỹ thuộc thể loại truyện ngôn tình của tác giả Tiểu Giai Nhân có diễn biến đầy bất ngờ về một người đàn ông ế vợ.

Bề ngoài hần cũng thuộc dạng ưa nhìn phong độ mà không hiểu sao sau bao nhiêu năm vẫn đơn thân lẻ bóng, chắc cũng tại cái số trời đã định cho hần.

Vào một ngày tình cờ, có lẽ duyên số của hần đã đến, tình cờ gặp cô nàng nọ làm tim hần phải xuyến xao rung động, liệu lần này hần có cơ hội được mãi mãi nhân này không??

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Trời hè tháng sáu nóng như lửa đốt.

Đường Cảnh Ngọc ngưỡng mặt nằm ở một góc cây trên con đường núi, không muốn nhúc nhích, một hơi đi hết hơn mười dặm đường, nàng hiện tại đang rất mệt.

Chính là trời thì nắng mà nàng thì đang khát, môi khô nứt cổ họng nóng rát, tưởng như không uống nước sẽ chết vì khát mất.

Quay đầu nhìn lại, trên đường còn sót lại vài nạn dân, vợ chồng Thạch gia sóng vai ngồi ở một bên thân cây, nhắm mắt lại tựa vào thân cây nghỉ tạm, về mặt môi mệt. Lý lão đầu người đã gần năm mươi thì giống nàng nằm nghỉ trên cỏ, quần áo tả tơi, gần lộ đến đùi rồi.

Đường Cảnh Ngọc nâng chân trái của mình lên, lập tức xuất hiện trước mắt là một cái quần rách tả tơi lộ ra một đoạn chân vừa bẩn vừa thối.

Nàng không quan tâm, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ thêm một lát nữa thì xoa mắt đứng lên, mơ mơ màng màng đi vào trong rừng.

“Thằng nhỏ, người đi đâu đó?” Lý lão đầu ngồi dậy, ngáp một cái hỏi nàng.

Đường Cảnh Ngọc quay đầu lại, phát hiện vợ chồng Thạch gia cũng mở mắt, mặt nàng không chút thay đổi, vừa đi về phía trước vừa mơ hồ nói: “Đi tiểu.”

Trên mặt Lý lão đầu thất vọng hiện rõ, gian nan mở miệng dặn: “Tiện đường người kiếm thử có trái cây gì đó để ăn nha!” Nói xong nhu nhu yết hầu đang khó chịu, hung hăng nuốt nước miếng, đáng tiếc miệng khô cắn, lúc trước đã trái cây đã bị hần ăn hết, làm sao có nước miếng cho hần giải khát.

Đường Cảnh Ngọc không để ý đến hần, hữu khí vô lực đi thêm một đoạn vô rừng cây, bảo đảm động tĩnh bên này không để ba người kia nghe được, nàng lặng lẽ trốn sau cây to, đem hai trái cây còn sót lại ăn nhanh.

Trái cây màu xanh, không có hạt lớn đây là nàng cố ý kiếm trái nhỏ để dành lại, nếu giấu ở trên người thì không dễ phát hiện. Còn những trái lớn trên đường Lý lão đầu ăn một cái nàng liền ăn một cái, chờ Lý lão đầu ăn hết của hần rồi, nàng cũng chỉ dư lại hai trái lớn, cố ý để Lý lão đầu uy hiếp chia cho hần một cái để cho hần nàng không còn trái nào giấu trên người. Vợ chồng Thạch gia trên người khẳng định còn trái cây dư, Lý lão đầu không dám ăn kẻo họ mà chỉ dám khi dễ nàng gầy yếu không có sức lực thôi.

Trái cây còn chưa có lớn, ăn không nghe được mùi vị gì, Đường Cảnh Ngọc không dám trì hoãn thời gian quá lâu, cắn hai ba miếng liền ăn hết thịt quả, ngay cả hạt cũng ăn đến khi không ăn được nữa mới phun vào bụi cỏ rồi mới chậm rãi đi về.

Đi tiểu, tiểu cái rắm, đừng nói trong bụng hiện tại không có nước, ngay cả có nàng cũng luyện tiết mà tiểu ra ngoài.

“Tìm được trái cây nào không?” Lý lão đầu vẫn ngồi chờ nàng.

Đường Cảnh Ngọc lắc đầu, “Đi không nổi.” Nói xong lại nằm ngay đơ trên mặt đất.

Lý lão đầu hồ nghi nhìn chằm chằm vào thiếu niên thân mình khô quắt này, ngấm lại trong thời gian ngắn như vậy xíu tiểu từ này cũng không khả năng tìm được cây ăn quả, liền cũng nằm xuống.

Đường Cảnh Ngọc mệt nhọc thật sự, ngã xuống đất liền ngủ, ngủ cho đến khi mơ hồ nghe được tiếng vó ngựa, nàng mở to mắt, không cẩn thận bị lá cây phản chiếu ánh nắng vào mắt, vội vàng quay đầu, trong chớp lát lại quay đầu lại. Cuối tầm mắt là ngã ba, có động tĩnh của xe ngựa.

Đường Cảnh Ngọc nhìn về phía nhóm đồng bạn.

Vợ chồng Thạch gia thờ ơ, Lý lão đầu nhìn chằm chằm vào con đường kia một hồi lâu rồi quay đầu lại nhìn nàng.

Đường Cảnh Ngọc thấy được sâu trong ánh mắt đục ngầu của lão là khát vọng và sự do dự.

Ai cũng muốn đi nhờ xe, nhưng việc chặn đường là cực kì mạo hiểm, có khát cái vận khí tốt gặp được người tốt thì được đi nhờ xe, vận khí kém thì bị xa phu nhân tâm lấy roi đánh, không đi nhờ xe được mà ngược lại còn bị thương không công, cũng có người không muốn sống liền nằm trên cỏ ép lấy tiền sau đó liền thật sự tặng mệnh cho người luôn.

Nhưng là, vận nhất mình là khát cái có vận khí tốt thì sao?

Lý lão đầu do dự, Đường Cảnh Ngọc cũng đồng dạng rục rịch, nhưng vợ chồng Thạch gia vững vàng ngồi, không lộ ra nửa điểm hứng thú.

Đường Cảnh Ngọc xoay người ngồi đối với đôi diện sơn đạo ngắn người.

Đường quá dài, nàng không nghĩ ra cách nào khác a.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Đường Cảnh Ngọc lấy dĩa trái cây tích trữ ra, lặng lẽ cất trong bụi cỏ, sau đó đứng lên, trước ánh mắt khiếp sợ của ba người Lý lão đầu mà nằm ở giữa đường. Bắt đầu là nằm, rất nhanh lại đổi thành nằm úp sấp, mặt hướng xuống mặt đất, đầu tóc cháy khét vì phơi nắng nhiều cứ nhúc nhích vì lo lắng, đôi mắt nhắm chặt.

“Ngươi không sợ chết à?” Lý lão đầu do dự hô một tiếng.

Đường Cảnh Ngọc không để ý đến hắn, nàng đang lắng nghe âm thanh di chuyển của bánh xe. Quả thật giống tiếng lúc này nàng nghe được không nhanh không chậm, nàng nhẹ nhàng thở ra. Có thể đi chậm rì rì trong cái thời tiết nóng chết người này, hẳn không phải là người nóng nảy, cho dù không cho nàng đi nhờ thì nhiều nhất cũng đem nàng đến chỗ khác chứ không đến nỗi đánh người.

Lý lão đầu mắt cũng không nháy mà nhìn nàng.

Giống như là cướp thức ăn trong miệng hổ vậy, nếu không có ai làm thì hẳn sẽ không dám tiến lên nhưng hiện tại có người làm thì hẳn cũng có gan thù.

Lý lão đầu lần lông lóc lại trước người Đường Cảnh Ngọc, cùng nằm úp sấp giống nàng.

Đường Cảnh Ngọc đem lão tổ tông mười tám đời của hắn mắng trong đầu.

Tốt xấu cũng nên đổi tư thế a, hai người nằm như vậy, sợ người khác không biết hai người kết phùng già chết sao?

Thời gian khẩn cấp, Đường Cảnh Ngọc không muốn lãng phí thời gian tranh luận cùng hắn, nhỏ giọng dạy hắn: “Ngươi đổi tư thế đi.”

Lý lão đầu không ngốc, lập tức hắn chuyển tư thế, đổi thành nằm nghiêng, đầu gối lên cánh tay bên phải.

Đường Cảnh Ngọc rất cảm kích hắn, thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở: “Lý thúc ngươi đối với ta thật tốt, trước kia là ta hiểu lầm ngươi, nếu sớm biết ngươi vì sự ta bị xe cán chết mà nằm dò đường trước ta thì lúc dọc đường đi ta nên đối xử ngươi giống như cha đẻ, Lý thúc a.....”

Lý lão đầu đang buồn bực suy nghĩ từ lúc nào thì mình đối tốt với hắn, sau khi nghe được câu kia lập tức đứng lên, nhanh chóng nằm phía sau Đường Cảnh Ngọc. Xú tiểu từ nằm mơ đi, hắn nằm phía trước vì sợ bỏ qua cơ hội tốt thiếu chút nữa đã quên đón xe là việc cực kì nguy hiểm.

“Lý thúc ngươi.....” Đường Cảnh Ngọc lòng chua xót, ủy khuất lên án nhưng khoe miệng lại giương cao.

“Câm miệng, xe đến kia.” Lý lão đầu tức giận cất lời nàng.

Đường Cảnh Ngọc nghe lời giả chết.

Vó ngựa đất đất, từng tiếng từng tiếng như dẫm nát ngực nàng. Đường Cảnh Ngọc lặng lẽ mở một mắt nhìn xe ngựa kia, nếu bảy con ngựa kia chạy đến trước người nàng ba bước mà không dừng lại, nàng sẽ trốn đi bằng tốc độ nhanh nhất.

Hai bên càng ngày càng gần nhau, tên đánh xe đầu đội mũ rom thấy tình hình phía trước nhú mày ngày càng sâu, còn khoảng mấy trượng nữa, hắn quay đầu lại hỏi người trong xe: “Chường quây, phía trước có hai tên khát cái đón xe.”

“Ném vài đồng vào ven đường đi.” Âm thanh nam nhân trầm thấp, giống như rượu ngon rót vào chén ngọc, thanh u dễ nghe.

Giống như đã chuẩn bị từ trước, từ trong lòng lấy ra năm tiền đồng, trước khi đến trước mặt bọn khát cái lớn tiếng thúc giục nói: “Chường quây chúng ta có lòng tốt, thường các ngươi mấy đồng tiền mua com ăn, nhanh đi lấy đi!” Nói xong đem tiền đồng ném vào bên ven đường, đồng thời giơ mã tiền (roi ngựa) lên, chuẩn bị hai khát cái kia rồi đi thì liền tăng tốc rời khỏi đây.

Tiền đồng được vung ra mãnh liệt rất nhanh liền rơi xuống bụi cỏ.

Vợ chồng Thạch gia lập tức đứng lên, tốc độ Lý lão đầu so với bọn hắn còn nhanh hơn, tay mắt lanh lẹ liên tục nhặt được ba đồng tiền, mặt khác hai đồng tiền cách khá xa bị vợ chồng Thạch gia đoạt được. Hắn muốn trừng bọn họ, nghĩ nghĩ lại sợ Thạch gia từ đánh hắn, nhỏ giọng nói thầm một câu liền xoay người, vốn tưởng rằng xe ngựa đã chạy rồi, không nghĩ tới xe ngựa cứ nhiên ngừng lại, mà xú tiểu từ kia còn nửa chết nửa sống nằm ở chỗ đó.

Tiền Tiến cũng thực buồn bực, không khỏi đoán xem thiếu niên khô quắt đang nằm chỗ đó có còn sống không. Hắn nhìn chăm chăm vào thiếu niên bị phơi nắng đỏ ửng lên đánh giá nhưng nhìn không ra cái gì, đành phải lại xin chỉ thị của chủ tử: “Chương quây, người này còn nằm úp sấp, chúng ta làm sao bây giờ a?” Son Đông năm nay gặp hoạn, mấy tháng này có không ít khát cái tránh nạn, hắn nghe nói không ít chủ xe khác nghiền chết không ít khát cái nhưng hắn làm không được a, lúc đánh xe hắn gặp a miêu a cầu hắn đều đợi bọn chúng đi rồi mới tiếp tục đi.

“Đi xuống nhìn thử hắn thực gần chết rồi sao.” Nghe âm thanh của nam nhân thật thờ ơ nhưng không còn thấp như hồi nãy.

Tiền Tiến biết chương quây là không muốn bị liên lụy, nghe vậy lập tức nhảy xuống xe ngựa, dương dương tự đắc cầm mã tiên đi đến trước người thiếu niên, dùng mũi chân đá đá bả vai thiếu niên: “Này, ngươi làm sao vậy? Có phải khát nước hay không? trên xe chúng ta có nước này.”

Đường Cảnh Ngọc muốn nâng mắt nhưng nâng không được, môi giật giật.

Tiền Tiến nhăn mặt nhíu mày, ngồi xuống, Lý lão đầu nghi ngời tên tiểu tử này, cũng lại gần đó.

Đường Cảnh Ngọc mở nửa mí mắt, thanh âm nhỏ đến mức gần như không có: “Cứu ta, ta, không muốn chết.....”

Trên mặt hắn thực bẩn, bàn tay vươn ra vừa nhỏ vừa gầy, thoát nhìn rất giống một đứa nhỏ. Tiền Tiến có chút không đành lòng, ôm lấy hắn đặt lên xe ngựa. Lý lão đầu bây giờ đã đoán được tên tiểu tử kia giả đáng thương, trong lòng thầm mắng xú tiểu tử giả hoạt có biện pháp tốt hơn mà không nói với hắn, nhân tiện lôi kéo tay của Đường Cảnh Ngọc khóc: “Thằng nhóc của chúng ta gặp được Bồ Tát rồi, người không chết được đâu, đợi đến lên trần trên cha liền mua thuốc cho người a!”

Vợ chồng Thạch gia không thích xen vào việc của người khác, xú tiểu tử đang giả bộ hắn cũng không dám vạch trần.

Tiền Tiến không dám hồ lộng nhiều, đem thiếu niên đặt phía sau xe, cẩn thận đánh giá đánh giá hai người kia, lão khát cái là mắt híp, mắt của thiếu niên lúc này là mắt hoa đào, khuôn mặt lại không có nửa phần tương tự. Hắn lười cùng lão khát cái biện bạch, hắn lên xe ngựa bắt đầu vung roi.

“Đại gia chó đi a, ta thật sự là cha hắn mà!” Lý lão đầu một phen kéo lấy cánh tay hắn, vô cùng lo lắng nói.

Tiền Tiến thiếu chút nữa bị hắn kéo ngã, liền bực mình, đánh một roi lên người lão khát cái: “Đi chỗ khác, còn dám kéo ta nữa, cẩn thận ta đánh chết người!”

Lý lão đầu trong lòng biết chính mình hôm nay không đi nhờ được xe rồi, không lên được xe, hắn nảy sinh tâm tư ác độc, liền kéo tiểu tử kia xuống: “Người xuống dưới cho ta, lão tử không được ngồi xe, người cũng đừng hòng ngồi được!”

“Người buông tay, người còn dám kéo hắn một chút nữa thử xem!” Tiền Tiến thật sự là sinh khí, lại cho lão khát cái một roi, trên đời này sao còn người ác độc như vậy!

Lý lão đầu đau đến giờ chân, không thể tạm thời không buông nàng ra, thấy Tiền Tiến đem xú tiểu tử giả chết đặt trở về xe, hắn cười ha ha nói: “Người là đồ ngốc, người cho là hắn gần chết thật sao? Ta nói cho người hay hắn là đang giả vờ đó, chỉ có loại đồ ngốc như người mới bị hắn lừa!” Nói xong sẵn lúc Tiền Tiến đang sừng sốt, hắn lôi Đường Cảnh Ngọc lại, còn hung hăng nhéo nàng chân một phen, “Ta xem người giả vờ được đến khi nào!”

Tiền Tiến lần này không có lập tức đuổi người đi, mà mang theo ba phần hoài nghi nhìn chăm chăm thiếu niên kia.

Đường Cảnh Ngọc hận không thể đá ngay khó hạ của Lý lão đầu. Bị hắn hung hăng đá một cước, nàng khó chịu mồ to mắt, giống như vừa mới tỉnh ngủ, nàng mờ mịt chung quanh, nhìn đến Lý lão đầu, ánh mắt nhíu mạnh lại, “Đừng ăn ta mà, xin người đừng ăn ta.....”

Lý lão đầu choáng váng.

Tiền Tiến nghe thấy, nghĩ đến chuyện làm cho người ta phải sừng hết lông tóc, không còn nửa điểm do dự, một tay hất lão khát cái vào bụi cỏ một tay đặt thiếu niên kia vào thùng xe, dứt khoát nghênh ngang mà đi.

Ở phía sau Lý lão đầu chửi thề, xe ngựa chạy ra được một khoảng xa mới bắt đầu chạy chậm lại.

Đường Cảnh Ngọc nằm giữa, bởi vì đầu đối diện với khe hở nên không dám cười trộm.

Tường đào hổ được nàng sao, Lý lão đầu người sống thêm vài chục năm nữa đi!

Âm thầm đắc ý một hồi, Đường Cảnh Ngọc thì thào ra tiếng: “Nước nước.....”

Nàng nói với Tiền Tiến, đáng tiếc Tiền Tiến không có nghe, Đường Cảnh Ngọc đang muốn nói to hơn, thì đột nhiên một cái ống trúc từ bên trong đưa ra. Đường Cảnh Ngọc lúc này mới nhớ bên trong xe còn có người, nàng cố hết sức tiếp lấy, kim lòng không đậu mới theo khe hở nhìn trộm vào trong.

Vừa thấy người nọ, nàng ngây ra như phỗng.

Tại sao lại là hắn?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: CHƯƠNG 2

Tổng Thủ dung mạo nghiên lệ (là vẻ đẹp diễm lệ, quyến rũ nhưng hần là nam nên ta để vậy luôn, không biết giải thích sao) nên đã quen việc bị người khác nhìn chăm chăm, thấy thiếu niên vẫn còn ngơ ngác nhìn mình, hần vẫn chưa bắt mắt, “Cầm lấy.”

Đường Cảnh Ngọc theo bản năng cầm lấy ống trúc.

Tổng Thủ lại tiếp tục ngồi thẳng, nhắm mắt dưỡng thần.

Đường Cảnh Ngọc chậm rãi lấy lại tinh thần , lại nhìn thoáng qua nam nhân kia liền thu hồi tầm mắt, cố sức ngửa đầu uống nước.

Nước được đựng trong ống trúc mang theo mùi hương thần nhiên nhưng tâm tư Đường Cảnh Ngọc lại không đủ tinh tế để mà thưởng thức, nàng chỉ ngửng cổ uống ừng ục ừng ục được nửa ống mới ngừng lại vì sặc .

Tiền Tiến quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng bị nghẹn về mặt đỏ bừng, khuôn mặt vốn đã không sạch sẽ nay bị nước tràn ra làm tem lem, trông rất mắc cười, hần đành nhin cười mà nhắc nhở nàng:

“Tiểu huynh đệ ngại uống chậm một chút, không có ai dành với ngươi đâu.” Dáng người gầy tong teo, nhìn khuôn mặt khoảng mười một mười hai tuổi, dù là nạn dân hay khát cái thì trông cũng thật đáng thương.

Đường Cảnh Ngọc cười yếu ớt với hần, chờ Tiền Tiến chuyển qua, nàng nằm nghỉ ngơi một lát, chậm rãi dựa vào xe mà ngồi, thỉnh thoảng uống vài miếng nước, ánh mắt phiêu về rừng cây xanh um trên núi, như có điều suy nghĩ.

Lần đầu tiên thấy Tổng Thủ là khi nàng bảy tuổi, mất nương, mà Tổng Thủ năm đó mười tám tuổi đã liên tiếp giành được các giải Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, cười ngửa tuyên cáo với thiên hạ.

Lần thứ hai thấy Tổng Thủ là năm nàng mười tuổi, không còn nhà để về, mà Tổng Thủ đã hai mươi một tuổi là sủng thần của thiên tử.

Không nghĩ tới bốn năm sau, nàng lại đụng phải Tổng Thủ, thoát nhìn hần vẫn không có gì thay đổi, vẫn là khuôn mặt tuấn tú nhưng lạnh như sương khiến người khác vừa nhìn liền khó quên, chính là vì sao mỗi lần nàng gặp hần đều là trong hoàn cảnh nghèo túng vậy?

Đường Cảnh Ngọc khó nén tâm trạng ghen tị. Nàng có nên theo như xa phu gọi hần là chường quây? Hần cải trang vì hành sao? Tuy rằng nàng không biết Tổng Thủ tới nơi này làm gì, nhưng nhìn tư lự đẹp đẽ thanh lịch trên người hần thì khẳng định nàng suy đoán không sai, nàng thì trái lại, mỗi một năm đều kém hơn năm trước, tới mức phải lưu lạc thành khát cái.

Đường Cảnh Ngọc thở dài một hơi.

Tiền Tiến vốn ngại đường dài mà không có người nói chuyện, quay đầu lại nhìn nàng, thấy nàng sau khi uống nước dường như đã lấy lại được hơi thở, nhin không được liền bắt chuyện: “Tiểu huynh đệ từ Sơn Đông đến đây nương nhờ thân thích sao ?”

Đường Cảnh Ngọc về mặt cô đơn gật gật đầu.

Chuyện thương tâm thường mọi người ít nhắc đến nhiều, Tiền Tiến có điểm xấu hổ, ngược lại lại thân thiện hỏi: “Thân thích của tiểu huynh đệ ngại ở đâu a? Ngươi có biết đường đi không? Ta biết rõ Tô Châu như lòng bàn tay, để ta chỉ cho ngươi mấy điểm, miễn cho ngươi lạ nước lạ cái bị lừa gạt đi.”

“Đại ca con người người thật tốt.” Đường Cảnh Ngọc là thật tâm cảm kích . Theo kinh thành đến Tô Châu nàng trải qua không ít gặp ghềnh, người tốt chân chính không có mấy ai, “Ta muốn đi huyện Gia Định, lúc trước ta có hỏi thăm thì biết cứ đi về phía đông là tới Tô Châu.”

Huyện Gia Định?

Tiền Tiến nhất thời nhếch miệng nở nụ cười, “Đừng đừng đừng, tiểu huynh đệ không đi nhầm đâu, thật không dám dấu điểm, chúng ta hiện tại cũng muốn trở về Gia Định!” Mới nói hết, chỉ thấy thiếu niên mới vừa trầm lặng kia mở to cặp mắt hoa đào, ánh mắt dõi theo hần như chó hoang thấy chân gà, trong đầu hần vang lên cảnh báo, không ổn rồi.

Đường Cảnh Ngọc hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hần: “Đại ca tiện thể có thể cho ta đi ké không, ta đã đi một đoạn đường dài rồi, ngại xem hài của ta này!”

Nàng đưa đôi chân về phía Tiền Tiến, đôi giày rom rách tung toé xém chút đụng trúng mặt hần, may mắn là hần đủ thông minh ngửa người ra sau né tránh, nhưng không gây trở ngại cho hần khi nhìn rõ đôi chân của thiếu niên, càng không gây trở ngại để hần ngửi được mùi chân thối kia.

“Tiểu huynh đệ ngại cất chân ngại đi!” Tiền tiến nín thở thúc giục.

“A, xin lỗi a đại ca, đại ca nguoi đừng tức giận nha.” Tự biết mình thất lễ, Đường Cảnh Ngọc vội vàng lấy chân về, ngồi chồm hổm bên cạnh Tiền Tiến, tội nghiệp cầu xin hân. Nếu gặp người hung bạo dĩ nhiên nàng chẳng thềm tốn nước bọt cầu xin hân, nhưng gặp được người tốt như Tiền Tiến nàng có thể cầu xin.

Tiền Tiến không ngại hỗ trợ, chính là.....

Hân hát cảm về hướng màn xe. Xe ngựa là của chương quây , chương quây không mở miệng, hân nào dám tự chủ trương.

Đường Cảnh Ngọc giặt mình.

Cái người Tổng Thủ này, nàng chỉ gặp qua hai lần, cũng không rõ ràng nhân cách của hân a.

“Chương quây của nguoi chắc ngủ rồi, chúng ta nói chuyện nhỏ chút.” Đường Cảnh Ngọc hạ thấp thanh âm, về mặt sầu lo, “Đường đến Gia Định còn xa không?” Động tác nhìn thì giống như nói nhỏ, nhưng thanh âm thì không quá thấp.

Tiền Tiến cảm thấy lời này không dấu điểm ý gì, cũng không nhắc nhở nàng, lập tức trả lời: “Đi thêm một canh giờ nữa là tới một trấn nhỏ, chúng ta ngủ lại qua đêm, sáng mai xuất phát, trước trưa ngày mai là đến Gia Định.” Nếu không cần ngủ lại, chắc chắn chương quây sẽ giúp nhưng hiện tại, hân suy đoán chương quây có cho thiếu niên đi nhờ xe không, chương quây cũng không phải thiện nam.

Xa như vậy sao?

Đường Cảnh Ngọc rất thất vọng, đã biết đi nhờ xe được nửa đường là tốt lắm rồi, nàng quay đầu lại tám màn, không yên tâm hỏi lại: “Ta, ta thấy chương quây tướng mạo có chút hung, hân có thể nào cho ta đi nhờ xe không?”

“Hu.....” Tiền Tiến sợ tới mức mồ hôi lạnh đều ứa ra, xe ngựa lao đảo , chương quây chắc chắn là chưa ngủ. Sợ chương quây hiểu lầm, hân cố ý đề cao thanh âm, “Tiểu huynh đệ đừng nói bừa, chương quây chúng ta là người tốt, Sơn Đông gặp họa, quan huyện kêu gọi giới thương nhân giúp đỡ cứu tế, chương quây chúng ta góp một ngàn lượng nha!”

Đường Cảnh Ngọc có chút hoang mang , tại sao lại thấy Tổng Thủ có chút quen thuộc vậy?

Bất quá Tổng Thủ rốt cuộc đang làm cái gì cũng không quan hệ với nàng, Đường Cảnh Ngọc chờ mong nhìn Tiền Tiến: “Chương quây các nguoi thật là thiện lương, nói như vậy, chắc chắn hơn năm mươi phần trăm là hân sẽ giúp ta sao?”

Tiền Tiến bỗng nhiên ý thức được mình gặp tình huống tiến thoái lưỡng nan. Nếu gật đầu đi, lỡ như chương quây không chịu giúp, hân tự tiện chấp nhận cũng không được, nhưng nếu lắc đầu, như vậy chẳng phải nói hân mạnh miệng, chương quây của hân căn bản không phải là người lương thiện.....

Do dự nửa ngày mà chưa quyết định được gật hay lắc, Tiền Tiến xem xét mặt thiếu niên, nhỏ giọng nói có lệ: “Đến nơi thì chính mình tự cầu xin chương quây đi.”

Nói xong xoay người, kéo vành nón xuống, chuyên tâm đánh xe. Hân cùng thiếu niên chính là bình thủy tương phù (bèo nước gặp nhau), không đáng vì hân mà đắc tội chương quây, ông chủ chương quây của hân chưa từng mắng chửi người, chỉ là mới quét mắt một cái, cảm giác ấy còn không bằng mắng chửi đâu.

Tiền Tiến không nói nữa, Đường Cảnh Ngọc không cam lòng lay cánh tay hân, Tiền Tiến giả chết không để ý tới nàng, Đường Cảnh Ngọc không nói nữa, hơn nữa nàng thật sự đói bụng, không có nhiều khí lực, một lần nữa ôm ống trúc nằm xuống.

Mặc kệ , đến trấn trên rồi nói sau, khó có dịp bắt được xe ngựa, nàng cần hảo hảo ngủ một lát.

Đường Cảnh Ngọc thật sự ngủ say.

Cùng đi với bọn Lý lão đầu, nàng chưa từng thực sự ngủ sâu, hiện tại gặp một được một người tốt, không quan tâm nàng là khát cái hay quý nhân, nàng rốt cục có thể tạm thời buông phòng bị, ngủ một giấc sâu.

Xe ngựa nhẹ nhàng xóc nảy, ống trúc nàng ôm chặt rãi rơi ra, trong một lần xe ngựa xóc mạnh, ống trúc từ trong tay nàng lăn ra ngoài. Bởi vì nàng nằm hướng vào màn xe, ống trúc liền lăn đến trong xe, nhẹ nhàng phát ra tiếng nước chảy.

Tổng Thủ mở to mắt, xoay người kiểm tra ống trúc, cúi đầu thì thoáng thấy một nửa bàn tay của thiếu niên, động tác khẽ chậm lại. Ánh mắt đặt tại bàn tay thực bản với móng tay đen thui, Tổng Thủ lấy khăn từ trong tay áo ra. Đặt khăn phía trên ống trúc, rồi mới nhẹ nhàng đặt nó vào một nơi cố định.

“Chương quây, phía trước gần tới rồi.”

Tổng Thủ nhắc tám màn lên nhìn ra ngoài, liếc mắt về phía thiếu niên nhẹ nhàng hô hấp, thấp giọng phân phó nói: “Dừng xe, đặt hân ở đây đi.”

“..... Dạ.” Tiền Tiến không khỏi cảm thấy may mắn vì chính mình không nhiều chuyện, vững vàng dừng xe lại, ôm lấy thiếu niên vào lề đường.

Đường Cảnh Ngọc tỉnh lại khi được đặt xuống đất, nàng mờ mịt nhú nhú mắt, đối diện với đôi mắt đầy áy náy của Tiền Tiến, nhìn về phía trước là trấn phụ cận, lập tức liền hiểu. Nàng cười khô, giặt giặt miệng, rốt cuộc không có giả bộ đáng thương cầu Tổng Thủ giúp nàng.

Nếu là người khác, nàng khẳng định cầu xin tiếp, đối với Tổng Thủ, nàng cho dù không biết con người hán nhưng những nhân vật như vậy một khi đã quyết định thì dù là ai cũng không thay đổi được.

Xoay người đứng lên, Đường Cảnh Ngọc ôm bụng đi đến trước xe ngựa, cầu xin người bên trong xe:“Đại gia, ngài làm ơn thương ta một chút tiền com đi, ta đã hai ngày chưa ăn com, van cầu người, nếu không ăn com ta sẽ đói chết” Thanh âm khàn khàn vô lực.

Tổng Thủ đem ống trúc cùng với khăn lụa vứt ra bên ngoài.

Đường Cảnh Ngọc thấy, trong lòng thầm mừng nam nhân keo kiệt, trên mặt lại diễn sự cảm động đến rơi nước mắt:“Cám ơn đại gia thương nước, đại gia là người tốt sẽ có hồi báo, chuyện làm ăn của ngài chắc chắn càng ngày càng tốt.” Ông trúc đề ở trong tay, khăn lụa thì nhét vào cái túi tiền bên trong người. Loại tơ lụa tốt nhất này, ít nhất có thể bán được mấy chục đồng, không cần cầu xin nữa.

Thu được thứ tốt, nàng lưu luyến tội nghiệp nhìn về phía Tiền Tiến,“Cám ơn đại ca quan tâm, ngày khác hữu duyên sẽ tái kiến, tiểu đệ nhất định mời đại ca một bữa thật ngon!”

Thiếu niên người thi gầy như que củi, nói chuyện lại hào khí ngất trời, Tiền Tiến bất đắc dĩ lắc đầu, nâng tay sờ sờ ngực, tính đưa thiếu niên vài đồng để buổi tối có thể ăn no.

Đường Cảnh Ngọc mừng rỡ, trông mong nhìn theo hán.

Hai người đứng ở vị trí vừa khéo động tác kia của Tiền Tiến lọt vào mắt Tổng Thủ, hán mở miệng hỏi:“Tiền tiến, người còn bao nhiêu tiền?”

Tiền tiến ngẩn người, lập tức vui vẻ nói:“Còn hơn bốn hai đồng.” Nếu chương quây mở miệng, hán liền lấy từ tiền của chương quây, có thể tiết kiệm cho mình được mấy đồng.

“Cho hán tròn năm mươi đồng đi.” Tổng Thủ thân nhiên nói.

Năm mươi văn, cũng đủ để thiếu niên này thay bộ quần áo sạch sẽ đi gặp thân thích a.

Tiền tiến đưa cho Đường Cảnh Ngọc ánh mắt “Chúc người gặp may mắn” rồi đưa túi tiền cho hán.

Đường Cảnh Ngọc liên tục nói lời cảm tạ, chờ xe ngựa rồi đi rồi, nàng mới hướng về xe ngựa đánh một quyền.

Năm mươi tiền, nàng nghĩ Tổng Thủ cho nàng bốn lượng bạc ai ngờ người này lại nhỏ mọn như vậy a, quả nhiên chuyện trên đường đi gặp quý nhân thì gặp được chuyện tốt toàn là kịch bản đối trả a!

Hòn dãi trong chốc lát, Đường Cảnh Ngọc nhìn trái nhìn phải, lặng lẽ tiến đến một cái cây, dọc theo đường đi nhổ một loạt ba mươi gốc mạ, nàng dừng lại, ngồi xổm xuống rút một gốc cỏ mạ ra, đem kia ba mươi văn tiền kia bọc kĩ trong khăn, đem bỏ lại chỗ cũ, dọn dẹp một chút xác định nhìn không ra dấu vết gì mới nhanh chóng đi ra ngoài.

Sắc trời đã có chút tốt, bên ngoài vẫn không có người.

Đường Cảnh Ngọc sắp xếp những gốc mạ gãy kia để làm kí hiệu, lúc này mới mang theo ống trúc đi vào trấn.

Mới đến bên ngoài trấn, nàng uống hết nước trong ống, sau đó tiếp tục đi, vào thôn trấn đi chưa được mấy bước, xa xa có hai khát cái đột nhiên đứng lên. Đường Cảnh Ngọc xoay người bỏ chạy, đáng tiếc nàng vốn đói bụng không còn mấy khí lực, chạy không được bao lâu đã bị người đè lại, thuận thực sờ cái túi đựng tiền trên người nàng.

Nhưng không tìm được đồng nào, hai cái khát cái hùng hùng hổ hổ đá nàng một cước, mang theo ống trúc rồi rời đi.

Đường Cảnh Ngọc cả người đau nhức, nhích nhích thân thể, trên đầu bầu trời đã nhuộm hồng một vùng.

Nàng nâng cánh tay lên, nhìn cánh tay áo rách tung toé, quyết định sáng mai nhất định phải mua một bộ đồ sạch nếu không cho dù nàng mang theo túi tiền kia vào huyện Gia Định, chỉ sợ chưa kịp mua gì đã bị bọn du côn cướp sạch.

Một thân xiêm y sạch sẽ bằng vải thô, nàng vẫn có khả năng mua.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 3

Trời đã vào đêm, gió thổi phát phơ, thật là dễ chịu Đường Cảnh Ngọc vỗ vỗ bụi đất trên người, chậm rãi đứng dậy đi vào trấn.

Trần tuy nhỏ nhưng thoát nhìn coi như giàu có và đông đúc, hai bên đường bày không ít cửa hàng, mới bước được hai bước thì biết bao hương vị thức ăn quyền rũ bay tới, canh vịt hầm bột, vằn thắn, tiểu lung bao (một loại bánh bao nhỏ hỗn hợp thịt, cua, trứng cá)..... Đường Cảnh Ngọc vốn chưa ăn gì ngoại trừ uống nước từ buổi chiều, nay trong miệng toàn là nước miếng, không ngừng ra chảy ra ngoài. Nhưng nàng biết căn bản bấy nhiêu tiền của nàng không đủ để uống miếng nước canh, chỉ đành nhìn cho đỡ thèm.

Trên đường không ít người đi đường, Đường Cảnh Ngọc thức thời đi ở chỗ tối, đi được một lúc đụng một cái sạp đồ ăn dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn chủ quán, chủ quán làm như không thấy hoặc trực tiếp đuổi nàng, nàng liền tiếp tục đi phía trước đi, mọi người đều dùng ít sức.

Đi ngang qua một quán cơm nhỏ, hai đứa nhỏ bốn năm tuổi đang chơi với nhau phía trước một quán ăn, Đường Cảnh Ngọc kim lòng không được nhìn qua bọn họ. Nữ oa lớn hơn một chút thấy nàng, đại khái là do các trưởng bối trong nhà đã cấm dận, lập tức cảnh giác, dặt tay đệ đệ nàng vô bên trong chơi.

Đường Cảnh Ngọc thấy vậy cũng không trách nàng, đang muốn đi lên phía trước đột nhiên thấy cách đó không xa là một khách sạn.

Loại trấn nhỏ như vậy, để tìm được một khách sạn rất khó, bọn người Tổng Thủ có thể nào ở bên trong không?

Đường Cảnh Ngọc đột nhiên có điểm hưng phấn.

Mà lúc đó chủ tớ Tổng Thủ đang ở phòng lớn của khách sạn dùng cơm.

Tổng Thủ vốn kiệm lời, Tiền Tiến sợ làm mất mặt chủ tử nên chỉ dám dựng thẳng lỗ tai nghe khách nhân nói chuyện, lại vô tình nghe được thanh âm cầu xin đáng thương quen thuộc, Tiền Tiến tâm thần vừa động, quay đầu nhìn lại, quả nhiên ở cửa khách sạn thấy được thiếu niên gầy yếu kia, ngăn ngừa mới không gặp mấy canh giờ, quần áo trên người thiếu niên càng rách rưới thêm.

Đường Cảnh Ngọc làm bộ không phát hiện hắn, tiếp tục cầu tiểu nhị khách sạn cho miếng cơm, tiểu nhị không kiên nhẫn đuổi nàng, Đường Cảnh Ngọc không chịu đi, tiểu nhị liền dùng sức đẩy nàng một cái. Đường Cảnh Ngọc chật vật ngã xuống đất, lúc ngồi dậy thì thấy ánh mắt của Tiền Tiến nước mắt lập tức liền chảy ra, một tay chống đỡ thân thể một tay gạt lệ.

Tiền Tiến không đành lòng nhìn nàng, trong lòng lại buồn bực thiếu niên kia rõ ràng có tiền tại sao còn muốn xin cơm, chính là thấy bộ dáng trầm mặc không nói của chương quỳ, hắn cũng không dám hành động gì.

“Ta đi lên trước.” Tổng Thủ buông đũa, đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi lên lầu hai.

Tiền Tiến vẫn nhìn theo hắn, chờ đến khi không thấy bóng Tổng Thủ nữa, lập tức cầm một cái bánh bao thịt chạy ra ngoài, nàng Cảnh Ngọc dậy, một bên đem bánh bao dúi vào tay cho nàng: “Không phải cho người tiền rồi sao? Tại sao lại đi xin cơm?”

Hắn nói chưa dứt lời, Đường Cảnh Ngọc càng úy khuất: “Ta, ta.....”

Tiền Tiến thấy nàng bị bánh bao nhét vào miệng sắp nghẹn rồi, bắt đắc dĩ vỗ vỗ bả vai nàng: “Người ăn trước đi, ăn xong rồi nói sau.”

Đường Cảnh Ngọc cảm kích nhìn hắn, tự biết tướng ăn của nàng dọa người, vội xoay người ăn như sói như hổ.

Nhìn bả vai gầy yếu của thiếu niên, Tiền Tiến nhìn chăm chăm một lát, gọi tiểu nhị đứng bên kia để hắn lấy thêm hai cái bánh bao thịt, không phải chỉ là một bữa cơm chiều sao, hắn lo được!

Vì thế Đường Cảnh Ngọc liên tục ăn ba cái bánh bao thịt, rốt cục cũng có khí lực để kẻ khổ, cầm lấy tay Tiền Tiến lui về một bên nói, “Tiền đại ca huynh giúp ta đi, ta vừa mới vào thôn đã bị hai thằng khát cái chạn đường, bọn họ chẳng những cướp khăn của đại gia, ngay cả ống trúc cũng đều cướp đi..... Tiền đại ca van cầu huynh, bọn họ có hai người ai cũng cao hơn ta, ta đánh không lại bọn họ, huynh giúp ta cướp về được không?”

Tiền Tiến vừa nghe, nổi trận lôi đình, dẫn đầu nàng đi phía trước: “Ngay cả đồ vật chương quỳ thương mà cũng dám cướp, người nhìn ta đánh chết bọn họ như thế nào này!”

Đường Cảnh Ngọc liên tục gật đầu.

Đáng tiếc lúc bọn họ đuổi tới, hai khát cái kia đã trốn đâu rồi.

Tiền Tiến dẫn Đường Cảnh Ngọc tìm hết một con phố mà không tìm được người, lại nhìn bộ dáng tội nghiệp của Đường Cảnh Ngọc, vừa tức lại vừa đau đầu. Còn muốn tiếp tục tìm, Đường Cảnh Ngọc kéo tay hắn lại, cúi đầu thở dài: “Quên đi Tiền đại ca, huynh mau trở về hầu chương quỳ hạ của huynh đi, dù sao ngày mai ta có thể tìm được thân thích rồi, đêm nay cũng ăn no rồi Chỉ tiếc cô phụ một mảnh hảo tâm của huynh.” Nói xong xoay người phải đi.

Chương quỳ thích ở một mình, không cần người hầu hạ, bởi vậy Tiền Tiến cũng cần không sót ruột mà trở về sớm, tò mò hỏi nàng: “Người muốn đi đâu nh?”

Đường Cảnh Ngọc dừng bước chân lại, chỉ vào bên trong thôn nói: “Ta tìm một ngõ nào đó để ngủ.”

Màn là trời chiếu là đất, nàng đã sớm quen, cũng tùy ý tiếp nhận, Tiền Tiến lại không đành lòng. Nếu là khát cái không quen khác, hẳn mới lười quản đối phương ngủ chỗ nào, nhưng thiếu niên này coi như theo chân hẳn một đoạn đường, người còn nhỏ lại không phải loại liều chết đây đưa, mới vừa bị cướp, hẳn muốn giúp nàng một lần nữa.

“Như vậy đi, đêm nay ngươi ngủ trong phòng với ta.” Tiền Tiến cười nói, “Chương quỳ đặt hai phòng, chút nữa ngươi nhớ đừng lên tiếng, ngày mai chờ chúng ta rồi đi trước rồi ngươi mới đi, đừng để chương quỳ thấy ngươi là được.”

Hắn ngũ quan đoan chính, ánh mắt có chút nhỏ, lúc cười lộ lên có vẻ đặc biệt hiền lành. Đường Cảnh Ngọc thật sự thực cảm kích hắn, nhưng hiện tại nàng quả thật rất cần hắn giúp đỡ, cho nên nàng không thể không tiếp tục giả đáng thương, đành bám theo Tiền Tiến quay trở lại khách sạn: “Tiền đại ca, ngươi có quần áo để tắm rửa không?”

“Có a, ngươi hỏi cái này làm cái gì?” Tiền tiến kinh ngạc hỏi.

Đường Cảnh Ngọc gãi gãi đầu làm đầu tóc như cỏ khô phát ra âm thanh soàn soạt: “Ta, ta sợ cứ như vậy đi tìm người sẽ bị khinh thường, Tiền đại ca, huynh có thể cho ta mượn quần áo không? Chút nữa huynh nói chỗ huynh ở cho ta biết, chờ ta sắp xếp xong xuôi, ta đem quần áo trả về cho huynh, nếu không ta trả lại tiền cho huynh mua quần áo mới là được. Đúng rồi, chỗ ta tìm nương tựa là cậu hai của ta, hẳn họ Tần, ở thành tây.....”

“Được rồi được rồi, không cần nói cho ta mấy chuyện đó làm như ta sợ ngươi quỵt nợ vậy, một bộ quần áo mà thôi, chỉ tốn vài đồng tiền thôi.” Tiền tiến sáng khoái ngắt lời nàng, “Đại ca với ngươi hợp ý, lần này giúp ngươi, chờ ngươi sắp xếp xong xuôi, trực tiếp đi tiệm lông đèn Tống gia tìm ta, hỏi đường đi đến tiệm lông đèn Tống gia, người trong thành đều biết.”

Tiệm lông đèn Tống gia?

Lại nói lời cảm tạ, Đường Cảnh Ngọc âm thầm đem bốn chữ này ghi tạc trong lòng, lỡ như sau này có chuyện, nàng cũng chỉ có thể lại xin sự giúp đỡ của Tiền Tiến.

Phòng của Tiền Tiến gần phòng Tống Thù, hai người giống như ăn trộm mà vào phòng.

Tiền Tiến lấy quần áo tắm rửa ra, chính là khi nhìn thấy đôi vai nhỏ gầy của thiếu niên thì chần chờ một lúc lâu vẫn là đem quần áo bỏ lại chỗ cũ, nói khẽ với Đường Cảnh Ngọc: “Quần áo này ngươi mặc không được đâu, ta mua cho ngươi bộ mới, ngươi ở chỗ này chờ, để ta gọi tiểu nhị đưa nước tới trước, ngươi tắm trước đi.”

“Tiền đại ca không cần tốn tiền cho ta !” Đường Cảnh Ngọc ngượng ngùng khuyên nhủ, “Như vậy là được rồi.”

Tiền Tiến cười cười: “Sao làm thế được, trên đường đến đây ngươi ném không ít khổ cực mới có thể gặp được trường bối, tất nhiên là nên ăn mặc chỉnh tề một chút, ta không có nhiều tiền, chỉ có thể giúp ngươi bộ quần áo này thôi.....”

Đường Cảnh Ngọc liên tục lắc đầu, cúi đầu nói lời cảm tạ: “Tiền đại ca đối ta thật tốt, ta sẽ nhớ kỹ cả đời.”

Nghe nàng vừa nói vừa khóc, Tiền Tiến không có quen ứng phó với cảnh này, chỉ nói đơn giản hai ba câu liền rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại bản thân, Đường Cảnh Ngọc thở một hơi thật dài.

Trời không tuyệt đường người, trên đời này người tốt vẫn còn nhiều a.

Tiểu nhị rất nhanh mang nước tắm lên, đúng là cái người tiểu nhị lúc này đã đuổi Đường Cảnh Ngọc, bởi vậy khi đẩy cửa phòng mang nước vào thấy tên khát cái bản thủ ngõ đó cũng không lên tiếng, chỉ để nước ở đó rồi rời đi thôi.

Trong phòng có gương, Đường Cảnh Ngọc đi hai ba bước lại trước gương, nhưng khi đến gần thì lại tránh ra, quyết định mai tắm gội sạch sẽ xong mới soi lại gương.

Trong phòng chỉ có một cái giường, Đường Cảnh Ngọc đi đến bên cửa sổ, nằm xuống đất mà ngủ.

Ăn no ngủ đủ chính là tiên, khi Tiền Tiến trở về nàng đã bắt đầu ngáy, lúc đang mơ mơ màng màng nghe tiếng Tiền Tiến khuyên nàng tắm rửa trước, nàng tức giận đẩy cánh tay Tiền Tiến ra, xoay người tiếp tục ngủ. Tiền tiến cúi cúi đầu, nhìn bộ quần áo dơ bẩn trên người của Đường Cảnh Ngọc, liền quay đầu tùy nàng đi.

Nếu thiếu niên kia tắm rửa thay quần áo sạch sẽ, hẳn nguyện ý ngủ cùng nàng, nhưng hiện tại thì quên đi.....

Tiền Tiến đem quần áo mới mua đặt trên bàn, cởi áo ngoài đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Đường Cảnh Ngọc vận khí không tồi, rồi đi trấn nhỏ không lâu liền đi nhờ được chuyến xe lừa đến huyện Gia Định . Người đánh xe là một lão hán khoảng bốn mươi cùng người vợ vô thành bán giò trúc, Đường Cảnh Ngọc cấn xe họ lại, hai vợ chồng sáng khoái mà dừng lại

“Tiểu huynh đệ là người từ xa đến sao? Nghe giọng người không giống người Tô Châu a.” Đại nương đầu đội mũ rom hiền lành hỏi.

Đường Cảnh Ngọc ngồi bên cạnh đại nương, cười khổ nói:“Đại nương nhĩ lực thật tốt, con đi đến Sơn Đông để tìm thân thích nương tựa , trên đường đi bị cướp, cha con nương con đều đã chết, con vừa đi vừa xin cơm mới đến được đây. Ngày hôm qua có vị đại ca thấy con đáng thương, mới tặng con bộ quần áo mới này, hôm nay lại gặp được đại nương cho con đi nhờ xe, Tô Châu này thật có nhiều người tốt nha.”

Gương mặt nàng vốn thanh tú lời nói lại thành khẩn, bị nàng khen tới tấp tâm tình đại nương rất tốt, trấn an hai câu, còn hỏi thân thích nàng ở chỗ nào.

Đường Cảnh Ngọc nói lại những lời giống như khi nàng nói với Tiền Tiến, tùy tiện bịa ra một câu chuyện, nói xong nàng nhỏ giọng cầu xin đại nương:“Đại nương, người xem, lúc trước con chỉ toàn xin cơm ăn thôi, chưa từng đi tới thành lớn như vậy, lỡ như thủ vệ giữ thành hỏi chuyện con, thì con.....”

“Không có việc gì không có việc gì, tiểu huynh đệ cứ ngồi yên ở trên xe.” Đại nương không đợi Đường Cảnh Ngọc nói xong liền chen vào nói,“Con cứ ngồi yên trên xe, coi như chúng ta là người một nhà, cứ để thúc thúc người nói chuyện với họ, bên này chúng ta thái bình, kiểm tra không nghiêm.”

Đường Cảnh Ngọc liên tục nói lời cảm tạ.

Xe lừa đến cửa thành phía nam của huyện Gia Định đã là buổi trưa, trời nắng nóng lợi hại , vài quan binh giữ thành chạy đến chỗ có bóng râm hóng mát, Đường Cảnh Ngọc ngồi một bên lạnh mắt nhìn thúc kia chạy đến chỗ quan binh nói chuyện nhân tiện đưa cho họ vài đồng tiền rồi chạy trở lại, tiếp tục đánh lừa đi.

Vào thành không lâu, Đường Cảnh Ngọc mang theo cảm kích mà cáo biệt với vợ chồng đại nương kia.

Giang Nam giàu có và đông đúc, dân chúng trong thành ăn mặc tốt hơn nhiều so với một ít thành trấn ở phương bắc, Đường Cảnh Ngọc đi dạo quanh không mục đích mới dừng lại, thật sự rất khát, liền tìm một quán trà ngồi nghỉ. Tiểu nhị quán trà mời nàng vào bên trong ngồi, Đường Cảnh Ngọc biết ngồi bên trong giá cao hơn nên trực tiếp ngồi ở bên ngoài, cùng ngồi với hai hán tử thô lỗ phía trước, hai văn tiền một bình trà.

Trà được mang lên, Đường Cảnh Ngọc rót đầy tràn một chén, ừng ực ừng ực uống hết một hơi, buông bát “khà” một hơi thoả mãn.

Ngồi ở bên cạnh nàng một hán tử cao to cường tráng nhìn nàng, tò mò hỏi:“Tiểu huynh đệ vừa mới vào thành phải không? Nhìn người phơi nắng đến nổi mặt đỏ bừng kia.”

Đường Cảnh Ngọc gật gật đầu, cũng bắt chuyện với hán:“Đúng vậy, hôm nay thật là nóng, khát muốn chết, đại ca là người trong thành hả, tại sao lại ra ngoài giữa trời ban trưa như vậy?”

“Làm công chuyện lật vật cho chủ nhân, chủ nhân có lệnh, cho dù trời nắng nóng cũng phải đi a.” Hán tử cao tráng (cao to + cường tráng) cũng uống một bình trà, nhìn nhìn nàng, thử hỏi:“Thấy tiểu huynh đệ tuổi tác còn nhỏ, hẳn là đến Tổng gia báai thầy phải không?” Đầu tháng nay từ có tin tức Tổng chương quỹ muốn thu nhận đồ đệ, thiếu niên từ mười đến mười lăm tuổi biết đọc biết viết đều có thể đến báo danh cho nên gần đây cũng có vài hộ nông dân mang đứa nhỏ đến đây.

Tổng chương quỹ a.....

Đường Cảnh Ngọc trong lòng vừa động:“Huynh nói là Tổng Thủ Tổng chương quỹ?”

Hán tử cao tráng nở nụ cười:“Không phải hẳn thi là ai? Toàn bộ Tô Châu phủ hể nhắc tới Tổng chương quỹ, trước hết đều nghĩ tới vị Tổng chương quỹ này, chẳng lẽ tiểu huynh đệ không phải đến báai sư?”

Đường Cảnh Ngọc nhức đầu, xấu hổ cười nói:“Cha ta để cho ta tới , lão nhân gia hẳn cũng không biết nghe ai nói Tổng chương quỹ muốn nhận đồ đệ, thấy có tiền đồ nên cho ta tới đây, kỳ thật Tổng chương quỹ rất cuộc làm gì hẳn cũng không biết, đại ca huynh có việc gì gấp không? Nếu không vội ta mời huynh uống trà, đại ca nói cho ta nghe một chút về chuyện của Tổng chương quỹ đi?”

Hán tử này cũng không gấp, vừa nghe có trà uống miễn phí, liền kiên nhẫn ngồi nói chuyện.

Đường Cảnh Ngọc một bên vừa uống trà vừa nghe chuyện, càng nghe càng khiếp sợ.

Nàng chỉ biết Tổng Thủ là tân khoa Trạng Nguyên năm đó, cũng biết hẳn là sủng thần của tân đế, chuyện này ai ai trên phố cũng đều biết mà chuyện này nàng chưa từng chủ động hỏi thăm. Nếu không phải Tổng Thủ dung mạo bất phàm, thì bốn năm qua chỉ sợ ngay cả nhờ nàng cũng không có chút ảnh tượng nào về một thiên kiều chi sủng (tức là đứa con nhận hết mọi sủng ái của trời).

Nguyên lai tổ tiên Tổng gia là làm đèn lồng mà còn làm đặc biệt tốt.

Cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên. Dựa vào nghiên cứu đời đời của Tổng gia, đèn lồng Tổng gia ở Tô Châu phủ là số một, từng nhiều lần ở Nguyên Tiêu, hội hoa đăng Trung thu giành giải nhất. Tân Tri Phủ mới nhậm chức năm trước khen ngợi đèn lồng Tổng gia được làm

tỉ mỉ, tinh xảo, cho nên Nguyên Tiêu năm thứ năm hấn nhậm chức bèn đem một cặp đèn lồng nhỏ làm cống phẩm.

Thánh Thượng nghe nói có quan viên đưa đèn lồng làm cống phẩm, trong lòng tò mò, nhưng khi thấy đèn lồng Tổng gia được tỉ mỉ chế tác, mặt rồng đại duyệt, hạ chỉ ngay lập tức, lệnh Tổng gia Nguyên Tiêu hàng năm đều phải thượng cống một cặp đèn lồng nhỏ.

Từ đó, Tổng gia nổi danh, quan to quý phụ nổi nhau đặt đèn lồng của Tổng gia không dứt.

Tổng gia cũng không có bởi vậy mà dương dương tự đắc, vẫn như trước sinh sống ở tiểu thị trấn Gia Định này, trong nhà cũng chỉ muốn bốn năm học việc, mà tộc nhân Tổng gia mỗi tháng chỉ làm ba cặp đèn lồng nhỏ, làm xong, ai tới mua đặt thì tháng sau lấy, theo trình tự tiếp tục dần.

Học đồ được gia chủ Tổng gia chỉ điểm, tay nghề cũng là thượng thừa, làm đèn lồng cũng không có hạn chế số lượng, bình thường người phú quý bởi vì không muốn chờ thời gian quá dài, liền ở tiệm đèn lồng Tổng gia chọn một cái đèn lồng hợp ý đi về, dù sao cũng mang danh là đèn lồng Tổng gia làm, đều rất thể diện. Như thế tiệm đèn lồng Tổng gia tuy nhỏ nhưng làm ăn khá khả.

Đến thế hệ Tổng Thủ, phụ thân sớm mất, Tổng lão ông một tay nuôi lớn hai cháu trai. Trưởng tôn Tổng Khải Hưng tiếp quản gia nghiệp, thứ tôn Tổng Thủ bẩm sinh thông minh, bái Đại danh nho viện trưởng Nam Sơn thư viện Trang Dần làm thầy, năm vừa mới mười tám liền liên tiếp giành được các giải Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, vinh danh thiên hạ, sau lại tùy giá thân chinh (theo vua đánh giặc), đánh bại người Hồ. Nhưng khi Tổng Thủ khai hoàn trở về sắp thăng quan phong tước thì nghe tin huynh trưởng bạo bệnh. Tổng Thủ lúc này cầu Thánh Thượng từ quan, nói rõ về nhà thay huynh giữ đạo hiếu, kể tục tổ nghiệp.

Kể tục tổ nghiệp, cũng chính là làm đèn lồng.

Đường đường Trạng Nguyên lang lại về nhà làm đèn lồng, Thánh Thượng không muốn để phí người tài, luôn giữ lại mãi. Tổng Thủ lí giải nhân tài triều đình không thiếu người như Tổng Thủ hấn, nhưng làm đèn lồng là nghề tổ truyền của Tổng gia, không nên thất truyền khi đến đời hấn, lời nói khẩn thiết. Thánh Thượng tán thưởng một mảnh hiếu tâm lại nhân thưởng thức thi họa của Tổng Thủ, liền lệnh cho Tổng Thủ sau khi học thành, Tổng gia tiến cống đèn lồng mà Tổng Thủ làm, ban thưởng danh “Trạng Nguyên đăng”.

Tổng Thủ từ quan về quê, chỉ cần một năm liền học hết tổ truyền của Tổng gia, đôi Trạng Nguyên đăng đầu tiên được trình lên càng thêm văn nhân phong nhã.

Cứ ba năm lại cống lên một đôi hoa đăng vào cung, Thánh Thượng khen không ngớt, danh Tổng Thủ càng vang xa. Tuy là hấn mới bước chân vào nghề nhưng với dung mạo hấn tựa Phan An lại được thánh tâm, không ít danh môn khuê tú đều có ý gả cho hấn, cũng có không ít người ngưỡng mộ muốn bái hấn làm thầy.

Tổng Thủ đứng trước mọi người mà tuyên bố hấn không muốn lập gia đình chỉ muốn một lòng chế đăng, uyển chuyển từ chối những danh môn khuê tú muốn kết duyên ương với hấn. Về phần thu đồ đệ, năm nay là năm đầu tiên hấn tuyển học đồ, mà người đến báo danh muốn đập nát cửa tiệm, vì tính công bằng, Tổng Thủ quyết định thông qua ba vòng thi để chọn được người tài năng bái làm học đồ của hấn.

Nói hết một hơi, hấn từ cao tráng uống một hơi hết bình trà, vỗ vỗ bả vai Đường Cảnh Ngọc nói: “Ta phải đi rồi, hôm nay là ngày báo danh cuối cùng, tiểu huynh đệ vẫn là nên đi sớm một chút đi, lỡ như may mắn được Tổng chương quỹ chọn, sau này chỉ cần làm một cái đèn lồng cũng bán hơn chục lượng bạc, sống cũng không uổng a.”

Đường Cảnh Ngọc vẫn ngơ ngác ngồi đó.

Nàng cảm thấy đầu óc Tổng Thủ chắc chắn có vấn đề, cho dù làm đèn lồng nổi tiếng như thế nào, làm sao so sánh với quan to lộc hậu? Thế nhưng hấn vì cái gọi là tổ nghiệp lại buông ta cho tiền đồ vô lượng? Đôi thành nàng thì chắc chắn nàng sẽ không trở về làm đèn lồng đâu.

Bất quá, làm đồ đệ Tổng Thủ thì một cái đèn lồng cũng có thể bán hơn mười lượng bạc, quý như vậy sao, chẳng lẽ đèn lồng của Tổng gia là làm bằng bạc?

Đường Cảnh Ngọc thật sự muốn nhìn đèn lồng do Tổng Thủ làm một chút.

Bất quá, còn một chỗ mà nàng cần phải đi.

Trả tiền trà rồi, Đường Cảnh Ngọc hỏi thăm tiểu nhị quán trà đường đến Nam Sơn thư viện, tiểu nhị khách khí chỉ đường cho nàng, Đường Cảnh Ngọc nói lời cảm tạ liền rời đi.

Về Tổng Thủ, có một chuyện thực ngoài ý muốn của nàng Tổng Thủ lại là đệ tử của ngoại tổ phụ của nàng.

Nàng nói thật với Tiền Tiến một lần duy nhất, quả thật là nàng có thân thích ở huyện Gia Định, nhưng nàng không phải đến tìm thân thích để nương tựa.

Hai khắc sau, Đường Cảnh Ngọc ngồi ở dưới tàng cây tươi tốt trong một khuôn viên, nàng nhìn chăm chăm vào vách tường trắng của Nam Sơn thư viện mà lòng run run.

Giang Nam tài tử nhiều như mây, tổ tiên của ngoại tổ phụ tài tử rừng rùng lớp lớp, là một đại gia tộc nổi danh của tiền triều. Khi tiền triều bị Triệu gia soán ngôi, một vị tổ tiên trong dòng chính vừa nhậm chức Thái Sư của Thái tử, Thái tử bị giết, vị tổ tiên kia cự tuyệt cống hiến sức lực vì Tân đế nên xin hồi hương mở lớp dạy học, ông mở ra Nam Sơn học viện, cũng đẻ ra tổ huấn cấm con cháu đi thi làm quan.

Dòng chính đương nhiệm gia chủ, ngoại tổ phụ Trang Dần của Đường Cảnh Ngọc học thức uyên bác, học trò khắp thiên hạ, đáng tiếc khó có con nối dõi. Thế tử Hứa thị gả cho ông ba năm chưa có thai, Trang Dần liền nạp chi thứ hai Liễu thị. Liễu thị vừa mới vào cửa một năm liền con trai mà nguyên phối Hứa thị năm hai mươi lăm tuổi mới khó khăn sinh được một nữ nhi rồi sau đó cũng không có thai nữa.

Đứa con gái kia, cũng chính là nương Đường Cảnh Ngọc, gả cho một học trò trong thư viện, sau đó theo chồng vào kinh.....

Mẫu thân bị bệnh mà qua đời khi Đường Cảnh Ngọc mới bảy tuổi, nhưng nàng nhớ rõ hình dáng của mẫu thân nàng, đó là một nữ tử dịu dàng, văn tĩnh đúng kiểu giai nhân Giang Nam.

Mỉ mịch như Viễn sơn, nét đẹp thanh nhã tựa U lan, khi nàng còn nhỏ mẫu thân thường ôm nàng vào lòng dạy nàng đọc thơ, cũng sẽ tự tay dạy nàng đọc sách viết chữ, lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, nàng là mẫu thân tốt nhất. Lúc mẫu thân rời đi, cứ mãi dặn dò nàng phải viết thư cho cậu cữu cữu ở Gia Định, cầu họ đưa nàng trở lại huyện Gia Định.

Đường Cảnh Ngọc không hiểu vì sao mẫu thân dặn nàng như vậy, nàng luyến tiếc phụ thân, nhưng nàng vẫn nghe lời mẫu thân nàng. Bên nhà ngoại đến đưa ma là nhị cữu, nhưng không phải thân cữu mà là thứ cữu, con của chi thứ hai.

Lúc đó Đường Cảnh Ngọc không hiểu thân cậu cùng thứ cậu khác nhau như thế nào, hai người họ ở trong mắt nàng là giống nhau, nàng cầu cữu cữu mang nàng đi nhưng cậu nàng lại lạnh lùng nghiêm mặt nói cho nàng biết nàng là Đường gia nữ nhi nên hẳn không thể mang nàng đi.

Cậu không chịu mang nàng đi mà trong lúc đó Đường Cảnh Ngọc cũng không phải đặc biệt muốn rời đi, nên cũng không kiên trì gì mấy.

Sau đó phụ thân nàng rất nhanh đã tái giá, kẻ mẫu không thích nàng, phụ thân cũng càng ngày càng ít quan tâm nàng. Đường Cảnh Ngọc dần dần phát hiện trong nhà không có người thích nàng, nàng trở thành người dư thừa. Chính vì thế nàng vụng trộm viết thư cho ngoại tổ phụ.

Nàng viết thư được nửa năm mà không có hồi âm, nàng lại viết thêm một phong thư nữa nhưng vẫn như cũ không có hồi âm. Sau đó bởi vì nàng không chịu đưa trang sức mà mẫu thân nàng lưu lại cho cháu gái của kẻ mẫu nên bị phụ thân tát một cái thật mạnh.

Chính vì một cái tát đó, Đường Cảnh Ngọc giận dữ rời nhà.

Nàng cũng không biết vì sao bản thân phải đến Gia Định, là vì muốn trực tiếp hỏi tại sao ngoại tổ phụ không đến kinh thành tiễn mẫu thân nàng đoạn đường cuối sao? Hỏi hẳn không muốn trả lời thư nàng hay là không muốn nhận lại ngoại tôn nữ này?

Bởi vì đủ loại vấn đề, sau đó nàng còn bị bọn buôn người bắt cóc cũng không trọng yếu nữa. Nàng tìm được biện pháp trốn thoát khỏi chúng, chạy trời chết, giả trang thành khất cái đi về phía nam, lúc đó nàng có thể vì một cái bánh bao mà đánh nhau cùng khất cái khác..... Những chuyện này cho nàng một bài học đó là dựa vào ai cũng đều không bằng dựa vào bản thân.

Cho nên mặc dù cái nhà này gần ngay trước mắt nhưng nàng không muốn chạy vào cầu họ lưu giữ, nàng không muốn kẻ khổ với họ, cũng không muốn họ nhận lại nàng.

Nàng ngồi chỗ này, đối diện căn nhà đó dễ tưởng nhớ một người đó là của ngoại tổ mẫu nàng, nữ nhân mà mẫu thân nàng hay nhắc đến.

Có lẽ, chờ đến khi nàng có tiền, chờ đến khi nàng có thể nuôi sống chính mình, lại đến thăm viếng cũng không muộn.

Là thăm viếng, mà không phải là ăn nhờ ở đậu.

Mặt trời lui về phía tây, ráng chiều đỏ một vùng trời, trong thư viện truyền ra những tiếng nói cười, hẳn là đến giờ học trò tan học.

Đường Cảnh Ngọc vỗ vỗ mông đứng lên, liếc mắt nhìn tám biển màu đen trước cửa, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: CHƯƠNG 5

Tiệm lồng đèn Tống gia ở thành đông trên đường Vạn An, khi Đường Cảnh Ngọc đầu đầy mồ hôi chạy đến đó, liếc mắt thì thấy một đoàn người đang đứng thật dài, chiếm gần nửa con phố.

Nàng có chút không thể tin vào hai mắt!

Không phải nói hôm nay là ngày cuối cùng để đến báo danh sao, tại sao còn nhiều người đứng xếp hàng như vậy? Hơn nữa bên Tô Châu này mọi người đều có tiền, có phải cho bọn nhỏ đọc sách không phải tốt hơn sao? Tống Thủ yêu cầu đồ đệ phải biết đọc sách viết chữ a!

Đường Cảnh Ngọc chậm rãi đi về phía trước đi, ánh mắt liếc nhanh về cặp vợ chồng nông dân mặc quần áo vải thô đang đứng cùng một đứa nhỏ có khuôn mặt thật nhỏ nhắn. Không phải nàng xem thường họ, nàng cũng không có tư cách khinh thường người khác.

Nàng đã lăn lộn bốn năm với khát cái, trên đời này tùy tiện lời ra một người nào đó so với đứa nhỏ không có người thân như nàng còn mạnh hơn nhiều, nhưng đọc sách chính là chuyện cần tốn rất nhiều bạc mà trong nhà họ ngay cả cơm đều không đủ ăn thì làm sao có đủ tiền cho đứa nhỏ đọc sách được? Cho dù Giang Nam giàu có và đông đúc, nhưng không phải ai cũng vậy.

Trời bắt đầu tối, nếu nàng ngoan ngoãn xếp hàng đợi báo danh thì dù nàng đợi tới đêm khuya cũng chưa chắc tới lượt nàng. Đường Cảnh Ngọc tới đầu hàng xem xét tình hình.

Cửa hàng lồng đèn Tống gia có ba mặt, hai tiểu nhị đặt một cái bàn đăng kí phía trước cửa, một người ngồi trước bàn làm thủ tục đăng kí có thí sinh, một người có vóc dáng cao gầy đứng bên cạnh quán lí đội ngũ xếp hàng không để họ quấy rối, làm ồn nếu không thì không cần khảo hạch mà đuổi về thẳng.

Đường Cảnh Ngọc đảo mắt liếc nhanh vào bên trong cửa hàng, mơ hồ thấy được các loại đèn lồng, ngoài ra còn có bóng dáng của hai tiểu nhị sóng vai đứng xem náo nhiệt nhưng lại không thấy bóng dáng của Tiền Tiến.

Có thể đi theo Tống Thủ xuất môn, đại khái Tiền Tiến cũng có chút địa vị trong này đi?

Đường Cảnh Ngọc yên lặng thu hồi tầm mắt, tò mò nhìn về đội ngũ phía trước.

Tiểu nhị mặt tròn ngồi tại bàn đăng kí liếc mắt đánh giá thí sinh đứng trước hần, đánh giá độ tuổi của hần có thích hợp không, từ trên bàn tùy tiện lấy một quyển sách lật một trang đưa cho hần, để thiếu niên đọc to một hàng chữ trong đó.

Thiếu niên cúi thấp đầu đọc sách, cau mày lấp bắp đọc to:“..... thả điều, ở hà tri châu.....” (đoạn thơ này là quan quan thư curu, tại hà tri châu)

Còn chưa kịp đọc xong, tiểu nhị mặt tròn kia khoát tay ý bảo cha hần dẫn người đi, lão hần tiến đến vỗ vào ót con mình, tiểu nhị nghiêng mình nhìn về đội ngũ đang xếp hàng, cao giọng: “Người đăng sau đi lên, ta lập lại lần nữa, người mà chúng ta chương quây có thể đọc có thể viết, không phải giống như thí tú tài, ít nhất có thể đọc được chữ, viết được thất thất bát bát, chữ viết tinh tế, nếu các người chỉ nhận được mười mặt chữ hoặc chỉ viết được tên mình thì thừa dịp trời chưa khuya chạy về nhà đi, đừng làm chậm trễ công việc của người khác!”

Tiếng nói vừa dứt, bên trong đội ngũ ồn ào hần lên, những người đứng phía trước thấy mọi chuyện rõ ràng, đại khái cũng biết năng lực thực sự của con mình, nhìn lại sắc trời, ừ ừ dẫn đứa nhỏ rời đi, nhưng vẫn có người vẫn ráng ở lại thử vận may của con mình, còn những người ở phía sau không thấy được chuyện gì liền lại càng không nguyện ý rời đi, họ chính là do đứa nhỏ của nhà đó quá ngốc mới không qua được, mà con mình không giống vậy.

Cứ như vậy, đội ngũ chậm rãi tiến lên.

Đường Cảnh Ngọc tiếp tục nhìn một lát, thêm năm người không qua được vòng này đi xuống, nàng cười cười lắc đầu, tiến đến trước cửa hàng hướng một cái tiểu nhị cười cười:“Ta quen Tiền đại ca, hần có ở đây không?”

Tiểu nhị ngẩn người, liếc mắt đánh giá nàng một cái:“Người quen Tiền quản sự sao?”

Trong cửa hàng lồng đèn Tống gia có hai Tiền quản sự, một người là Tiền lão nhân gia Tiền quản sự, ông ấy là trung phó (người hầu trung thành) của lão thái gia, rất được nể trọng. Tiền Tiến là cháu trai của Tiền lão nhân, sau khi chương quây dẫn Tiền Tiến đi kinh thành về vẫn thường để hần phục vụ bên cạnh nên cũng không có gì bất ngờ nếu sau này hần tiếp nhận vị trí của Tiền lão, bởi vậy toàn bộ người làm trong tiệm đều lấy lòng hần, đều gọi hần ba tiếng Tiền quản sự.

Đường Cảnh Ngọc vừa nghe xưng hô này trong lòng liền vui vẻ, Tiền Tiến có địa vị thì khi nói chuyện mới có phân lượng, chuyện của nàng sẽ dễ dàng hơn. Nàng cười cười gật đầu:“Đúng là hần, sáng nay ta đi nhờ xe ngựa Tống chương quý vào thành, Tiền đại ca nói ta có việc ở tới đây tìm hần, nhờ vị đại ca này chuyển lời giúp tiểu đệ, tiểu đệ vô cùng cảm kích.”

Nàng quần áo đơn giản, nói chuyện không thấp hèn cũng không cao ngạo, trật tự mạch lạc rõ ràng, tiểu nhị kia nghĩ nghĩ, liền để nàng chờ, xoay người đi vào bên trong.

Đường Cảnh Ngọc cười cười với một tiểu nhị khác, xoay người đi đến một dãy hoa đăng treo phía trước.

Đèn cung đình có chao đèn làm bằng vải lụa, đèn được xếp loại rồi treo trên dây, lớn nhỏ không đồng nhất, cùng với những lồng đèn mà Đường Cảnh Ngọc thấy trước đây hoàn toàn khác biệt.

Trên mặt ngoài của đèn được vẽ cảnh sắc núi sông hoặc thác nước, hoặc là một câu thơ nổi tiếng của danh nhân nào đó, hoặc là chữ viết rồng bay phượng múa hoặc là chữ viết xinh đẹp, làm cho người ta nhìn không được mà dùng chân thường thức.

Đường Cảnh Ngọc vừa đi vừa nhìn, càng ngày càng khiếp sợ, nàng từ ba tuổi đã bắt đầu luyện viết chữ, cho dù thời gian luyện không được liên tục nhưng không làm giảm khả năng thường thức chữ của nàng. Dựa vào những chữ viết trên mặt lồng đèn này, thì nàng có thể nhìn ra trình độ của người viết như thế nào a.

Lồng đèn này làm sao làm a, rõ ràng đây chỉ là một đèn lồng mà giống như tranh chữ đánh giá trân phẩm (vật quý), trách không được có thể bán với giá cao như thế.

Nếu vậy lòng đèn mà Tống Thù làm thì có tư thái như thế nào đây?

Đường Cảnh Ngọc không tự chủ được quét mắt qua những lòng đèn khác, ý đồ tìm được lòng đèn mà Tống Thù làm.

“Tiểu huynh đệ?” Tiền Tiến đi theo tiểu nhị đã tới, phía trước thấy bóng lưng đơn bạc của một thiếu niên, hần nhìn kỹ lại thân xiêm y kia, vừa mừng vừa sợ hỏi.

Đường Cảnh Ngọc nghe hần liền tiếng xoay người.

Tiền Tiến bước nhanh một chút, cười sang sảng: “Tiểu huynh đệ người sửa soạn một chút ta thiếu chút nữa không nhận ra rồi.”

Kỳ thật mỗi ngày đi theo chương quây nhà mình, cho nên dù có chuyện gì cũng không khiến hần quá bất ngờ, bất quá vị tiểu huynh đệ này lúc trước quá mức lười thôi, nay sửa soạn lại một chút, ngũ quan đoan chính mặt mày thanh tú, trang phục này thật sự quá lớn a.

Đường Cảnh Ngọc biết bản thân có bao nhiêu cân lượng, biết hần khen thật tình lại thấy Tiền Tiến nhìn mình chằm chằm, nàng ngượng ngùng mở miệng: “Ít nhiều cũng nhờ Tiền đại ca hỗ trợ đệ mới có thể trở lại hình người như thế này, chứ lúc trước đến ăn còn chưa no thì làm gì có tâm tư sửa soạn cho bản thân.”

Tiền Tiến gật gật đầu, ý bảo tiểu nhị đang đứng một bên xem nào nhiệt tiếp tục làm việc đi, hần đỡ bả vai Đường Cảnh Ngọc đi về phía trước vài bước, thấp giọng hỏi nàng: “Thế nào, đệ tìm được thân thích rồi sao?”

Đường Cảnh Ngọc vẻ mặt nhất thời tối xuống, quay đầu nhìn hần, nước mắt liền rơi xuống, cúi đầu thút tha thút thít nói:

“Không có, buổi trưa đệ vào thành, đi vòng vòng vài con phố ở thành tây mà không thấy nhà nhị cữu cữu đâu, vài lão bà nói nơi này không có thợ rèn nào họ Tần..... Tiền đại ca, kỳ thật đệ căn bản cũng không nhớ rõ nhị cữu rốt cuộc là ở chỗ nào, lúc đệ theo cha nương đến là lúc đệ còn nhỏ, sợ là đệ nhớ lầm rồi..... Tiền đại ca huynh giúp đệ lần nữa được không, cho đệ chỗ làm việc, đệ không sợ khổ, việc nào đệ cũng có thể làm, đệ không muốn ăn xin nữa. Tiền đại ca.....”

Đường Cảnh Ngọc bỏ nhào vào trong lòng Tiền Tiến, ô ô khóc rống lên.

Thiếu niên khóc hề hề trông thật đáng thương, Tiền Tiến thật muốn đau đầu, thấy tiểu nhị ngoài cửa châu đầu lại xem lén, hần hung hăng trừng mắt liếc đối phương một cái, vội vàng đem Đường Cảnh Ngọc đứng lên: “Người đừng khóc nữa, có chuyện thì nói rõ, người cũng đừng sốt ruột, bên này ta hiểu rõ hơn người, người đem chuyện nhà nhị cữu người nói hết cho ta, ngày mai ta tìm giúp người.”

“Lỡ như đệ thật sự nhớ lầm địa phương thì làm sao bây giờ?” Đường Cảnh Ngọc một bên vừa thút thít vừa hỏi, nước mắt không ngừng rơi.

Một đứa nhỏ nhỏ như vậy, hần lại không quen nhìn trẻ con khóc, Tiền Tiến thấy nàng vẫn dùng tay áo gạt lệ, đưa khăn tay của mình cho nàng, đang cân nhắc nói chuyện với nàng như thế nào thì Đường Cảnh Ngọc bỗng nhiên ngừng đầu, chỉ vào đội ngũ bên ngoài hỏi hần: “Tiền đại ca, cửa hàng huynh muốn tuyển người làm công sao? Huynh thấy đệ được không? Đệ không cần tiền công, chỉ cần có chỗ ăn chỗ ở là được”.

Nói xong dùng một mắt nhắm lại, lờ lờ mở to vô cùng, chờ mong nhìn hần.

Tiền tiến trong lòng vừa động, “Người bao nhiêu tuổi rồi? Đọc sách chưa?” Chương quây thu muốn nhận đồ đệ, nếu tiểu huynh đệ có đọc qua sách thì có thể thử xem.

Đường Cảnh Ngọc gật đầu: “Đệ mười bốn, trong nhà gặp họa, lúc còn nhỏ cha nương có mời thầy dạy học cho đệ, [luận ngữ] [mạnh tử] đều xem qua.....”

Tiền Tiến chấn động, khó tin nhìn nàng: “Người thật sự đọc qua sách sao?”

Đường Cảnh Ngọc lại gật đầu, có chút ủy khuất nói: “Tiền đại ca không tin sao? Vậy đệ đọc cho huynh nghe nha.” Nàng thực sự đọc lại luận ngữ.

Mẫu thân nàng xuất từ dòng dõi thư hương, lúc trước tự mình dạy nàng học, chỉ là mấy năm nay Đường Cảnh Ngọc cô linh linh hướng nam đi, ban đêm khi sợ hãi yên lặng ngâm nga đọc lại thư, bởi vậy nàng nhớ rõ ràng rành mạch.

Lúc này đã là hoàng hôn, bên trong cửa hàng đã hết khách nhân, trong phòng trống trải là thanh âm róc rọt đọc thơ của thiếu niên, ngay cả đội ngũ ồn ào bên ngoài cũng từ từ yên tĩnh xuống, nhướng cổ cổ nhìn vào bên trong.

Tiền tiến không có nghiêm túc đọc qua sách, nhưng cho dù không đọc qua, nhưng khi nghe Đường Cảnh Ngọc đọc lưu loát rõ ràng, cũng có thể biết lời nói của nàng không phải là giả. Vừa định vỗ vỗ bả vai của Đường Cảnh Ngọc ý bảo nàng không cần đọc nữa, mắt thoáng thấy một bóng người từ hậu viện đi tới, đứng là ông chủ chương quây của hần.

“Các người đang làm cái gì vậy?” Tống Thù đảo mắt liếc Tiền Tiến một cái, ánh mắt dừng lại ở trên người Đường Cảnh Ngọc.

Đường Cảnh Ngọc khẩn trương đứng lên. Đối mặt Tiền Tiến, nàng có thể trọn tròn mắt nói dối, nhưng đối với ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Tống Thù, nàng có cảm giác hần nhìn thấu những tư tâm của nàng.

Nếu muốn tiến vào tiệm lồng đèn Tống gia, thì cần phải có thói quen giao tiếp với Tống Thủ.

Đường Cảnh Ngọc hít sâu một hơi, lau quệt nước mắt bước lại hai bước trước Tống Thủ, đánh vè muốn nói lại thôi: “Tống chương quỹ, ta hy vọng được làm việc ở tiệm lồng đèn của ngươi, vừa rồi Tiền đại ca kiểm tra học vấn của ta, ta đã đọc qua sách, ngươi nhận ta được không? Ta nhất định sẽ cố gắng làm việc.”

Tống Thủ mặt không chút thay đổi nhìn nàng chăm chăm, tầm mắt dần dần hạ xuống, khi hắn nhìn đến bàn tay của nàng, móng tay kia thực sạch sẽ, rõ ràng vừa mới cắt không lâu. Tống Thủ không có trả lời nàng, giương mắt đối Tiền Tiến nói: “Đem tên hắn ghi vào danh sách đi còn ngươi theo ta đến.”

Nói xong bước đi.

Đường Cảnh Ngọc mừng rỡ, quay đầu nhìn về phía Tiền Tiến, Tiền Tiến cũng thật cao hứng, kêu tiểu nhị đến để tiểu nhị đăng kí tên cho hắn, hắn vội vã đuổi theo Tống Thủ, hắn dừng lại khoá hậu viện rồi quay đầu lại dặn Đường Cảnh Ngọc: “Ngày mai sẽ có nhiều người, ngươi nhớ rõ nên đến sớm một chút nha!”

“Tiền đại ca.....”

Đường Cảnh Ngọc muốn giữ hắn lại để nói thêm hai câu, đáng tiếc Tiền Tiến sợ Tống Thủ đợi lâu, nhanh chân bỏ chạy, chỉ để lại cho nàng bóng lưng hắt thời.

Đường Cảnh Ngọc ảo não cắn răng, nàng còn chưa cùng Tiền Tiến giải quyết vấn đề ăn ở đâu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 6

Edit :Mây

Tiền Tiến đi vào, tiểu nhị của cửa hàng dẫn Đường Cảnh Ngọc đi ra cửa đăng kí tên tuổi.

Bất quá bọn họ đi không khéo, tiểu nhị mặt tròn vẫn còn bận rộn. Hắn nhìn đội ngũ mấy chục người đang đứng phía sau, có chút áy náy đối Đường Cảnh Ngọc nói: “Tiểu huynh đệ ngươi nhìn thấy đấy, những người từ rất xa mà chạy đến đây, dù trời đã gần tối mà vẫn đứng đợi, dù sao tiểu huynh đệ ngươi được chương quỹ chúng ta coi trọng, ngươi ngồi ở trong chờ một chút nha, chút nữa ngươi nói lại tên cho ta, để ta nhớ kỹ là được rồi”

Hắn nói chuyện thực khách khí, tâm địa cũng tốt.

Đường Cảnh Ngọc cũng không có chuyện gì để làm cũng không có nơi nào để đi, cười để hắn tiếp tục, nàng thì ngồi một bên xem náo nhiệt.

Có lẽ là do tâm tình tốt hơn lúc nãy nên Đường Cảnh Ngọc phát hiện tốc độ di chuyển của đội ngũ rất là nhanh, bởi vì đại đa số người bị loại một nửa ở cửa nhận mặt chữ này, chuyện chân chính tốn công là viết tên họ tuổi tác, quê quán, người thân cho người đăng kí, rồi họ được phát một cái thẻ trúc, để ngày mai tham gia lựa chọn có bằng chứng minh thân phận là thật.

Đại khái có khoảng hai mươi người được đăng kí thẻ trúc.

Đường Cảnh Ngọc một bên nhìn một bên nghe rất nhàn rồi nên nói chuyện với hai tiểu nhị ngồi bên cạnh, biết được rất nhiều chuyện.

Lần này mặc dù Tống Thủ thông báo ra bên ngoài là tuyển đồ đệ, kỳ thật là tuyển người làm. Người được chọn vào bái hắn làm thầy, năm đầu tiên hắn sẽ truyền thụ những cách cơ bản làm lồng đèn.

Làm đồ đệ ở Tống gia không cần trả tiền ăn ở, một năm bốn mùa còn được phát hai bộ quần áo. Tống Thủ giao cho bọn họ làm cái gì bọn họ phải làm cái đó, làm không tốt tùy thời có thể bị đuổi. Người cuối cùng được lưu lại, nếu muốn tiếp tục học làm đèn lồng, thì phải khế ước làm công hai mươi năm với Tống Thủ.

Đèn lồng mà đồ đệ làm được có thể bán ở cửa hàng, đài ngộ cùng trước kia giống nhau, nếu đèn lồng bán được có thể lấy sáu phần, Tống gia lấy bốn phần giá. Nếu hết khế ước hai mươi năm, đồ đệ có thể lựa chọn tiếp tục ở lại làm việc trong này hoặc là đi ra ngoài làm một mình.

Một tiểu nhị hắt hắt mặt về phía sau, đối Đường Cảnh Ngọc nói: “Những đồ đệ mà lúc trước Tống gia tuyển hầu hết không rời nơi này. Ngươi ngẫm lại đi, tên cửa hiệu Tống gia lưng lầy như vậy, bọn họ ở trong này làm một cái đèn lồng giá sáu lượng thì được ba lượng rồi, nếu rời nơi này đi, có thể bán được một hai lượng là cao. Đèn lồng mà thiếu cái danh của Tống gia, cho dù giống nhau thì giá cũng là trên trời so với dưới đất.”

Đường Cảnh Ngọc gật đầu đồng ý với hắn, nàng có chút hiểu lý do có nhiều người đứng xếp hàng như vậy. Những người thật sự khổ thì không nói, ở đây nếu nhà nào có chút điều kiện hầu hết đều cho con đọc sách thi tú tài, thi tú tài không phải vì làm quan sao, làm quan có chỗ tốt gì a, cũng đều vì

Kiểm tiền, nói cái gì vì thương dân yêu chúng muốn giúp đỡ dân chúng thoát nghèo, tất cả đều là giả dối. Nhà giàu người ta làm quan là vì quyền thế, nhà nghèo người ta làm quan hơn phân nửa đều là vì tiền.

Hiện tại bỗng có cơ hội kiểm tiền xuất hiện trước mắt, tuy rằng địa vị truyền ra không dễ nghe nhưng lại có lợi ích thực tế, hơn nữa lỡ như không được chọn, còn có thể tiếp tục đọc sách, hơn nữa, hiện tại Tổng gia xem như là nhà thương, phía trước còn có danh Trạng Nguyên gia, thanh danh cũng không phải đặc biệt khó nghe.

Đúng lúc đó, Đường Cảnh Ngọc bỗng nhiên cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Cũng là một đôi vợ chồng già dẫn một đứa nhỏ tiến lên nhưng người thiếu niên này lại mặc quần áo tơ lụa thượng hạng. Người nọ ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, mi dài mắt phượng, hai má gầy, vừa gặp thì có cảm giác trong trẻo lạnh lùng, chỉ là khi nhìn kỹ lại, thì dễ dàng phát hiện ánh mắt của thiếu niên hơi đại ra, nhất là khi hắn mở miệng nói, cảm giác này liền rõ ràng hơn.

“Ta muốn làm đèn lồng.” Thiếu niên nhìn tiểu nhị mặt tròn nói.

Tiểu nhị mặt tròn không có Đường Cảnh Ngọc rảnh rỗi để tinh tế đánh giá thiếu niên trước mắt, liếc mắt qua tơ lụa hắn mặc trên người cảm sách chỉ trang để hắn đọc theo.

Chu Thọ không có đọc tiếp, mờ mịt nhìn về phía người lão bộc Vương thúc.

Vương thúc thờ dài, nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Tam thiếu gia, ngài đọc hết đoạn thơ này mới được học làm đèn lồng.”

Chu Thọ run sợ một chút, mắt lướt nhìn qua nội dung trong sách, bình tĩnh đứng lên đọc, thanh âm trong sáng dễ nghe.

Hắn còn chưa đọc xong, tiểu nhị mặt tròn liền đưa giấy bút cho hắn viết địa chỉ tên tuổi quê quán của mình, Chu Thọ nghe theo. Đường Cảnh Ngọc nhường cổ xem qua, chỉ thấy trên tờ giấy nét chữ thanh tú viên dặt.

Đường Cảnh Ngọc tâm sinh tò mò, phía sau hắn có hơn hai mươi người tiến tới, nàng bước sang bên cạnh vài bước, chờ chủ tớ hai người đi tới thì tiến lên chào hỏi: “Hắn là Chu công tử đi? Thật sự là khéo, ta gọi là Đường Ngũ, hôm nay cũng vừa báo danh, cuộc thi ngày mai còn nhờ Chu công tử chỉ dẫn nhiều hơn a.”

Chu Thọ ngơ ngác nhìn nàng.

Đường Cảnh Ngọc hoang mang nhìn về phía Vương thúc.

Vương thúc âm thầm đáp lời: “Đường công tử khách khí, đây là tam thiếu gia của nhà ta, năm kia trượt chân ngã từ núi giả xuống, sau đó lại liền như vậy..... Nghe nói khi Tổng chương quỹ chọn lựa đồ đệ không cho ngoại nhân đi vào phòng thi, ngày mai nhờ Đường công tử hỗ trợ chiếu cố thiếu gia nhà ta một chút.”

“Nguyên lai là như vậy, ai, Chu công tử tướng mạo đường đường, thật sự là đáng tiếc. Lão bá yên tâm, nếu có chuyện gì cần giúp đỡ, ta sẽ không từ nan”. Đường Cảnh Ngọc rất là sáng khoái nói, sau đó lại đề thấp thanh âm xuống, “Lão bá, kỳ thật ta có chỗ suy nghĩ không ra a, theo cách ăn mị của Chu công tử hắn là người quý phú, tại sao cũng đến bãi sư?”

“Nói đến thật dài a.” Vương thúc kim lòng không đậu tùy Đường Cảnh Ngọc kéo tới đường cái bên cạnh, nhìn Chu Thọ ngoan ngoãn đi theo, hắn lại thở dài một hơi: “Thật không dám đầu điểm, lão gia chúng ta là một vị viên ngoại huyện gần đây, trong nhà có ruộng đất có cửa hàng, cơm no áo ấm. Tam thiếu gia của chúng ta là thứ xuất, lão gia sau khi mẹ đẻ tam thiếu gia mất cũng bệnh mà đi theo. Phu nhân không thích tam thiếu gia, vừa lúc tam thiếu gia bị té hông đầu liền bắt tam thiếu gia đi làm việc chân tay, lần này Tổng chương quỹ thu đồ đệ đệ, phu nhân sai ta dẫn tam thiếu gia đến thử xem.”

Lúc về chuyện đăng kí đã thành nên hắn cũng không sợ đắc tội đương gia phu nhân, tự nhiên có cái gì thì nói cái đó.

Đường Cảnh Ngọc lòng đầy căm phẫn: “Tại sao lại có chủ mẫu độc ác như vậy, nàng sẽ không sợ người bên ngoài nói sao?”

Vương thúc cười lạnh: “Nếu nàng sợ thì sẽ không làm ra loại sự tình này. Đúng rồi, nghe khẩu âm người không giống người ở đây, cũng là từ phương xa đến đây hả? Có tìm được khách sạn ngủ lại chưa? Nếu không chúng ta gặp lại như thế nào, thiếu gia chúng ta sợ người lạ, hai người làm quen trước đi, ngày mai ta có thể yên tâm.”

Đường Cảnh Ngọc xấu hổ cười cười, cúi đầu nói: “Cám ơn lão bá đã quan tâm, đáng tiếc ta, ta trên người đã xài hết tiền, không thể trụ nổi khách sạn, đêm nay ta tính tùy tiện tìm một chỗ để ngủ.”

Tuổi Vương thúc đã một bó lớn, làm sao còn không hiểu được vì sao vị tiểu huynh đệ này chủ động đến gần, bất quá ông thấy thiếu niên này mặt mày đoan chính không giống người gian ác, vả lại quả thật hắn cũng muốn tìm một người hỗ trợ chiếu cố cho thiếu gia nhà mình, liền cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, chúng ta gặp được nhau chính là duyên phận, đêm nay tiền thuê nhà của tiểu huynh đệ lão sẽ trả, hừ, phu nhân chúng ta khó được một lần hào phóng như vậy, người đừng từ chối.”

Đường Cảnh Ngọc chính là chờ lời này, vội vàng nói cảm ơn, “Lão bá thật sự là giúp ta giải quyết được vấn đề lớn rồi, chính là ta được Tổng chương quỹ kiểm tra nên ta chờ tất cả người bên kia đăng kí xong mới có thể đăng kí cho tiểu nhị được, lão bá có thể chờ ta một lát không?”

Vương thúc nhìn đội ngũ người cũng gần hết, gật đầu đồng ý. Chờ Đường Cảnh Ngọc xoay người đi rồi, hắn nói lời thăm thía dặn dò thiếu gia nhà

mình:“Tam thiếu gia, ngày mai nô tài không thể cùng ngài đi vào, ngài liền đi theo bên cạnh hần, hần chỉ ngài làm cái gì thì ngài làm cái đó, biết không?”

“Biết.” Chu Thọ nghe lời nói, nghiêng đầu nhìn về phía thiếu niên vừa mới nhận thức.

Đường Cảnh Ngọc đang đứng nghiên dưới ánh chiều tà đối diện tiệm lồng đèn, lúc liếc qua thấy Chu Thọ nhìn sang, nàng cười thật tươi với hần, cả người bị ánh nắng cuối ngày bao phủ, ngay cả tươi cười cũng đều trở nên mơ hồ không rõ.

Chu Thọ cũng cười một chút, ánh mắt đơn thuần tựa như hải đồng.

Đăng ký tên xong, Đường Cảnh Ngọc đi theo chủ tớ Chu Thọ tới một khách sạn.

Vương thúc định thuê cho nàng thêm một phòng, Đường Cảnh Ngọc lại không đồng ý:“Lão bá ngài đừng tiêu pha, hiện tại trời nóng, ta ngủ dưới đất trong phòng lão bá là được.”

Đúng là nàng muốn chiếm tiện nghi Chu Thọ, nhưng cái nàng cần chỉ là nơi dung thân. Nay trên người nàng còn giữ lại bốn mươi đồng tiền, Đường Cảnh Ngọc sợ ngủ bên ngoài đến nửa đêm bị người ta cướp mất, nếu không ở một đêm cũng không tính cái gì.

Vương thúc càng phát ra cảm thấy Đường Cảnh Ngọc làm người không sai, cười nói:“Tốt lắm, buổi tối chúng ta hai người một phòng, chúng ta tiết kiệm được tiền thuê phòng thì có thể ăn thêm vài món yêu thích rồi.” Giường của khách điểm rất rộng, hai người bọn họ là cũng gầy, cho nên ngủ cùng không đến nỗi chật lắm.

“Hần ngủ cùng phòng với ta.” Chu Thọ ngồi một bên đột nhiên mở miệng, nhìn Đường Cảnh Ngọc nói:“Ngươi là bằng hữu của ta, thì ngủ ở chỗ ta.” Phòng của hần dĩ nhiên tốt hơn so với phòng của Vương thúc.

Đường Cảnh Ngọc sững sốt một chút vì hai từ bằng hữu này.

Vương thúc thật vui mừng vì thiếu gia gốc nhà mình mở miệng khen người khác, vỗ vỗ bả vai Đường Cảnh Ngọc khuyên nàng đáp ứng, Đường Cảnh Ngọc đương nhiên không cự tuyệt, cười hướng Chu Thọ nói lời cảm tạ.

Thương lượng tốt lắm, ba người ngồi xuống gọi món ăn.

Đường Cảnh Ngọc ngồi trên bàn, nghe hương thơm thức ăn truyền đến, bụng tự chủ mà kêu hai tiếng.

Vương thúc vội vàng gọi món ăn không có nghe thấy, nhưng Chu Thọ lỗ tai thính nghe được, nhếch miệng cười trộm, cười đặc biệt giống trộm.

Đường Cảnh Ngọc nhin không được trừng mắt liếc hần một cái, chờ Vương thúc gọi cho nàng vài món yêu thích, nàng không có lại khách khí, gọi một mâm cá hồng nướng. Ai biểu Chu Thọ chê cười nàng?

Đồ ăn được mang ra đầy đủ, Đường Cảnh Ngọc nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn này, đột nhiên có điểm muốn khóc.

Bốn năm a, trừ bỏ ngẫu nhiên ăn thịt rừng như chim sẻ gà rừng, nàng căn bản chưa có nếm qua thịt.....

Nàng vốn muốn ăn như sói như hổ lại e ngại thể diện chỉ có thể khắc chế, may mắn Vương thúc ăn cơm không giống Chu Thọ tinh tế nhai kỹ nuốt chậm, Đường Cảnh Ngọc đã học thói quen của nam nhân, liền theo Vương thúc mà há mồm to ăn cơm, vừa ăn vừa nói chuyện với Vương thúc. Chu Thọ ít nói, chỉ ở một bên lắng lắng nghe.

Cơm nước xong, Đường Cảnh Ngọc cùng Chu Thọ cùng nhau trở về khách phòng ở lầu hai, Vương thúc ngủ dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 7

Sau khi ăn uống no đủ nàng liền đi ngủ, không có muỗi đốt, không cần lo lắng có người khi dễ, lần đầu tiên trong bốn năm qua Đường Cảnh Ngọc trải qua một buổi tối thoải mái.

Ngủ một giấc thoải mái đến tỉnh lại thấy một thiếu niên tuấn tú đứng nghiêng phía trước nàng đang thay quần áo, nàng có cảm giác dường như nàng đang nằm mơ.

Ngoài cửa sổ là những âm thanh hét to của người bán hàng trên phố, nghĩ đến hôm nay có đại sự phải làm, Đường Cảnh Ngọc bỗng hết buồn ngủ, dụi nhè nhẹ đôi mắt, hỏi Chu Thọ:“Khi nào thì tiểu nhị đưa nước đến?”

Vừa nói xong, trên hành lang liền có tiếng bước chân chậm chậm đến, hai người cùng nhau nhìn về phía ván cửa kia, quả nhiên âm thanh kia dừng trước

cửa phòng họ. Đường Cảnh Ngọc ngồi xếp bằng, hất cằm với Chu Thọ đương đương tự đắc nói, “Ngươi đi mở cửa đi, ngươi rửa mặt trước đi.”

Khách sạn tiểu nhị đã được Vương thúc dặn dò, chẳng những mang theo chậu nước rửa mặt mà còn mang theo cho Đường Cảnh Ngọc một bộ rửa mặt dụng cụ.

“Ngươi cũng rửa mặt đi.” Tiểu nhị đi rồi, Chu Thọ nhìn Đường Cảnh Ngọc nói.

Đường Cảnh Ngọc gấp một cái, chân mang giày, tay cầm một bên áo khoác nói: “Ngươi rửa mặt trước đi, ta đi tiểu.” Nói xong thì đi ra phía sau bình phong.

Chu Thọ vốn không có đọi nạng thêm, đổ nước ra chậu nhỏ.

Đường Cảnh Ngọc ngồi xuống bô tè.

Thanh âm rất vang, Chu Thọ vô tình liếc mắt về phía nàng, người phía sau bình phong vốn không thấy rõ ràng, nhưng hắn thấy rõ nàng đang ngồi. Hắn chớp chớp mắt, vội phun nước trong miệng ra, cầm khăn lên vội mang theo chậu nước nhỏ ra ngoài.

Đường Cảnh Ngọc nghe thấy động tĩnh bên này vội nhìn qua, thấy Chu Thọ chạy trốn thật nhanh, không hiểu hắn rốt cuộc đang làm cái gì, khi mặc quần đi ra ngoài, trùng hợp nghe được Chu Thọ phân phó tiểu nhị lát nữa đổi cái bô khác cho hắn.

Đường Cảnh Ngọc không kim lòng được nhìn xuống chân mình, khinh thường xuy một tiếng. Thật không hổ là thiếu gia sống an nhàn sung sướng, yêu sạch sẽ như vậy, chỉ là một cái bô nạng dùng qua rồi cũng chịu không được? Vừa rồi còn vội chạy ra ngoài nữa là sao?

Không để ý đến tật xấu của Chu Thọ, Đường Cảnh Ngọc lau loát rửa mặt súc miệng, khi đánh răng đặc biệt cẩn thận, sau khi tẩy xong còn đi trước gương kiểm tra một phen. Nàng cũng là người yêu sạch sẽ mà, thời điểm có điều kiện nàng có thể còn thích sạch sẽ hơn cả Chu Thọ, chỉ là hiện tại không phải là lúc thôi.

Sau khi thu thập tốt rồi, tiểu nhị đi tiến vào đổi một cái bô khác, Chu Thọ lúc này mới tiến vào, khi vào cửa còn nhẹ nhàng hấp cái mũi.

Đường Cảnh Ngọc nhìn không được trùng hắn, “Ngươi chậm rãi thu thập, ta đi xuống trước đây, tìm Vương thúc.”

Nói xong cước bộ nhẹ nhàng rời đi.

Vương thúc đã ngồi chờ ở dưới, tiểu nhị đang mang điểm tâm lên, cháo hoa bánh bao thịt, thêm hai món ăn sáng.

Có thể liên tục được ăn hai buổi cơm no, Đường Cảnh Ngọc tâm tình rất tốt, ngồi bên cạnh Vương thúc nhìn ra ngoài cửa nhìn đám đông đến đến đi đi cùng Vương thúc nói chuyện phiếm, vừa nhàn nhã ung dung nói chuyện vừa phẩm trà. Không bao lâu Chu Thọ cũng đã đi xuống, cũng ngồi một bên khác của Vương thúc, đỉnh đầu quần khăn màu xanh, một thân áo dài nguyệt sắc, tuần lễ phi phàm.

Nếu vẻ mặt không ngốc như vậy thì càng đẹp mắt hơn.

Đường Cảnh Ngọc trong lòng tiếc hận, quyết định sẽ không so đo với hắn chuyện lúc sáng nữa.

Hai khắc chung sau, ba người đến đường Vạn An.

Trước cửa tiệm lồng đèn Tống gia vây đầy người, có thiếu niên tham gia chọn lựa được cha mẹ đưa tới, còn có người không có việc gì cũng tới xem náo nhiệt, mọi người vây quanh vài vòng, nhìn từ bên ngoài thì toàn người là người, người đi đường căn bản không có cách nào đi qua được.

Đường Cảnh Ngọc lắc lắc trúc ký trong tay, bất khả tự nghị nói: “Nhiều người như vậy, làm sao bọn họ kiểm tra hết a?”

Vương thúc bất đắc dĩ cười nói: “Đi qua nhìn một cái đi, Tống chương quỹ khẳng định có biện pháp. Tam thiếu gia, chốc nữa nếu kiểm tra xong, đến lúc đó ngài cùng Đường công tử không cần tìm nô tài, nô tài sẽ ở bên ngoài, ngài kiểm tra xong đi ra là thấy nô tài.”

Chu Thọ ngoan ngoãn gật đầu, đổi thành đi theo Đường Cảnh Ngọc.

Đến bên ngoài đám người, Đường Cảnh Ngọc dặn dò Chu Thọ theo sát nàng, nàng tránh trái lạng phải giống như cá trạch chui vào bên trong, thật vất vả mới đi vào một chút, vừa quay đầu lại không thấy Chu Thọ đâu, may mắn vóc dáng hắn cao, Đường Cảnh Ngọc liền nhanh chóng thấy đầu hắn, không cần phải khó khăn tìm hắn nữa. Lắc lắc đầu, Đường Cảnh Ngọc ở trong lòng mắng thầm một tiếng lại lộn trở ra.

“Đường Ngủ!” Chu Thọ nhìn thấy nàng thật cao hứng, ánh mắt lập tức liền sáng lên.

“Theo ta đi!” Đường Cảnh Ngọc một phen kéo lấy tay hắn, tám người đi theo nàng. Hai người đi khẳng định càng chậm hơn, cũng may Chu Thọ tính tình quật cường không từ bỏ, Đường Cảnh Ngọc thì nhận định đúng đường đi, bởi vậy khi bên cạnh có người cản trở hắn, hắn đứng lý hợp tình đem đối phương đẩy ra, Đường Cảnh Ngọc là da mặt dày không sợ người mắng, hắn là căn bản không để trong lòng.

Chờ hai người gần như mất hết sức lực mới tiến vào bên trong, Đường Cảnh Ngọc giầy toàn là dấu chân còn Chu Thọ càng đáng thương hơn, rách cả đai lưng.

“Mau vô thôi!” Đường Cảnh Ngọc đoạt trúc ký trong tay hắn, nhẩn cười nhắc nhở nói.

Chu Thọ cúi đầu nhìn theo ánh mắt của nàng, lúc này mới phát hiện xiêm y bị xóc xếch, vội vàng sửa sang lại xiêm y.

Đường Cảnh Ngọc nhìn một lát, ngẩng đầu nhìn về phía tiệm lồng đèn, cửa còn đóng kín.

Tay bỗng nhiên bị người nắm lấy, nàng lắp bắp kinh hãi, quay đầu lại thì thấy được khuôn mặt tươi cười đầy thỏa mãn của Chu Thọ, hồn nhiên giống như một đứa nhỏ sợ bị nương bỏ lại. Đường Cảnh Ngọc cười cười với hắn, vừa muốn nói gì, tiệm lồng đèn rốt cục đã mở cửa.

Cánh cửa tiệm được hé mở ra.

Trước hết là bốn tiểu nhị khỏe mạnh đi ra, gậy gao giữ cửa không cho người thừa dịp hỗn loạn tiến vào, Đường Cảnh Ngọc cũng thiếu chút bị đẩy ngã, may mắn Chu Thọ khí lực lớn đỡ nàng đứng vững, hai người cùng nhau lui về phía sau vài bước.

Chờ mọi người một lần nữa đứng vững vàng, Tiền Tiến ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra, hắn cũng không dong dài, quét mắt nhìn một vòng cao giọng mở miệng, thanh âm vang to, “Mọi người nghe cho kỹ, chương quây chúng ta nói, năm mươi người đồng thời tham gia tỷ thí trận đầu, sau khi chọn được người thắng cuộc thì tiếp tục trận thứ hai, người nào không được chọn thì tự rời đi. Hiện tại mời mọi người xếp hàng, năm mươi người đầu tiên xếp hàng xong thì tiến vào.”

Nói xong, hắn bắt đầu thu trúc ký, người bị thu trúc ký ngăn cả người, nói vậy là hắn có tư cách đi vào, nhất thời mừng rỡ, khẩn cấp chạy vào, còn người tắc lại phía sau thì đành giật đưa thẻ trúc vào tay Tiền Tiến. Đường Cảnh Ngọc vốc dáng nhỏ nhắn, mắt thiếu chút nữa bị người chọc trúng, nàng bị đụng trúng la đau, Chu Thọ vội vàng lấy tay ngăn trở trước mặt nàng, Tiền Tiến đứng bên kia nghe được âm thanh quen thuộc, đi lại chỗ hai người Đường Cảnh Ngọc thu trúc ký.

“Đa tạ Tiền đại ca, gặp lại sau!” Đường Cảnh Ngọc cảm kích nói lời cảm ơn, xấu hổ kéo tay Chu Thọ đi vào.

Mặt trước cửa viện Tổng gia là một cửa hàng ba mặt tiền, chỉ ngắn ngủn vài bước, mà lại giống nhau là trên trời và dưới đất.

Đường Cảnh Ngọc giật nhẹ xiêm y bị kéo lỏng từ chỗ lộn xộn vừa rồi, cùng Chu Thọ đi vào đánh giá bốn phía.

Cửa nhà Tổng gia được chia làm ba, tiến vào là một cái sân trung gian thật lớn, là chỗ các sư phó chế đăng. Lúc này trong sân trung gian thật sạch sẽ, có một cái bàn lớn mười người quần áo tuom tất ngồi đó, tiểu nhị chỉ chỗ cho năm mươi người bọn họ ngồi xong liền bước đi.

Đường Cảnh Ngọc trước lời kéo Chu Thọ ngồi xuống hai vị trí trống.

Nhưng kẻ tiếp không ai nói cho bọn họ thể lệ tỷ thí như thế nào, cũng không có người bưng trà rót nước, chỉ cho bọn họ ngồi ngốc ở đó.

Chỉ im lặng được một lát, có người đứng dậy nhìn xung quan, có người ngồi hỏi thăm chuyện người bên cạnh. Ngồi bên trái Đường Cảnh Ngọc là một nam nhân có gương mặt hàm hậu, chủ động đến gần nàng, Đường Cảnh Ngọc nhìn cũng không nhìn hắn, nhứu mày quét cửa sổ cửa phòng xung quanh đây, phát hiện cửa sau phía nam giống như có bóng dáng một đạo quần áo quét qua, nàng chút dăm chiêu.

Bên ngoài nhiều người ngồi chờ như vậy, Tổng Thủ không có khả năng lãng phí thời gian để những người này đến đây huyền nào đi, vậy thì chỉ có khả năng, tỷ thí đã bắt đầu. Như vậy ngồi như vậy để làm gì a?

Làm đèn lồng, một người phải vui đầu khổ làm, hắn phải là một người nội liêm kiên nhẫn đi?

Người chung quanh càng ngày càng táo bạo, Đường Cảnh Ngọc càng xác định nghi hoặc của mình, ở Chu Thọ tò mò nhìn trước nhìn sau lặng lẽ xoa bóp tay của mình, ngồi vững như núi. Chu Thọ vốn ngốc, thấy Đường Cảnh Ngọc bộ dáng như đã định liệu trước, hắn an tâm, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đồng thẻ trúc được vót ở góc đối diện, nháy nháy mắt.

Một nén nhang qua đi, có một lão sư phụ gần năm mươi tuổi đi ra, không giải thích gì hết, hắn lần lượt bê năm cái bàn đi, có bàn cả mười người đều không được kêu, có bàn được kêu, tính cả Đường Cảnh Ngọc và Chu Thọ là bàn thứ tư.

Bọn họ bị lão sư phụ dẫn tới tiền sảnh rộng ngồi chờ, lần này lại có trà uống. Chu Thọ đánh giá một vòng, nhỏ giọng hỏi Đường Cảnh Ngọc: “Chúng ta có phải cũng có thể học Tổng chương quỹ làm đèn lồng?”

Đường Cảnh Ngọc cười cười: “Nhanh, người đừng hỏi gì cả, ta làm cái gì thì người cứ làm theo là được.”

Chu Thọ gật gật đầu, không thêm nhắc lại.

Cuối cùng hai người cũng thông qua trận tỷ thí đầu, chỉ còn sáu mươi hai người. Người tuyển chọn đã rời đi, trong viện an tĩnh lại. Đám người Đường Cảnh Ngọc lại bị gọi đi ra ngoài, phân bố ngồi trước mỗi bàn, chính là lúc này, trên bàn đã có một tờ giấy Tuyên thành dài màu đỏ và kéo để sẵn, còn cái bàn đặt ở giữ là những mảnh giấy màu điệp được cắt sẵn.

Lần này Tiền Tiến đi vào, đi bên cạnh hắn là năm vị sư phó chế đăng, hắn nhìn x mọi người, sau đó nhìn lướt qua Đường Cảnh Ngọc, cất cao giọng nói: “Hiện tại năm vị sư phó này sẽ bắt đầu cắt giấy, mời các vị nhìn thật rõ ràng.

Chúng ta chỉ làm mẫu một lần, sau đó các vị sẽ động thủ làm theo, lần đầu làm sai có thể làm lại, thời gian là một nén nhang. Trước mặt các vị là ba phân

giấy Tuyên Thành, cuối cùng các vị hãy đem nộp cái mà các vị cảm thấy ưng ý nhất, chừng quây chúng ta sẽ căn cứ vào đó mà chọn ra năm người hợp ý nhất, năm người đó sẽ bắt đầu trận tỷ thí thứ ba.”

“Này tính là tỷ thí cái gì? Đại nam nhân nào lại làm chuyện của nữ nhân chứ?” Một thiếu niên hẳn là gia cảnh không tồi mở miệng phản nản, rất nhanh liền có không ít người phụ họa.

Tiền tiến liếc mắt một cái nhìn qua bọn hắn, cười lạnh mở miệng:“Không muốn tỷ thí thì có thể rời đi, chúng ta không bắt buộc.”

Người đầu lĩnh họ nhếch miệng, nhìn trái nhìn phải, thấy không có người nào rời đi, liền ủ rũ ngồi xuống.

Tất cả thành thật ngồi đó, Tiền Tiến nghiêng người mời năm vị sư phó đứng ở từng bàn vuông khác nhau,“Nếu mọi người đều sẵn sàng, chúng ta bắt đầu thôi.”

Năm vị sư phó lập tức cầm lấy kéo cùng giấy Tuyên Thành, thuận thực cắt.

Đường Cảnh Ngọc nhìn chăm chăm vào tay lão, lão sư phụ động tác hiển nhiên là thả chậm, không có cố ý làm khó dễ.

Đây là khảo nghiệm mọi người nhãn lực cùng khéo tay sao?

Đường Cảnh Ngọc bảy tuổi bắt đầu học nữ hồng, tốt xấu cũng học hơn hai năm, việc cắt giấy này mẫu thân nàng đã dạy qua. Khi đến lễ mừng năm mới mẹ con hai người cùng nhau cắt dán song cửa. Tuy nói lâu rồi chưa đụng tới, nhưng bất quá nàng vẫn là hơn bọn choai choai chưa từng động tới kéo cùng kim chỉ đi?

Cũng không biết Chu Thọ có làm được không.

Đường Cảnh Ngọc lo lắng nhìn về phía Chu Thọ, Chu Thọ tâm tư đều ở trên tay lão sư phụ, không có phát hiện cái nhìn chăm chú của nàng.

Đường Cảnh Ngọc cười cười, chờ lão sư phụ buông kéo, nàng nắm kéo lên vùi đầu cắt, vừa mới bắt đầu không quá thuận thực, sau khi tìm được cảm giác thì không dám trì hoãn thời gian, Đường Cảnh Ngọc cắt trong bước một liền bắt đầu cắt bước hai.

Phần thứ nhất chỉ là luyện tập thuận tuý , phần thứ hai là chính mình dùng, phần thứ ba nàng định vụng trộm đổi cho Chu Thọ.

Bất quá sau khi nàng làm xong phần của mình nhìn về phía Chu Thọ, khiếp sợ phát hiện Chu Thọ đã bắt đầu cắt phần thứ ba , nhìn hẳn cắt giấy thật tốt, so với của nàng còn hoàn hảo hơn!

“Ngươi học với ai?” Đường Cảnh Ngọc buông kéo, dờ khóc dờ cười hỏi.

Chu Thọ nghiêng đầu nhìn nàng, nghĩ nghĩ nói:“Phượng bà tử, nàng cắt giấy dán cửa sổ đẹp lắm, ta cho nàng bạc nàng sẽ dạy ta .”

“Ân, nhìn rất đẹp .” Đường Cảnh Ngọc nhắc một tờ giấy mà hắn cắt, cười khoa trương nói, sau đó để lại ngăn bàn tay hắn lại,“Không cần cắt nữa, bấy nhiêu là đủ dùng rồi.”

Chu Thọ nhìn xem của nàng, ngoan ngoãn buông kéo.

Mấy người ngồi cùng bàn đều nhìn chăm chăm vào mấy tờ giấy mà hai người đã cắt xong, Tiền Tiến vẫn lưu ý bên này đâu, vô tình nhắc nhở bọn họ:“Tự mình cắt của mình đi !”

Mấy người kia vội vàng cúi đầu.

Một nén nhang sau, Đường Cảnh Ngọc cùng Chu Thọ và ba người lạ mặt khác được Tiền Tiến dẫn đi.

“Tiền đại ca, cuộc thi thứ ba này là thi gì vậy?” Đường Cảnh Ngọc cố ý đến bên cạnh Tiền Tiến, nhỏ giọng hỏi hắn.

Tiền tiến cười cười,“Ta cũng không biết a, bất quá ngươi yên tâm, bàn tay ngươi tinh xảo như vậy, hơn phân nửa không thành vấn đề .”

“Còn của ta thì sao?” Chu Thọ rất là khẩn trương hỏi.

Tiền tiến sững sốt, Đường Cảnh Ngọc ha ha cười, vỗ vỗ bả vai Chu Thọ giới thiệu với Tiền Tiến,“Tiền đại ca, đây là bằng hữu đệ mới quen hôm qua.”

Tiền tiến có chút nghi hoặc đánh giá Chu Thọ, Chu Thọ trông nom câu trả lời của hắn, bất quá hai người ai cũng không mở miệng được, bởi vì đã bắt đầu chuẩn bị cuộc thi thứ ba. Tiền Tiến đẩy cửa ra, dẫn năm người đi vào, nói với nam nhân ngồi ở bàn đối diện:“Chưông quây, là năm người bọn họ.”

Tổng Thủ buông bút, liếc mắt nhìn năm người này, ánh mắt lại đầu hướng về những mảnh giấy được cắt đặt trên bàn, những mảnh giấy này được đặt cạnh trục ký của từng người, hắn cầm lấy một mảnh,“Chu Thọ?”

Chu Thọ há miệng thờ đốc, Đường Cảnh Ngọc nhỏ giọng nhắc nhở hắn:“Gọi người kia, đi qua đi.”

Chu Thọ lúc này mới tiến lên.

Tổng Thủ nhìn hẩn lâu hơn một chút, “Vuron bàn tay ra.” Chu Thọ ngoan ngoãn nghe theo.

Tổng Thủ nhìn nhìn, ý bảo hẩn đứng ở một bên, “Đường Ngũ.”

Đường Cảnh Ngọc hưng phấn mà đi qua, không đợi Tổng Thủ mở miệng liền vuron hai tay, lòng bàn tay hướng xuống.

Tổng Thủ mặt vẫn như cũ không chút thay đổi, chỉ nhìn chăm chăm bàn tay của nàng đánh giá.

Ngón tay tinh tế thon dài, so với ngón tay của Chu Thọ nhỏ hơn hai vòng, cũng không bản như lúc mới gặp, trông rất đẹp mắt.

Rõ ràng là một đôi tay của cô nương.

“Đi thôi, ngươi không thích hợp làm đèn lồng.” Tổng Thủ thân nhiên mở miệng, không nhìn thần sắc của Đường Cảnh Ngọc, ngược lại cầm lấy một mảnh trúc ký khác.

Đường Cảnh Ngọc vừa đi vừa ngâm nga tiểu khúc, mới đi được hai bước liền quay lại, quay trở lại cái bàn, xoay người cẩn thận huy thi diệt tích hai giọt nước mắt nàng dùng sức ép rơi trên mặt bàn, trực tiếp dùng tay áo lau đi, xong xuôi hết thầy mới ra ngoài tìm Chu Thọ, “Đi thôi, Vương thúc ở bên ngoài phòng chừng đã sốt ruột rồi.”

“Ngươi cùng sư phụ ở bên trong làm gì a?” Chu Thọ tò mò hỏi nàng.

Đường Cảnh Ngọc bĩu môi, đối với bóng dáng cao ngất Tổng Thủ đang ở chỗ xa xa kia nói: “Ta xin hẩn nhận ta làm đồ đệ, hẩn không đáp ứng, bất quá nguyện ý cho ta làm tiểu nhị ở đây, cho nên chúng ta về sau vẫn có thể ở cùng nhau, ngươi yên tâm đi, ta sẽ thay Vương thúc hảo hảo chiều cô của ngươi, ai cũng đừng nghĩ có thể khi dễ ngươi.”

Nàng thần thái hưng phấn, đôi mắt hoa đào sáng ngời ngập nước, Chu Thọ kim lòng không đậu cười với nàng, “Ân, sư phụ không dạy ngươi, chờ ta học xong sẽ dạy ngươi.” Đường Ngũ đối với hẩn rất tốt, hẩn cũng muốn đối Đường Ngũ tốt như vậy.

Đường Cảnh Ngọc không đem lời nói của Chu Thọ ngốc lưu lại trong lòng, đi đến tiền viện đứng mặt Tiền Tiến, nàng cao hứng đi qua chào hỏi, “Tiền đại ca, về sau ta chính là tiểu nhị nơi này, còn thỉnh Tiền đại ca quan tâm nhiều hơn a.”

“Thật sự?” Tiền Tiến giật mình, thấy Đường Cảnh Ngọc cười hi hi gât đầu, hẩn dùng lực vỗ vỗ nàng bả vai, hí mắt cười nói: “Ngươi có bản lĩnh nha, làm việc cho tốt, có tiền công thì đừng quên mời ta ăn cơm!” Rõ ràng là lời trêu ghẹo.

Đường Cảnh Ngọc lại sáng khoái đáp ứng, “Nhất định nhất định, không có Tiền đại ca hỗ trợ, đệ sẽ không thể đến Gia Định được. Vậy Tiền đại ca cứ đi làm việc đi, đệ cùng Chu Thọ quay lại khách sạn thu thập đồ đạc, buổi chiều gặp a.”

Tiền tiến cười gât đầu, nhìn hai người rời đi mới quay lại làm việc.

Vương thúc biết được hai người đều được giữ lại, cười đến cười toé toé, trở lại khách điểm ba người kêu một bàn đồ ăn tràn đầy để ăn mừng. Ăn cơm xong Vương thúc cùng Chu Thọ cùng nhau đưa Đường Cảnh Ngọc vào phòng còn hai người vào phòng của Vương thúc.

Nếu Chu Thọ có tin tức, Vương thúc sẽ phải đi trở về.

Đường Cảnh Ngọc biết chủ tớ hai người có nhiều chuyện riêng cần nói, nàng yên lặng ngủ trên giường cả buổi.

Mơ mơ màng màng nghe được tiếng đẩy cửa, Đường Cảnh Ngọc xoay người, thấy Chu Thọ đi vào với đôi mắt hồng hồng.

“Vương thúc đi rồi?” Nàng ngồi xuống hỏi.

Chu Thọ đưa tay đặt túi tiền trên bàn, gương mặt buồn buồn gât đầu.

Chuyện ly biệt này, Đường Cảnh Ngọc cũng không muốn an ủi người khác, sau khi đóng cửa phòng lại, nàng đi đến bên người Chu Thọ vỗ vỗ hẩn cánh tay: “Tốt lắm tốt lắm, trong nhà Vương thúc còn có con có cháu, Vương thúc trở về cùng người nhà đoàn tụ là việc vui, ngươi nên vì hẩn cao hứng chứ, đúng không? Lại đây ngủ đi, ngủ đủ rồi chúng ta đến tiệm.”

Nàng dẫn đầu đi về phía giường, Chu Thọ mang theo tiền túi cũng treo lên.

Đường Cảnh Ngọc vừa thấy hẩn như vậy có lẽ đoán được Vương thúc khẳng định dặn dò Chu Thọ phải hảo hảo giữ túi tiền.

Chu Thọ có bao nhiêu tiền, Đường Cảnh Ngọc nói không hiểu kỳ tuyệt đối là nói dối, nhưng nàng nhin xuống, chuẩn bị nằm xuống đi ngủ.

“Đường Ngũ ngươi đừng ngủ vội.” Chu Thọ ngăn nàng lại, cầm túi tiền nhét vào lòng nàng, nhỏ giọng nói: “Vương thúc dặn ta giữ chỗ bạch này, ta không biết cất chỗ nào, ngươi giúp ta cất đi.” Hẩn cùng Vương thúc đi ra bên ngoài, mọi chuyện ăn uống ngủ nghỉ đều do Vương thúc chuẩn bị, hẩn một chút cũng không biết.

Đường Cảnh Ngọc định theo bản năng cự tuyệt, bất quá sau khi suy nghĩ cẩn thận lại, bên trong đăng phô nhiều người nên chắc có nhiều chuyện, Chu

Thọ gốc như vậy, nếu nàng không hỗ trợ, nói không chừng tiền của hắn sẽ bị người trộm không còn một xu.

“Hào, ta giúp ngươi giữ, hiện tại chúng ta xem tổng cộng có bao nhiêu bạc, về sau nếu ngươi muốn tiêu thì gặp ta, chúng ta mỗi lần tiêu tiền thì ghi lại.” Cho dù là anh em ruột thịt thì tiền cũng phải rõ ràng. Đường Cảnh Ngọc ngồi xếp bằng ngồi cùng Chu Thọ giải nghĩa đạo lý này, Chu Thọ cái hiểu cái không, chỉ biết là đem tiền túi mở ra.

Bốn năm lượng bạc nén, còn lại chính là một ít bạc vụn và một ít tiền xu lẻ, tổng cộng phần đó cũng gần ba mươi lượng.

Đường Cảnh Ngọc có chút thất vọng không hiểu rõ, rất nhanh lại lắc đầu, nói Chu Thọ cất tiền vào, âm thầm đem vị chủ mẫu keo kiệt của Chu gia kia nắn đến cầu huyết lâm đầu. Cho dù là con vợ kế, thì hắn cũng là cốt nhục của lão gia bọn họ, thế nhưng chỉ với ba mươi lượng bạc liền đổi ra, loại độc phụ này, sớm muộn gì thiên lôi cũng đánh trúng.

“Ngủ đi, chờ ngươi học làm đèn lồng, có thể kiếm rất nhiều tiền.”

Đường Cảnh Ngọc cõng lòng đầy đồng tình an ủi Chu Thọ, hồn nhiên đã quên rằng toàn bộ gia sản của nàng cũng chỉ có bốn mươi hai đồng tiền cùng một cái khăn lụa của Tổng Thủ do Tổng Thủ ngại bẩn mà cho nàng.....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Thủ chương quỳ nói Tổng Thủ chính là người như thế.

Vô luận chuyện làm ăn phía trước của tiệm hay cuộc sống của tiểu nhị ở phía sau, hắn cơ hồ cũng không hỏi đến, tất cả đều giao cho Tiền quản gia phụ trách, bình thường chỉ thích vui đùa làm đèn lồng, hoặc là đi ra ngoài tụ họp với hai ba người bạn cùng du sơn ngoạn thủy, hoặc là đôi khi cũng tham gia vào những bữa tiệc tụ hội với người quyền quý.

Chuyện tình ở tiệm, thời điểm nào cần kiểm tra hoặc có đột nhập vật liệu mới hắn mới tới, hoặc là tới nhìn tay nghề của những vị lão sư phụ, bởi vì hắn đến và đi không theo một quy luật nào cả, khiến toàn người trong tiệm lúc nào cũng căng thẳng, không dám có ý định cất xén nguyên liệu. Nhưng phần lớn thời gian, Tổng Thủ đều chỉ ở trong Hạc Trúc Đường, hoặc là ở trong thư phòng đọc sách, hoặc là ở trong phòng chế đồ đặc biệt của hắn.

Đám người Đường Cảnh Ngọc đã đến, Tiền Tiến đã làm xong các công việc ở phía trước tới đây xin chỉ thị của hắn: “Chương quỳ, bọn Chu Thọ ở chỗ nào a?”

“Thu thập hai gian phòng phía đông cho bọn hắn.” Tổng Thủ đang vẽ khóm trúc ngoài cửa sổ, không ngẩng đầu lên nói.

Tiền Tiến đã hiểu, chương quỳ đây là chuẩn bị bồi dưỡng hai đồ đệ tốt sao, an bài đến bên Hạc Trúc Đường này, cũng tiện cho việc dạy dỗ và quản lý hơn.

“Vậy chương quỳ muốn cho Đường Ngũ ở đây?” Tiền Tiến rất quan tâm hỏi han.

“Chuyện này nhờ Tiền bá an bài.” Tổng Thủ kiếm lời như vàng, chờ Tiền Tiến đi được một lúc, hắn mới dừng một chút, lại thêm một câu: “Nàng đáng người nhỏ gầy, chọn cho nàng nơi nào thoải mái một chút.”

“Chương quỳ thiện tâm, Đường Ngũ nếu biết nhất định sẽ rất cảm kích ngài.” Tiền Tiến cười vỗ đùi ngựa.

Tổng Thủ cũng không có đáp lại.

Tiền Tiến tập mãi thành thói quen, đi lên phía trước tìm lão gia tử thương lượng, “Chương quỳ phân phó chọn công việc cho Đường Ngũ nhẹ nhàng một chút.”

“Nhẹ sao?” Tiền bá cẩn thận nhớ lại thiếu niên nhỏ gầy như que củi Đường Ngũ kia, phát sầu, “Vậy cho hắn tiếp đón khách ở cửa hàng đi, nhưng hắn vừa mới tới, cũng chưa biết gì nhiều về lồng đèn của chúng ta, không biết có làm được không nữa.”

Tiền Tiến “Ân” một tiếng, “Tiểu tử kia rất biết nói ngọt, vậy nửa năm này cho hắn học cho quen việc, năm sau cho hắn lên phía trước cũng không kém đâu.” Đường Ngũ mở miệng liền gọi một tiếng Tiền đại ca, hắn đương nhiên biết Đường Ngũ có phần có ý lấy lòng hắn, bất quá tiểu tử kia nhu thuận lại không có lòng tham lớn vẫn khiến người thích.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9

Tiền bá ngựa đầu nghĩ nghĩ, mới nhớ tới một chuyện: “Cuối tháng này Thuận Từ lĩnh tiền về cưới vợ rồi, mấy ngày nay cho Thuận Từ mang theo Đường Ngũ, khi Thuận Từ đi rồi Đường Ngũ liền tiếp tục công việc của hắn.”

Thuận Từ là tạp dịch tại Hạc Trúc Đường, Tổng Thủ thích có nhiều người nhòm ngó tại nơi mình ở, hắn chỉ chọn Thuận Từ hầu hạ ở Hạc Trúc Đường, quét tước sân, dọn dẹp mấy căn phòng Tổng Thủ thường ở, cũng phụ trách chuyện ăn cơm ngủ nghỉ của Tổng Thủ. Nghe thì có vẻ nhiều việc, kỳ thật chuyện này cũng khá thoải mái, mỗi ngày chỉ cần làm việc chăm chỉ thì hai canh giờ là hoàn thành.

Tiền Tiến cảm thấy chủ ý này không sai, hơn nữa bên trong đáng phở trừ bỏ Đường Ngũ, cũng không có người nào thích hợp hơn. Tiểu nhị trong tiệm không có người nào đọc sách tốt giống như Đường Ngũ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, người bộ dạng cũng thanh tú, trông giống thư sinh hơn, phòng chừng chừng quây cũng nguyện ý bên người có một người như vậy hầu hạ.

Hai người tổ tôn bọn họ thảo luận xong, Tiền Tiến liền chuẩn bị tới thông báo cho chương quây, chính là khi đi tới cửa hắn nhìn thấy Tổng Thủ đang hết sức chuyên chú vẽ tranh, lo lắng quây rầy nhã hứng của chương quây, Tiền Tiến lại lùi về. Kỳ thật cũng không cần thông báo làm chi, trong lòng chương quây chỉ có đèn lồng, chỉ cần Đường Ngũ không phải ngu ngốc, chương quây cũng không có lý do phản đối.

Thuận Từ ở trong phòng phía bắc đông sương phòng cũng khá gần nhà giữa, Tiền Tiến đi vào nói chuyện với hắn về tân tiểu nhị, lại sai hắn đem bên cạnh hai gian sương phòng thu thập để hai người Chu Thọ Dương Xương vào ở. Về phần Đường Ngũ, trước tiên nàng sẽ ngủ cùng phòng với Thuận Từ, dù sao mười ngày nữa Thuận Từ rời đi.

Thuận Từ năm nay mười chín, tính tình im lặng, khi được phân phó thì hắn sẽ thực hiện theo.

Buổi chiều trời cũng hết nóng, Đường Cảnh Ngọc cùng Chu Thọ mang theo một bao hành lý lớn đến đây, tất cả hành lý đều là của Chu Thọ, bên trong là xiêm y cho bốn mùa. Dương Xương đến sau bọn họ một bước, đúng lúc cùng Tiền Tiến giới thiệu với nhau.

“Đường Ngũ ở với ta.” Nghe Tiền Tiến đề Đường Cảnh Ngọc cùng ở chung với Thuận Từ, Chu Thọ lập tức giữ chặt tay Đường Cảnh Ngọc kháng nghị. Phòng của hắn lớn, hắn muốn cho Đường Ngũ thoải mái một chút.

Đường Cảnh Ngọc hy vọng nhất là một mình một phòng, bất quá trước mắt nàng phải ở cùng phòng với người khác thì nàng đương nhiên càng nguyện ý cùng Chu Thọ ở chung. Nhưng lời này không thể nói thẳng a, Đường Cảnh Ngọc hướng Tiền Tiến cười làm lạnh, kéo hắn sang một bên thăm thỉ: “Tiền đại ca, Chu Thọ có chút ngốc, hắn lại vừa chia lìa với Vương thúc, hắn chưa có quen ở đây, kỳ thật hắn cũng không có ý đối nghịch với huynh đâu. Nếu không trước tiên để hắn ở cùng với đệ đi, chờ hắn quen thuộc rồi, thì đệ qua nhĩ phòng được không?”

Loại chuyện tình người tình ta nguyện này, Tiền Tiến tự nhiên sẽ không quản nhiều, “Được, vậy nhóm người tự thu xếp đi, chốc nữa xong thì báo lại cho ta, ngày mai ta đi cửa hàng nhận xiêm y cho các người, bây giờ thì tùy tiện.” Chu Thọ Dương Xương tuy rằng là học đồ, nhưng chưa được chương quây chân chính công nhận thực lực, cho nên lúc này đãi ngộ không khác gì với tiêu chuẩn của tiểu nhị.

Chu Thọ kéo Đường Cảnh Ngọc về sương phòng của chính mình, Đường Cảnh Ngọc đang hưng phấn nên quên nói lời từ biệt với Thuận Từ: “Ngày mai làm phiền huynh chỉ dạy nhiều hơn.”

Thuận Từ lộ một nụ cười hàm súc. Hắn không am hiểu việc giao tiếp với người khác, cũng chính vì lý do này Tổng Thủ mới lựa chọn hắn.

Sương phòng của Chu Thọ không nhỏ, trung gian là nhà chính, gian bên trái làm phòng ngủ gian, phía bên phải đang trống, Đường Cảnh Ngọc đưa ra chủ ý với Chu Thọ: “Bên này làm thư phòng, chỗ trống bên này làm nơi chế tác đèn lồng, ta thấy chương quây cũng có một phòng như vậy.” Buổi sáng Tổng Thủ gặp bọn họ chính là ở phòng hắn chế tác.

Chu Thọ ngoan ngoãn đi theo phía sau nàng, tất cả đều nghe nàng, chờ Đường Cảnh Ngọc nói xong, hắn mới dẫn Đường Cảnh Ngọc đi trở về phòng ngủ, đưa cho nàng một bộ quần áo: “Bộ quần áo này người đã mặc hai ngày rồi, đêm nay tắm rửa xong người lấy đồ của ta mà mặc.”

Đường Cảnh Ngọc nhìn xiêm y hắn trong tay, cúi đầu ngửi ngửi.

Không có vị mồ hôi nha.

Đoán được Chu Thọ chính là người có tật xấu yêu sạch sẽ, Đường Cảnh Ngọc tức giận đoạt lấy xiêm y trong tay hắn, “Ta cũng muốn đổi, nhưng lúc này ta không có bộ nào khác thì phải làm sao?”

“Hai ngày sau người sẽ có quần áo mới, Tiền Tiến đã đáp ứng cấp đồ mới cho chúng ta.” Chu Thọ hào tâm an ủi nàng.

Đường Cảnh Ngọc trừng mắt liếc hắn một cái.

Hai người dọn dẹp lại ba căn phòng, chợt nghe tiếng Tiền Tiến ở bên ngoài kêu bọn họ, hai người đi ra ngoài, chỉ thấy Tiền Tiến cầm trong tay một quyền vờ đang nói nhỏ với Dương Xương. Đường Cảnh Ngọc quay đầu hỏi Chu Thọ: “Người có biết quần áo nhỏ đó làm gì không?” Nàng thì không biết, sau khi rời nhà nàng không còn làm xiêm y nữa, quần áo rách nát trên người hầu như là nhặt được.

Chu Thọ cũng lắc đầu.

Tiền Tiến sai Thuận Từ đi tìm thước đo đến.

Đại khái do thanh âm bọn hắn nói chuyện quá lớn, cánh cửa bên nhà giữa bị người đẩy ra, Tống Thủ nhú mày đi ra, quét một vòng, tầm mắt rất nhanh dừng ở trên người Đường Cảnh Ngọc, ngược lại hỏi Tiền Tiến: "Sao lại thế này?"

Hắn đã dặn Tiền Tiến đem hai người Dương Xương Chu Thọ an bài ở đồng sương phòng, tại sao Đường Ngũ cũng ở trong chỗ này ?

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Đào mất đã tới tháng sáu, ăn xong điểm tâm, Đường Cảnh Ngọc cùng Thuận Từ đi tới Tiền bá bá lĩnh tiền công.

Lúc họ đến đã trễ, quầy tiền đã vây đầy tiểu nhị, bởi vì hai ngày cuối tháng và đầu tháng khá bận rộn, nên ngày được nghỉ bọn tiểu nhị liền tập trung lại quầy để lãnh tiền công, để còn về nhà thăm người thân nữa.

Thuận Từ cũng tiến vào đám đông, hắn không còn làm tiểu nhị nữa, đây là lần lãnh tiền công cuối cùng của hắn.

Sau khi ở chung mười ngày, Đường Cảnh Ngọc cùng Thuận Từ rất cuộc cũng quen thuộc với nhau, sau khi xếp hàng liền reu re gọi hắn: "Thuận Từ ca có rảnh thì mang tầu từ vào thành đi dạo nha, để cho chúng ta có thể gặp tầu từ, nghe Tiền đại ca nói tầu từ là cô nương xinh đẹp nhất mười dặm tám thôn gần đây, Thuận Từ ca thực sự có phúc nha."

Thuận Từ vốn không giỏi ăn nói, lúc này bị nàng nói đỏ cả mặt.

Đường Cảnh Ngọc hắc hắc cười hai tiếng, cũng không làm khó hắn nữa.

Rốt cục cũng đến phiên bọn họ, Tiền bá nhìn thấy Thuận Từ, cầm ba lượng bạc cho hắn, "Đây là tiền công tháng này."

Thuận Từ nhanh chóng cầm lấy, khoe miệng nở nụ cười.

Đường Cảnh Ngọc thấy rõ ràng, lập tức ở trong lòng có suy nghĩ. Chỉ cần nàng làm công việc này cho tốt, năm sau khẳng định cũng có thể được nhận ba lượng bạc tiền công, nàng lại không cần mua váy vài bông hay son môi này nọ, ăn mặc thì tiệm cung cấp, một năm ít nhất cũng có thể trừ được ba mươi lượng bạc, như vậy ba năm có thể mua được một toà nhà rồi, nói không chừng trong mấy năm đó lại kiếm được đường tài khác không chừng.

Ngay chỗ Thuận Từ tiến ra để Đường Ngũ tiến vào, Tiền bá lại đem Thuận Từ gọi lại, mặt khác đưa cho hắn mười lượng bạc, cười tủm tỉm nói: "Người này vài năm hầu hạ chương quý cẩn thận, chương quý thưởng người mười lượng bạc xem như tiền mừng, người thu đi."

Thuận Từ mừng rỡ, rồi lại nhìn lại chỗ đông viện nơi hắn làm việc, kích động đến nỗi không biết nên nói cái gì: "Này, này, Tiền bá nhất định phải thay ta cảm ơn chương quý nha!" Chương quý hào phóng, vài năm nay hắn đã tiết kiệm đủ tiền cưới vợ, cũng có tiền mở cửa hàng tạp hoá ở trong trấn, hiện tại lại được thưởng mười lượng bạc, hắn tin tưởng cuộc sống sau này với tức phụ của hắn sẽ còn tốt đẹp hơn nữa.

Bên cạnh Đường Cảnh Ngọc đã ghi nhớ vào trong lòng, tiểu nhị thành thân Tống Thủ còn có thể cho tiền mừng, bất quá đại khái nàng cũng không cần. Nàng hiện tại lý tưởng lớn nhất chính là kiếm được tiền nuôi sống chính mình và mua được toà nhà, còn về chuyện hôn sự nàng cũng không muốn nghĩ tới, nàng ở cùng với nam nhân mấy năm nay, nên thói quen tính cách cũng có chút bị ảnh hưởng, thì làm sao có nam nhân nào còn muốn cưới nàng chứ.

Thuận Từ vô cùng cao hứng rời đi, Đường Cảnh Ngọc trong lòng đầy khao khát, chán nản từ trong tay Tiền bá tiếp nhận mười ngày tiền công của nàng, hơn ba trăm văn, dùng dây thừng nhỏ xâu lại, cũng có chút nặng.

"Sắc mặt Đường Ngũ không tệ nha, lúc vừa tới mặt hắn vàng như nến, hiện tại trắng trắng hồng hồng, dường như nhiều ngày nữa có khi còn xinh đẹp hơn cả cô nương."

Tiền bá thấy hai mắt hăm mộ của nàng, cười cười trong lòng, lại bơm hơi cho nàng, "Đừng hăm mộ Thuận Từ, hiện tại chuyện tốt này chẳng phải là ở trong tay người sao, nửa năm tới người nên hầu hạ chương quý cho tốt, thì năm sau không chừng người cũng được ba lượng bạc tiền công nha."

Đường Ngũ vừa nghe Tiền bá nói xong cũng nghĩ như vậy, nỗi khát khát vừa rồi cũng bị quẳng ra sau đầu, "Đa tạ Tiền bá cùng Tiền đại ca đem chuyện tốt này lưu cho ta, buổi chiều hôm nay ta muốn mời Tiền đại ca ăn cơm, Tiền bá có gì muốn ăn không, chúng ta cho người mang về cho bá."

Thiếu niên biết nói ngọt thì sự sẽ thành, Tiền bá cười đến toe toe, lại cùng Đường Cảnh Ngọc hàn huyên thêm một lúc mới đề nàng đi.

Đường Cảnh Ngọc tâm tình khoái trá trở về Hạc Trúc Đường.

Theo lý thuyết hôm nay nàng nghỉ ngơi không cần làm việc, bất quá trời đã vào hè, nàng cũng không muốn chạy ra ngoài chịu nóng, liền cùng Tiền Tiến ba người ước hẹn ra ngoài ăn cơm khi trời sắp hoàng hôn.

Trong phòng chế đấng, Tổng Thủ đang giảng bài cho hai người Chu Thọ Dương Xương, âm thanh trong trẻo bay tới trong viện, thật sự là dễ nghe.

Đường Cảnh Ngọc lặng lẽ đi đến chân tường hạ sau bụi hoa, trốn ở trong bóng tối nghe lén, nhưng nàng cũng không có ẩn tàng thân hình, quang minh chính đại ngồi ở dựa ở cửa mà nghe, nếu có người từ bên ngoài đi vào viện liền dễ dàng thấy thân hình của nàng.

Hôm nay Tổng Thủ giảng các chủng loại đèn lồng, theo sách phân chia thì có mấy loại chao đèn, mấy loại vải lụa làm đèn, khi giảng đến giấy làm đèn thì hẳn nói hoàn cảnh lịch sử xuất xứ cùng ưu nhược điểm của từng loại giấy cho hai người nghe, chuyện mà ở bên ngoài nghe chỉ cần một hai câu là xong nhưng Tổng Thủ có thể giảng một lần là cả một canh giờ.

Mười ngày này hẳn vẫn cứ giảng giảng và giảng vấn đề này, căn bản không có dạy hai người làm đèn lồng, buổi chiều còn có thể dạy hai người thi từ ca phú, ngoài ra còn phải học bảng chữ mẫu. Đường Cảnh Ngọc xem qua, Tổng Thủ chia Dương Xương dùng bảng chữ mẫu dùng cảm tiêu sai, Chu Thọ liền dùng bảng thanh tuyến phiêu dật, hiển nhiên cũng là bởi vì tài thi giáo.

Có lẽ là nàng nhàn rồi không có chuyện gì, cũng có thể là thanh âm Tổng Thủ dễ nghe, giảng cũng không khô khan, tuy rằng cảm thấy chuyện này cũng không có mấy tác dụng với việc làm đèn lồng, Đường Cảnh Ngọc vẫn như cũ mỗi lần đều nghe được mùi ngon. Nàng đã ở luyện tự, giấy dùng là mặt trái của bảng chữ mẫu Chu Thọ Dương Xương đã dùng, dùng theo bảng chữ được phân của Chu Thọ, về phần luyện viết, nàng dùng giấy bỏ đi của Tổng Thủ trong lâu lý.

Đường Cảnh Ngọc thích chữ của Tổng Thủ, phiêu dật nhưng lạnh nhạt, có phong cách của người quân tử, khi nhìn đến có thể làm cho tâm người ta bình tĩnh trở lại.

"Tốt lắm, các người trở về đi." Hôm nay hẳn đã giảng xong, Tổng Thủ ý bảo hai đồ đệ rời đi.

Đường Cảnh Ngọc dù nghe được, vẫn như cũ ngồi ở bồn hoa bên cạnh mà không tránh đi.

Dương Xương thấy nàng như vậy dù muốn trách cũng không được, bởi vì Đường Cảnh Ngọc sử dụng lý do ngồi đây để tiện cho việc sai xử của Tổng Thủ, mà Tổng Thủ sau khi biết cũng không có đuổi nàng.

Chỉ có Chu Thọ tin lý do của Đường Cảnh Ngọc, mỗi lần đi ra đều đã nói cho Đường Cảnh Ngọc biết không cần thu thập bên trong.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Đường Cảnh Ngọc thuận thế đứng lên, nói với người ngồi bên trong:"Như vậy a, vậy ta đi." Thanh âm không cao không thấp.

"Tiến vào."

Xuất hồ ý liệu, người ở bên trong mở miệng gọi nàng.

Đường Cảnh Ngọc cảm thấy không ổn nhưng dù vậy nàng cũng phải tiến vào.

Hướng Chu Thọ khoát tay, Đường Cảnh Ngọc hai ba bước lớn liền tiến vào phòng, sau khi vào cửa liền cười giọng:"Chương quỳ gọi ta có chuyện gì?"

Tổng Thủ đứng ở trước bàn đưa lưng về phía nàng, chờ Đường Cảnh Ngọc đi đến trước người mới hỏi nàng:"Vì sao người nghe lén? Người hẳn là biết, nghe xong mấy chuyện này cũng không làm được đèn lồng."

Đường Cảnh Ngọc nhìn một đồng giấy trên bàn, thức thời không có biện giải, mà là thành thật trả lời:"Dù ta nghe lén nhưng cũng không nói trước là không thể làm đèn lồng. Trước kia ta nghĩ học chương quỳ làm đèn lồng để bán, nhưng chương quỳ không chịu thu ta làm đồ đệ, ta chết tâm hết hy vọng, nhưng ta chính là nhìn không được muốn nghe xem chương quỳ giảng giải cho bọn Chu Thọ cái gì, không ngờ càng nghe càng hứng thú. Chương quỳ không dạy ta, ta có thể học ở nhóm sư phó, ta cũng không nhờ bọn họ chỉ điểm, ta chỉ là tự cân nhắc, vạn nhất vô sự tự thông có thể làm ra lồng đèn, tốt xấu gì cũng có thể kiếm một hai lượng có phải không?"

"Người đây là học lén." Tổng Thủ cầm một trang giấy trên bàn nhìn nhìn,"Người sẽ không sợ ta đuổi người đi sao?"

Đường Cảnh Ngọc tự tin lắc đầu:"Chương quỳ không sợ ta học lén, tự nhiên sẽ không đuổi ta đi. Ta đã thấy qua mấy cái đèn lồng phức tạp, nhóm lão sư phụ đều là ở trong phòng làm đấng, ta chỉ có thể học chính cách làm cơ bản. Hơn nữa đấng ở Tổng gia hơn đấng ở bên ngoài chính là nhờ vào thư pháp phóng khoáng phiêu dật hơn là nhờ vào cách làm đèn. Ta không có kỹ năng làm lồng đèn tinh xảo lại càng không thể viết thư pháp tốt, nhiều nhất cũng chỉ làm mấy cái lồng đèn bình thường, vả lại con người của chương quỳ cũng không nhỏ mọn như thế."

Tổng Thủ không có phủ nhận, nhưng vẫn cứ nhắc nhở nàng:"Nếu người cứ làm lồng đèn như vậy, thì nhiều nhất cũng chỉ bán hơn mười văn tiền, cũng không cần lãng phí thời gian nghe ta giảng bài."

"Ta biết a, nhưng ta cũng đã nói rồi, ta nghe bởi vì thích nghe chương quây giảng bài, về sau khi làm lồng đèn có thể dùng được chút nào thì dùng, không dùng được ta cũng sẽ không sinh hờn dỗi." Đường Cảnh Ngọc thuận miệng giải thích, với giọng điệu không quan tâm mấy.

Tổng Thủ nhìn nàng một cái, xao xao mấy tờ giấy trên mặt bàn: "Mấy tờ giấy này là gì, ngươi có thể hiểu không? Nếu ngươi ngồi nghe mà không hiểu, bắt quá chỉ lãng phí thời gian thôi".

Đường Cảnh Ngọc bĩu môi, đi qua cúi đầu nhìn những tờ giấy kia, giấy Tuyên Thành nàng nhận ra đầu tiên, trước đây tất cả đều là giấy Tuyên Thành, nàng không cần sờ cũng biết.

Nhưng còn vài loại kia như giấy Trùng Tâm Đường trơn nhẵn mà chặt chẽ, giấy Ngọc Thủy thứ chi, hoặc là giấy thô tàng kinh, tinh tế mà oánh hoạt, những loại giấy đó đều là không dễ hút mực, những loại giấy gần giống giấy Tuyên Thành mới dễ hút mực, mà dùng giấy khác nhau thì yêu cầu tốc độ hạ bút cũng khác nhau, khi làm lồng đèn cần phải chú ý loại giấy sử dụng để sử dụng phương pháp thích hợp. (Mấy: mấy tên riêng của mấy loại giấy này Mấy hem bít, nên để nguyên, nàng nào biết thì giúp Mấy nhé ^^)

Nàng vừa sờ giấy vừa giảng giải lại, Tổng Thủ thấy nàng nói lại một từ cũng không thiếu.

Tổng Thủ kinh ngạc nhìn nàng: "Xem ra ngươi thông minh hơn ta nghĩ nhiều."

Đường Cảnh Ngọc nhin không được đặc ý nở nụ cười, cha mẹ nàng đều là tài mạo song toàn, có thể nàng không kế thừa đáng về xuất chúng của cha mẹ nàng, nhưng về mặt trí tuệ hẳn là không tệ đi.

Nhưng Tổng Thủ cũng không để nàng đặc ý lâu, hần lưu loát đem mấy tờ giấy đó thu lại, sau khi sửa sang hoàn hảo mới đạm mạc nói với nàng: "Lúc trước cho phép ngươi nghe lén vì nghĩ ngươi có nghe cũng vô dụng thôi, hiện tại..... Lần sau nếu để ta phát hiện ngươi tiếp tục nghe lén, ta sẽ cho ngươi đôi công việc khác bớt nhàn hơn."

Đường Cảnh Ngọc chán nản: "Ngươi....."

"Đi ra ngoài." Tổng Thủ đứng lúc ngăn lời nàng muốn nói.

Đường Cảnh Ngọc cắn cắn môi, thở phì phì đi ra ngoài.

Một nàng còn tưởng rằng Tổng Thủ làm người hào phóng, kỳ thật hẳn chính là quỷ hẹp hòi mà tự địa, đầu tiên là khinh thường nàng, bây giờ sau khi biết thì thậm quá thành giận liên chặt đứt cơ hội của nàng.

Đường Cảnh Ngọc tức giận trở về, lúc về phòng đập cửa bước vào, ngã vào giường ngủ không thèm quan tâm chuyện khác, sau khi mang đồ ăn trưa đến cho ba thầy trò kia xong nàng không cần làm gì nữa, dù sao hôm nay vốn nàng nên nghỉ ngơi, nàng không đi ra Tổng đăng cũng không đại biểu nàng ở lại sẽ hầu hạ Tổng Thủ. Nếu là Tổng Thủ không khiến nàng tức giận, nàng cũng không ngại lấy lòng hần.

Sau khi ngủ gần hết buổi chiều, tỉnh lại mức nước rửa mặt, cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Đường Cảnh Ngọc kéo Chu Thọ ra cửa: "Đi thôi, chúng ta đi dạo phố!"

Chu Thọ rất nhanh bước theo sau, mặc y phục giống Đường Cảnh Ngọc, một thân xiêm y vải mịn màu xám, tuy rằng vẫn là một thiếu niên tuổi măng, nhưng lại thiếu một cỗ khí thế công tử con nhà giàu phong lưu.

"Ngươi đi đổi bộ quần áo trước kia đi, cái bộ màu xanh rồi khoác thêm áo choàng bên ngoài ấy." Đường Cảnh Ngọc hảo tâm khuyên hần, con người căn bản chỉ đánh giá người khác qua bên ngoài, chỉ cần người nào ăn mặc phú quý một chút liên thái độ đối xử cũng khác liền.

"Không đổi, ta muốn mặc đồ giống ngươi." Chu Thọ quay người khoá cửa lại, khó có được một lần không nghe theo Đường Cảnh Ngọc.

Đường Cảnh Ngọc thấy hần quật cường không chịu thì không biết làm sao, đành dẫn hần đi tìm Dương Xương, bởi vì hôm nay nàng mời Tiền Tiến ăn cơm cùng nàng và Chu Thọ, bởi vì Dương Xương cùng với Chu Thọ cũng có chút thân, nàng mời hần đi cùng luôn.

Ba người tề tựu, còn thiếu Tiền Tiến, trong khi ba người còn đoán già đoán non Tiền Tiến đi chỗ nào thì Tiền Tiến đi ra từ trong phòng chế đăng của Tổng Thủ.

Mà điều quan trọng là phía sau hần còn đi theo một người.

Đường Cảnh Ngọc nhìn thoáng qua phía sau liền mở to mắt, lúc thấy Tổng Thủ nàng liền nín thở.

Tổng Thủ lại cùng Tiền Tiến đi tới.

Tiền Tiến cười meo meo cùng ba người giải thích: "Hôm nay chương quây cũng muốn ra ngoài giải sầu, biết được chúng ta hôm nay cũng ra ngoài ăn cơm, chương quây liền cùng chúng ta đi cùng."

Nói xong còn vỗ bả vai Đường Cảnh Ngọc, cố ý trêu ghẹo nói: "Đường Ngũ ngươi vận khí tốt a, chương quây chúng ta hào phóng như vậy, trong chốc lát ăn cơm khẳng định chương quây sẽ mời, ngươi khỏi cần tốn tiền rồi."

Đường Cảnh Ngọc vốn thấy Tổng Thù đang vô cùng buồn bực, sau khi nghe xong mặt liền cười toe toét.

Chính mình tiết kiệm được chút tiền còn có thể "làm thịt" được Tổng Thù, quả thực là nhất cử lưỡng tiện a.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Tuy trời đã vào hoàng hôn, nhưng không khí rất ngọt ngào, không có chút gió nào.

Tổng Thù là chương quây, thân phận cao nhất trong đám người nên đi ở phía trước, Tiền Tiến đi bên cạnh bồi hấn nói chuyện, thuận tiện giới thiệu. Đường Cảnh Ngọc là người từ bên ngoài tới mà Chu Thọ cũng không phải là người thành Gia Định nên cả hai người họ không biết tí gì về nơi này.

Lần này Đường Cảnh Ngọc mới gọi là chân chính đi ra bên ngoài để tham quan Giang Nam, đối với nơi đây nàng khá quen thuộc vì nàng vẫn thường nghe mẫu thân kể về nó, Đường Cảnh Ngọc trong lòng vẫn là muốn đến đây một lần, trên đường nhìn thấy điều gì nàng cũng thật ngạc nhiên, cho nên đối với những giới thiệu của Tiền Tiến nàng hết sức chăm chú lắng nghe.

Từ đặng phò đi qua một con phố, trung gian nối liền hai bên bờ một là chiếc cầu rộng bốn trượng bắc ngang, hai bên bờ liễu rủ xanh ngắt, rõ ràng so với nơi khác mát mẻ hơn rất nhiều.

Tiền tiến nghiêng người giới thiệu với bọn họ: "Đây là sông Hoàng Lịch, chảy theo hướng nam về Hối Long đàm, cứ đến mỗi mùa hoa đặng, dân chúng trong thành đều đã tụ tập đến bờ sông phóng hoa đặng, lúc đó hai bên bờ sông sáng trưng như ban ngày. Đúng rồi, tết Trung Nguyên dân chúng nơi đây cũng phóng hoa đặng, vài ngày nữa ta dẫn các người đi xem náo nhiệt."

Chu Thọ ngỡ ngàng, Tiền Tiến nói cái gì thì nàng nghe cái đó, rất ít khi mở miệng hoặc sợ hãi mà than thành tiếng thôi. Dương Xương đối với cảnh sắc nơi đây cũng thực không hứng thú gì mấy, gật gật đầu xem như đáp lại, Đường Cảnh Ngọc lại không giống hần, hưng phấn đi đến bờ bắc hỏi Tiền Tiến "Có phải bên trong Ứng Long đàm là toà Ứng Khuê Sơn không? Nghe nói ở huyện Gia Định cứ mỗi lần tổ chức tỷ thí lồng đèn đều tổ chức ở đó phải không, vào ban đêm trên đó toàn là đèn lồng, rất là đẹp đi."

Tổng Thù liếc nhìn nàng một cái.

Tiền Tiến kinh ngạc hỏi nàng: "Tại sao người lại biết? Trong cửa hàng có người nói với người sao?" Ứng Khuê Sơn ở Gia Định cũng coi như là nơi có danh tiếng, nhưng người bên Tô Châu chưa chắc đã biết, đừng nói gì người ở Sơn Đông như nàng.

Đường Cảnh Ngọc nói dối đã thành bản năng, nghe vậy ánh mắt cũng không chớp, cười trả lời: "Đúng vậy, khi ta ở chung với Thuận Từ có nghe hần nhắc tới." Nói xong nhìn về phía Tổng Thù, về mặt lấy lòng nhìn hần: "Chương quây năm nay cũng tham gia tỷ thí hoa đặng đi, ngài có thể mang ta theo mở mang đầu óc được không?"

"Nhìn biểu hiện của người rồi nói sau." Tổng Thù mặt không chút thay đổi đáp lại.

"Sự phụ con cũng muốn đi." Chu Thọ đi đến bên người Đường Cảnh Ngọc, cũng chờ mong nhìn hần.

Đường Cảnh Ngọc vỗ bả vai hần một chút: "Người ngốc hay sao, chương quây chỉ có hai người đồ đệ các người, chuyện quan trọng như vậy chẳng lẽ không dẫn các người đi sao, người lo học làm lồng đèn cho tốt đi, đến lúc đó tất nhiên cũng được tham gia náo nhiệt htooi." Đại ngốc tử, quả nhiên người ngốc có ngốc phúc, nàng quá thông minh, cũng chỉ có thể làm tiểu nhị lấy lòng Tổng Thù thôi.

Chu Thọ giống như cũng ý thức được chính mình nói chuyện ngốc nghếch, lập tức ngậm miệng lại.

Đường Cảnh Ngọc nhìn phía trước một chút, vừa lúc Tiền Tiến nhìn qua, nàng lặng lẽ chỉ chỉ một toà lầu bên kia, lại nhìn về phía Tổng Thù hát cảm dương dương tự đắc. Tiền Tiến ngẫm hiểu, xoay người lấy lòng chương quây nhà mình: "Chương quây, ngài nói mời chúng ta ăn cơm, vậy chúng ta đi Đồng Thịnh lâu kia được không?"

Phó tịch lần trước Tiền Tiến ở cùng chương quây tại Tô Châu, rốt cuộc hôm nay cũng được uống chút rượu cho đỡ thèm a.

Tổng Thù dừng bước chân, quay đầu nhìn lướt qua nhóm người phía sau, ánh mắt dừng ở trên người Đường Cảnh Ngọc: "Không phải nói Đường Ngũ nhận tiền công tháng này liền mời khách sau, tại sao bây giờ lại chuyển thành ta mời chứ."

Tiền Tiến sừng sốt, Đường Cảnh Ngọc lại thiếu chút nữa tức đến giờ chân, vội vã biện giải: "Chương quây ngài đừng chọc ta nữa, ta đâu nói mời khách đâu!"

Tổng Thủ hỏi Tiền Tiến:"Vậy ta nói mời khách khi nào?"

"Ngài, ngài....."

Tiền Tiến áp úng nửa ngày, cuối cùng vẫn là khiếp sợ ảnh hưởng của chương quây, cắn răng nhận sai:"Là ta không giải thích rõ ràng, chương quây chỉ nói cùng chúng ta đi dạo, Đường Ngũ, bữa cơm lần này ta mời, lần sau người mời." Đường Ngũ mới có một chút tiền công, nàng kêu thêm Dương Xương đã là hào phóng rồi, hôm nay chương quây bởi vì nghe hấn lỡ mồm liền đi theo, hấn không muốn làm khó Đường Ngũ.

Đường Cảnh Ngọc thật sự không nghĩ tới Tổng Thủ là người keo kiệt như vậy, bắt quả nhìn hấn cho Thuận Tử một khoản tiền mừng lớn như vậy, hơn phân nửa là nhằm vào nàng, hấn chính là không muốn nàng thoải mái đây.

Không có cửa đâu, nàng mới sẽ không bởi vì chuyện nhỏ này mà hại Tiền Tiến xuất tiền túi, không phải là chỉ là mời khách sao, lần trước Tổng Thủ cho nàng năm mươi văn tiền nàng còn chưa xài hết đâu!

"Tiền đại ca người đừng như vậy, hôm nay ta mời, đi thôi, nơi này ta không quen, Tiền đại ca biết nơi nào ăn no bụng không, lúc này bụng ta đói rồi!" Đường Cảnh Ngọc nói chuyện như chưa từng có chuyện gì xảy ra, thái độ vô cùng thoải mái.

Tiền Tiến vẫn hơi băn khoăn, chính mình không mời là sợ bị Đường Cảnh Ngọc chê cười hấn đông dài như đàn bà, sau đó cả nhóm chọn một cửa hàng tròn tròn (hoành thánh). Bên trong cửa hàng có cái bàn, bên cạnh bờ sông cũng đặt vài cái, Tổng Thủ dẫn đầu nhóm người chọn mấy cái bàn gần ở sông, mấy người Đường Cảnh Ngọc đành phải đi theo hấn ngồi.

Cái bàn không lớn, là chuẩn bị cho bốn người, Tiền Tiến đương nhiên ngồi cạnh Tổng Thủ, chuyện này hấn cũng không dám lấn lướt ngồi trước chương quây. Chu Thọ ngồi đối diện Tiền Tiến, Đường Cảnh Ngọc không nhìn khuôn mặt kia của Tổng Thủ, nàng sợ nuốt không vô, chuẩn bị để Dương Xương ngồi chỗ đó, ai ngờ Dương Xương dự đoán được Chu Thọ khẳng định hy vọng nàng ngồi bên cạnh hấn, liền nhanh tay chọn chỗ ngồi bàn bên cạnh, ngồi ở giữa Chu Thọ và Tiền Tiến, mặt hướng về con sông:"Nhiều người ăn cơm mới náo nhiệt, Đường Ngũ người ngồi đi, ta ngồi cạnh người."

Quán chủ là một đôi vợ chồng trung niên, còn nữ nhi thì làm trợ thủ, lão bản nương đã sớm nhìn thấy Tổng Thủ, vội vàng thúc giục nữ nhi đi chiêu đãi khách nhân:"Nhu Ý, nhanh hỏi Tổng chương quây gọi món gì đi!"

Nhu Ý mười ba tuổi, mặc một cái váy đỏ nửa cũ, so với Đường Cảnh Ngọc còn muốn lùn hơn một cái đầu, nhưng dáng người đã trước lỗi sau lồm, đồ mặt đã chạy tới:"Tổng chương quây, Tiền đại ca, các người đi dạo phố sao?"

Tổng Thủ cũng không biết bọn họ, nhưng trong thành Gia Định cơ hồ không người nào không Tổng Thủ, bởi vậy cũng đều biết Tiền Tiến, huống hồ trước kia Tiền Tiến cũng từng tới đây.

Nghe cô nương kia hỏi, Tổng Thủ vẫn như cũ chỉ nhìn khung cảnh trên sông, Tiền Tiến cười gật đầu, giới thiệu ba người Chu Thọ với Nhu Ý, trừ bỏ hấn đồn, cửa hàng nhà nàng còn có bán đồ ăn sáng nữa. Đường Cảnh Ngọc hôm nay đãi khách, ăn cái gì đương nhiên do nàng mở miệng:"Cho năm chén hấn đồn đi, loại chén lớn nha, thêm mấy món đồ ăn vặt nữa."

Tiền Tiến nhắm tính nhanh trong đầu, năm chén hấn đồn lớn là năm mươi văn, đồ ăn vặt đều là do nhà làm cũng không tốn bao nhiêu, củ lạc, đậu hủ, tương vịt, cũng không quý, nhưng cũng thêm hơn sáu mươi văn, cũng gần ba phần tiền công của Đường Ngũ rồi. Quên đi, lúc này mà kì kèo thêm cũng không hay, đến lúc ăn xong hấn nhanh tay thanh toán trước là được".

"Cứ như vậy đi, làm nhanh lên, chúng ta đều đói bụng rồi."

"Đã biết, để ta dặn nương làm nhanh một chút." Ánh mắt Nhu Ý chưa từng dời khỏi khuôn mặt tuấn mỹ của Tổng Thủ, căn dặn xong, nàng lưu luyến liếc nhìn Tổng Thủ lần cuối, vội chạy lại phụ bán.

Đường Cảnh Ngọc có tâm trên ghẹo Tổng Thủ hai câu, nhưng khi nghĩ lại, Tổng Thủ dù sao cũng là chương quây, vạn nhất chọc hấn giận lên, hấn trực tiếp đuổi nàng đi, đến lúc đó nàng hấn là muốn khóc cũng khóc không được đi?

Không dám đắc tội "áo cơm cha mẹ", chỉ có thể nén giận.

Nàng quay đầu cùng Tiền Tiến nói chuyện, trong nhóm năm người chỉ hai người bọn họ là nói nhiều.....

Đồ ăn vặt đều là đã sớm chuẩn bị xong, hấn đồn cũng rất nhanh được mang ra, Nhu Ý cô nương rất nhanh bụng một mâm đồ ăn lại đây, trên mặt mâm là năm bát hấn đồn nóng hôi hổi. Dương Xương tránh chỗ cho Nhu Ý đặt bát xuống, Nhu Ý cô nương cười ha ha nói cảm ơn, đầu tiên là bụng một bát cho Tổng Thủ.

Đường Cảnh Ngọc nhìn lướt nhanh qua, tại sao nàng cảm thấy bát hấn đồn của hấn nhiều hơn một chút chứ.

Về ngoài anh tuấn lại là người có tiền, hấn sự lại chưa có, Nhu Ý cô nương dường như đối đãi với Tổng Thủ đặc biệt hơn một chút, không biết trong chốc lát tính tiền có thể dính chút quang của hấn mà được giảm giá hay không..... Nghĩ đến có thể mượn quang của Tổng Thủ mà chiếm chút tiện nghi, hấn mộ cùng ghen tị trong lòng Đường Cảnh Ngọc lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Hấn đồn dọn xong, Nhu Ý lại mang vài bát đồ ăn vặt đi đến, hai bên bờ liễu rủ phát phơ theo gió, thật là mát mẻ.

Đường Cảnh Ngọc chăm chú ăn mà đầu đầy mồ hôi, bị gió đêm thổi, hơi rùng mình một chút.

Nàng bung bát lên, uống hết nước canh trong bát, buông bát xuống đang muốn nấc một cái, bỗng nhiên phát hiện mấy người còn lại đang nhìn nàng chăm chú.

Đường Cảnh Ngọc thử thăm dò lau khoé miệng.

Tiền Tiến xì một tiếng, nở nụ cười, "Khoé miệng người không có dính gì cả, chính là nhìn người gầy tong gầy teo, mà sức ăn kinh người thật."

Dương Xương phụ họa gật đầu: "Nhìn bây giờ người có chút béo hơn lúc trước đó." Khí sắc nhìn tốt hơn.

Chu Thọ là người thành thật nhất, đem bát của mình đưa cho Đường Cảnh Ngọc: "Chén ta còn nhiều nè, người ăn không?" Hắn ăn đã no rồi.

Đường Cảnh Ngọc không khỏi nhìn về phía Tống Thủ, hắn không nói gì cả.

Tống Thủ đã sớm buông thìa, liếc mắt nhìn Đường Cảnh Ngọc trước mặt chỉ còn vài miếng rau thơm trong chén, hảo tâm nhắc nhở nói: "Ăn cơm quá no, ngủ không được, ăn cơm chiều no bảy phần là được rồi." Điều này hắn nói cho nàng cũng như bọn Tiền Tiến no.

Đường Cảnh Ngọc bĩu môi, cũng nhìn về phía chén của Tống Thủ nói: "Nương ta dạy ta từ nhỏ, ăn là phải ăn hết, không thừa lại gì."

Tống Thủ thờ ơ nhìn nàng, nhưng thật ra Chu Thọ nghe lời nàng, thấy Tiền Tiến Dương Xương quả nhiên đều ăn hết, xác định Đường Cảnh Ngọc cũng không ăn nổi nữa, vội vàng ăn hết phần của mình.

Đường Cảnh Ngọc vừa định lặng lẽ nói hắn không cần ăn, nhưng đáy mắt thấy Tiền Tiến lặng lẽ đi về phía quán hùn đồn, nàng vội vàng đuổi theo, khuyên can mãi mới khuyên được Tiền Tiến trở về, chính mình đi tính tiền. Nàng không nói là chính mình mời khách, chỉ nói Tống Thủ ăn ngon miệng, về sau khả năng thường đến quán, Như Ý cô nương nghe xong thật cao hứng, liền giảm tám văn cho nàng, thu một trăm văn chẵn.

Tiền công lập tức mất đi ba phần, Đường Cảnh Ngọc đau lòng muốn chết, trên đường trở về không nói lời nào.

Khi đến Hạc Trúc Đường, trời đã bắt đầu tối.

Đường Cảnh Ngọc chuẩn bị cùng hai người Chu Thọ, Dương Xương cùng đi phòng tắm để tẩy rửa lại người. Bên trong đăng pho trừ bỏ Tống Thủ có người hầu hạ thì hầu hết mọi người đều tay làm hàm nhai, tự mình giặt đồ của mình, Dương Xương Chu Thọ dính chút quang của Tống Thủ thì cứ trực tiếp tới phòng ăn riêng là được, bằng không cũng phải giống như Đường Cảnh Ngọc cùng ăn bếp cơm chung với mọi người.

Nàng còn chưa đi xa, Tống Thủ thuận miệng nhắc nhở một câu: "Đêm nay ta muốn tắm rửa, người nhớ chuẩn bị nước tắm sớm".

Đường Cảnh Ngọc liền cứng ngắc như người bị sét đánh trúng, quay đầu lại, chỉ nhìn thấy bóng dáng Tống Thủ đi vào gian nhà giữa.

Tại sao nàng có thể quên chuyện này a! Tống Thủ người này mỗi ngày mùa hè đều muốn tắm rửa, hắn thích ngồi trong dục đứng tẩy rửa, lúc trước đều là Thuận Từ bưng nước hầu hạ hắn, Thuận Từ đi rồi Đường Cảnh Ngọc đương nhiên phải đảm nhiệm chuyện này, căn bản nàng không nghĩ tới mọi chuyện trong Hạc Trúc Đường đều là nhiệm vụ của nàng!

Dục đứng lớn như vậy, nàng làm sao bưng nổi đây.....

"Đường Ngũ?" Chu Thọ nghi hoặc gọi nàng.

Đường Cảnh Ngọc thờ dãi, "Không có việc gì, đi thôi."

Nàng biết, chỉ cần nàng mở miệng, Chu Thọ nhất định sẽ giúp nàng, nhưng nàng không có khả năng gặp chuyện gì cũng nhờ Chu Thọ hỗ trợ. Ông trời không cho không ai cái gì mà Tống Thủ cũng sẽ không không duyên cớ vô cớ cho nàng bạc, nàng muốn có tiền công cao như Thuận Từ vậy, thì nàng phải làm việc chăm chỉ như hắn.

Chu Thọ là người suy nghĩ đơn giản, Đường Cảnh Ngọc không mở miệng nhờ hắn, hắn cũng biết nàng cần hắn hỗ trợ chuyện gì, bởi vậy nàng liền bưng một bồn nước đến nhà giữa. Còn Dương Xương thì sao, hắn lại không biết Đường Cảnh Ngọc là cô nương, một tiểu tử choai choai làm chuyện này cũng bình thường, Đường Cảnh Ngọc nếu mở miệng nhờ hắn giúp, hắn chỉ biết rằng Đường Cảnh Ngọc dùng mách lới để nghỉ ngơi.

Vì thế Đường Cảnh Ngọc nhận mệnh bưng nước đến nhà giữa từng bồn từng bồn, cuối cùng cũng đổ đầy dục đứng, xiêm y sau lưng đã ướt đầm, tay chống lên thành dục đứng thở hồng hộc. Bồn tắm làm khát cái, nàng là có thể chịu khổ, nhưng nàng chưa làm việc gì tổn sức như vậy, bưng bồn nước chạy đi chạy lại, hai cánh tay nhỏ đau xót lên, bát hùn đồn vừa này coi như không thấm tháp gì.

"Nếu người cảm thấy vất vả, ta có thể phân chuyện khác cho người, người đầu óc thông minh, học trưởng vụ với Tiền bá tốt hơn."

Tống Thủ không biết từ khi nào đã đến, dựa lưng vào cửa nói với nàng.

Đường Cảnh Ngọc nhìn bồn nước, bên trong còn một chút nước, bị ngọn đèn chiếu vào sóng nước di động.

Làm tiền sinh phòng thu chỉ sao?

Nàng không đảm đương nổi, nhiều nhất cũng chỉ làm trợ thủ gảy bàn tính, tiền công hẳn là không nhiều lắm, hơn nữa mỗi ngày đều ở trong trường phòng ngây ngốc, không một chút thú vị.

Nàng muốn ở lại Hạc Trúc Đường, nàng muốn có cơ hội học làm lồng đèn, mới có cơ hội kiếm đồng tiền lớn. *Mây: Ý là kiếm nhiều tiền, nhưng Mây thích dễ nguyên hơn*

"Không vất vả, rất nhanh liền quen thôi." Nàng chậm rãi đứng thẳng người, nâng tay lau một đầu mồ hôi, thuận thế cầm bồn nước lên, chậm rãi đi ra ngoài, "Chường quây từ từ tắm, chút nữa ta lại mang thêm nước đến."

Tổng Thủ nghiêng người nhường đường cho nàng, chờ bóng dáng đơn bạc chật vật kia rời đi, nâng tay giúp nàng đóng cửa lại

"Chường quây....."

Đường Cảnh Ngọc gần đi xuống hết bậc thang, bỗng nhiên xoay người, tội nghiệp nhìn hấn, "Chường quây, ngày mai thật sự ta không được đến nghe lên sao?"

Một đôi mắt hoa đào ngập nước, bên trong nước mắt tích tụ dường như có xu thế rót xuống, không biết là bởi vì nàng mệt mà khóc hay là uỷ khuất khóc vì không thể nghe lên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chường Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: CHƯƠNG 12

Edit: Mây

Ngày đầu tiên của tháng đầu đi làm, Đường Cảnh Ngọc đã dậy từ sớm, bởi vì tiếp theo phải làm việc, quần áo trên người nàng vẫn là của ngày hôm qua, nàng có hai bộ quần áo, nên cứ thay phiên giặt tẩy.

Lúc vừa đẩy cửa ra, trùng hợp là bên nhà giữa Tổng Thủ cũng đang mở cửa.

Trong viện vô cùng yên tĩnh, nên hai tiếng mở cửa chi đất phá lệ chói tai, Đường Cảnh Ngọc không tự chủ được nhìn về phía Tổng Thủ, Tổng Thủ cũng nhìn về phía nàng.

Tối hôm qua sau khi Đường Cảnh Ngọc mở miệng, Tổng Thủ không nói tiếng nào liền đóng cửa lại, sau đó khi Đường Cảnh Ngọc tới đổ thêm nước, Tổng Thủ đã trở về phòng ngủ, hấn không cho Đường Cảnh Ngọc cơ hội cầu xin nào nữa. Hiện tại lại phải gặp hấn, Đường Cảnh Ngọc nhìn không được nghĩ muốn cầu xin hấn một lần nữa, Tổng Thủ lại giống nhau dự đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, hấn thẳng lưng đi đến căn nhà phía sau rừng trúc.

Suốt mặt hấn thật tuần mỹ, hấn mặc một bộ trường bào màu đen, bước chân không nhanh không chậm, gió thổi góc áo bay bay, trông vô cùng phiêu dật.

Đường Cảnh Ngọc hạ bả vai xuống, suy sụp.

Thuận Từ đã nói với nàng, Tổng Thủ dù là mùa nào thì mỗi buổi sáng đều đi vào vườn trúc luyện công, mùa đông thì không sao, chứ vào ngày mùa hè khi trở về thì hấn đều tắm rửa lại một lần.....

Một thư sinh thi luyện công làm cái gì a, muốn cường thân kiện thể thì đến năm bốn mươi năm tuổi luyện “Ngũ cầm hĩ” là được!

“Ngũ Cầm Hĩ” là một bài khí công cổ đại. Tương truyền bài này là do danh y Hoa Đà thời Tam quốc (thế kỷ 2 – 3) sáng tác, mô phỏng điệu bộ của năm loài thú là cọp, nai, gấu, hổ và chim.

Đường Cảnh Ngọc tức mà không có chỗ xả, nàng hận Tổng Thủ là người yêu sạch sẽ, lại hăm mộ đến mức ánh mắt đỏ lên, thời điểm nàng làm tiểu thư quan gia cũng từng được đãi ngộ như vậy, nhưng hiện tại liền lưu lạc đến mức phải đi hầu hạ người khác.

Tức thì tức nhưng việc vẫn phải làm a.

Trong viện vốn sạch sẽ không cần phải quét tước gì nhiều, Đường Cảnh Ngọc nhanh chóng lau qua mấy gian phòng một lần, lại chạy đến phòng bếp bung nước vào phòng cho Tổng Thủ. Trong phòng nấu nước lúc nào cũng có người, lúc này đã vào hè, cũng không cần tắm nước quá nóng, Đường

Cánh Ngọc chỉ cần bung một thùng nước nóng lần cuối là được.

“Đường Ngũ dậy sớm nha.” Trong phòng nấu nước một vị bà bà đứng nói chuyện phiếm với nàng, “Nhìn tay chân người nhỏ xíu à, ráng ăn cho nhiều vào, để mau cao hơn, sau này bung nước dễ dàng hơn.”

Đường Cánh Ngọc cười gượng hai tiếng, cổ hết sức bung thùng nước lên, ý niệm hôm qua nàng buông tha lại một lần nữa xuất hiện trong đầu nàng.

Nếu nàng mỗi tháng cho bà tử này một trăm văn đề bà bùng dùm nàng hai thùng nước tới trước, bà tử này khẳng định nguyện ý, mà hiện tại tiền công của nàng đã là hai lượng, nếu xuất ra một trăm văn cũng không có vấn đề gì.

Nhưng nàng không dám, không dám ở dưới mí mắt Tổng Thủ đưa giong gì.

Lúc bung thùng nước đi được nửa đường, Chu Thọ đi tới, thấy nàng mệt đến mức phía sau lưng đều là mồ hôi, lập tức tới hỗ trợ. Đường Cánh Ngọc không chịu để hắn giúp, nhưng Chu Thọ nhanh tay hơn, Đường Cánh Ngọc không thể không mắng hắn, mắng Chu Thọ cho đến khi hắn gần khóc mới chịu đi.

Trong mắt Đường Cánh Ngọc cũng có lệ, từng bước từng bước đi nàng nén lệ trở về.

Cùng với bốn năm ngày trước so sánh với, nàng hiện tại có ăn có mặc lại có tiền công, còn có gì mà khóc chứ ?

Không thể bởi vì có người quan tâm liền khóc, nàng không có tư cách đó.

Thời điểm ba thầy trò Tổng Thủ ăn điểm tâm, Đường Cánh Ngọc mới vừa rửa mặt xong, ngã vào giường nghĩ cũng không muốn động, điểm tâm được đặt trên bàn nàng cũng không muốn động nữa, cuối cùng đến khi đói đến rồi, nàng mới ngồi dậy ăn không ngừng.

Cơm nước xong, Đường Cánh Ngọc cảm chén đem trở về phòng bếp, lúc trở về chỉ thấy Tổng Thủ đi đến phòng chế裳, Dương Xương Chu Thọ đã ngồi chờ bên trong rồi.

Đường Cánh Ngọc cắn cắn môi, chờ Tổng Thủ vào cửa rồi, nàng không cam lòng lại lặng lẽ trốn ở dưới chân tường nghe lén.

Tổng Thủ đã chấp nhận thu lưu nàng, nàng không tin hắn thật sự nhẫn tâm không cho nàng nghe lén, cho nên lúc này nàng thử một lần, lỡ như thất bại Tổng Thủ thật sự đuổi nàng đi, lúc này nàng khẳng định sẽ cầu xin hắn, nghe lời hắn.

Một đường ngồi nghe lén nàng thật sự rung sợ, chờ đến thời gian trước khi tan học, Đường Cánh Ngọc không dám tiếp tục ngồi ở đây, trước tiên nàng lặng lẽ trốn, buổi chiều sau khi ngủ trưa xong nàng lại tiếp tục nghe lén và tranh thủ rời đi thật sớm, nàng tận lực không đối diện trực tiếp với Tổng Thủ.

Đường Cánh Ngọc không biết Tổng Thủ đến tốt cùng có phát hiện nàng có tiếp tục nghe lén hay không, dù sao thời điểm chuẩn bị nước tắm rửa Tổng Thủ đều không có tái xuất hiện trước mặt nàng.

Nhưng nàng ả ả cảm thấy, Tổng Thủ hẳn là biết chuyện nàng đang làm, có lẽ là hắn đồng tình nàng, đáng thương nàng nên mới không có nói ra đi?

Đường Cánh Ngọc mừng thầm, sớm muộn gì thời điểm bung nước nàng không cần vất vả như vậy nữa.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, âm thầm vui mừng mất bảy tám ngày, nửa đêm hôm nay trở đột nhiên mưa to, hạt mưa lớn như hạt đậu, nhìn ra bên ngoài toàn là hơi nước trắng xóa. Buổi sáng Đường Cánh Ngọc đứng cửa phòng, nhìn tầng tầng màn mưa, nàng đang cao hứng vì hôm nay trời mưa Tổng Thủ sẽ không tắm rửa, nàng có thể thoải mái một ngày, nhưng lại vô cùng sầu não, trời mưa lớn như vậy thì nàng làm sao nghe lén a?

Hôm nay Tổng Thủ giảng về ưu khuyết điểm của các loại giấy trúc, giấy trúc là khung xương của đèn lồng, so với giấy còn trọng yếu, nàng phải nghe .

Nửa canh giờ sau, chờ thầy trò Tổng Thủ đều đi vào, Đường Cánh Ngọc vụng trộm trốn góc tường, nàng đứng cạnh bồn hoa lầy lội vô cùng khó chịu, Đường Cánh Ngọc nhìn cánh cửa bên kia, cuối cùng vẫn là nhịn xuống, miễn cưỡng chịu đựng ngồi nghe. Dù sao nàng cũng là nghe lén, cho dù Tổng Thủ ngầm đồng ý, nàng vẫn là nên thu liễm một chút.

Mưa rơi xuống nền gạch, từng hạt từng hạt lách tách vang to, có đôi khi thanh âm của Tổng Thủ bị tiếng mưa át đi không nghe rõ, nếu chuyện không quá trọng yếu Đường Cánh Ngọc cũng không quan tâm, Đường Cánh Ngọc liền mở dù ra, bắt đầu chuyên tâm nghe.

Sau khi nghe xong bài giảng, cả người đều ướt đẫm, Đường Cánh Ngọc chật vật không chịu nổi trốn trở về tiểu nhĩ phòng của mình.

Buổi chiều lại tiếp tục chịu đựng như thế, buổi tối Đường Cánh Ngọc ngã vào giường liền đã ngủ.

Hết mưa rồi, Tổng Thủ vẫn dậy sớm như cũ, khi mở cửa thì liếc nhanh qua nhĩ phòng bên kia một cái mới xoay người bước đi.

Mưa đã ngừng, trời liền nắng chói mắt giống như lúc trước, từ rừng trúc trở về, trên người Tổng Thủ ra một tầng mồ hôi. Nhĩ phòng bên kia cửa vẫn đóng chặt như cũ, nhìn không ra Đường Cánh Ngọc rốt cuộc đã dậy chưa, Tổng Thủ đi đến phòng tắm trước, phát hiện bên trong căn bản không có chuẩn bị nước, mày hơi nhíu lại.

Theo hắn quan sát mấy ngày này, tiểu cô nương này không phải là người lười biếng gì, chẳng lẽ ngày hôm qua chịu hai trận mưa hôm nay lại bị bệnh rồi?

Tiền Tiến bận việc ở phía trước, Tổng Thủ sai Chu Thọ đi gõ cửa, còn hắn đứng ở dưới mái hiên nhà giữa chờ.

“Đường Ngũ, Đường Ngũ dậy đi!” Chu Thọ nghĩ Đường Cảnh Ngọc lười không chịu dậy, đứng ở bên ngoài cửa gọi lớn nàng.

Liên tục gọi lớn vài lần, nhưng vẫn không nghe người bên trong đáp trả.

Chu Thọ mò mịt nhìn về phía Tổng Thủ: “Sur phụ, Đường Ngũ có phải đi ra ngoài rồi không ạ?”

“Đẩy cửa vào thử xem.” Tổng Thủ đơn giản nhắc nhở.

Chu Thọ đưa tay đẩy cửa, nhưng không đẩy ra, bên trong cửa bị người khoá lại.

Tổng Thủ không đợi Chu Thọ hỏi lại liền thúc giục hắn tiếp tục gọi người.

Chu Thọ hiểu được, Đường Ngũ quả nhiên là sâu lười, tiếp tục kêu lớn.

Bên trong Đường Cảnh Ngọc mặt nhăn nhú mày, rốt cục nàng cũng tỉnh, vừa thấy ánh sáng chói lọi bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ không xong, lập tức hát chặn ngời dậy, nhưng chưa kịp ngời vững, trước mắt đột nhiên trời đất xoay chuyển, đợi đến khi nàng hoàn hồn thì người đã ngã ngời trên chần.

Đường Cảnh Ngọc sờ sờ cái trán, quả nhiên sốt rồi.

Tại sao nàng lại bị bệnh vào lúc này a?

Bên ngoài Chu Thọ vẫn tiếp tục gọi hời, Đường Cảnh Ngọc thờ dài, lần này nàng chậm rãi ngời dậy, chờ đến khi cảm giác khó chịu giảm bớt mới ngời dậy mang hài. Chỉ là chờ đến lúc nàng mặc xong quần áo trên người đã ra một tầng mồ hời.

Đường Cảnh Ngọc trong lòng biết hôm nay nàng chắc chắn là không thể làm việc gì được, chậm rãi nuốt nước miếng đi ra ngoài, thân thể nửa dựa vào tấm ván cửa, liền đem cửa bên kia mở ra, vừa định ló ra giải thích, Chu Thọ đột nhiên dùng sức đẩy, Đường Cảnh Ngọc lúc này nào còn khí lực gì, trực tiếp ngã xuống.

“Chu Thọ người hời.....” Đường Cảnh Ngọc đầu vầng mắt hoa, chỉ có thể giương mắt nhìn bóng dáng bên ngoài cửa, ngay cả khí lực mắng chửi cũng không có.

Chu Thọ hoảng sợ, sùng sờ đứng ở ngoài cửa nhìn nàng: “Đường Ngũ, tại sao người lại ngủ nữa?” Tại sao ra ngoài đây rồi mà mí mắt còn khép vậy.

“Đi phía trước gọi Tiền Tiến, nói hắn mời lang trung đến.” Tổng Thủ theo bên người hắn đi vào, một phen ôm lấy Đường Cảnh Ngọc hướng giường đi đến, đi đến cửa nội thất liền dừng lại, thấy Chu Thọ còn sùng sờ ở chỗ đó, ánh mắt lạnh lùng: “Không nghe ta nói gì sao?”

Chu Thọ nháy mắt hoàn hồn, nhìn đồng bạn nửa sống nửa chết trong lòng sur phụ, xoay người bỏ chạy. Sinh bệnh mới cần phải thỉnh lang trung, Đường Ngũ nhất định là sinh bệnh rồi, nghĩ đến đây, hắn càng chạy càng nhanh.

Tổng Thủ đem Đường Cảnh Ngọc đặt lên giường, khi đứng dậy thì phát hiện Đường Cảnh Ngọc đã sắp ngất rồi, mày nhú lại, đôi mắt thì nhắm chặt, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên, một đầu tóc dài chưa kịp dài xoắn tung ở bên ngoài, thể nhưng lúc này nàng có vài tư vị của cô nương xinh, đặc biệt là hàng lông mi đen dài cong vút đang nhắm chặt kia, tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Như vậy rất dễ dàng khiến người hoài nghi.

Tổng Thủ quay đầu đánh giá phòng ngủ của Đường Cảnh Ngọc.

Phía bên dưới bàn là một bồn, bên trong là quần áo ướt được thay ra, khăn trùm đầu cũng ở trong đó. Hắn đi đến trang điểm kính tiền, phát hiện trên bàn gương trang điểm là một cái khăn trùm đầu, sau đó trừ bỏ lược, trên đó không hề có bất cứ đồ đạc nào của cô nương. Tổng Thủ nhìn lướt qua ngăn kéo, bên trong cũng không có cái gì, hắn liền cầm khăn trùm đầu đi đến giường Đường Cảnh Ngọc.

Nâng Đường Cảnh Ngọc dậy, để đầu nàng dựa vào vách tường, Tổng Thủ giúp nàng chải tóc, búi một kiểu tóc nam tử đơn giản, búi xong liền đặt nàng nằm xuống.

Nhìn như vậy, nàng cũng chỉ là một thiếu niên dung mạo thanh tú mà thôi.

Tổng Thủ đem lược thả lại chỗ cũ, chuẩn bị đi trở lại phòng của mình, lúc xoay người tầm mắt vô tình lướt qua bàn học, bước chân liền dừng lại. Hắn đi qua đó, trên bàn quả thật là những mảnh giấy hắn đã bỏ, tuy rằng được người tận lực đè cho phẳng, nhưng mặt trên vẫn nhiều nếp nhăn như cũ. Bên cạnh có mấy tờ giấy mở ra, Tổng Thủ cầm lên xem, phát hiện mặt phải là chữ của Chu Thọ, mặt trái.....

Nhìn lướt qua thì khá giống chữ của hắn nhưng chưa có thần của hắn trong đó, nhưng chỉ ngắn ngủn có nửa tháng mà nàng đã có thể sao chép được chữ của hắn cũng coi như có tài năng trời phú đi.

Người này có tài trời cho, có đủ quyết tâm, làm người cũng coi như chính trực, nếu là nam nhi khẳng định hắn nguyện ý thu nàng làm đồ đệ.

Lang trung rất nhanh đã tới, Tổng Thủ ngồi ở một bên xem lang trung chẩn mạch, bọn ba người Tiền Tiến đều đứng ở phía sau hắn, Chu Thọ muốn ngồi trên giường cạnh Cảnh Ngọc, nhưng lại bị Tổng Thủ gọi lại.

Lão lang trung xem mạch một lúc lâu mới thu tay lại, nhìn chăm chăm Đường Cảnh Ngọc, có chút hoang mang nhìn về phía Tổng Thủ.

Tổng Thủ hơi gật gật đầu.

Lão lang trung hiểu được, trước mặt đám người Tiền Tiến chỉ nói Đường Cảnh Ngọc bị cảm mạo. Tổng Thủ sai Tiền Tiến đi mua thuốc, lại mệnh hai người Dương Xương Chu Thọ về phòng luyện chữ, lúc này mới mời lão lang trung ra bên ngoài, thấp giọng hỏi: “Trên người nàng còn có gì không ổn?”

Lão lang trung thần sắc ngưng trọng: “Vị tiểu cô nương này mấy năm gần đây ăn không no, nhưng gần đây lại ăn uống quá độ khiến dạ dày chịu không nổi, nếu tiếp tục như vậy có ngày sẽ mất mạng. Ngoài ra, mạch của nàng có chứng hàn, nếu không điều dưỡng chỉ sợ sau này khó có thai.”

“Hàng năm ăn không no sao?” Tổng Thủ hỏi một câu. Sơn Đông thán tư năm nay mới gặp họa mà, từ lúc đó đến nay mới chỉ có ba tháng thôi mà.

“Đúng vậy, xem bộ dáng của nàng, ít nhất là hai ba năm chịu đói rồi.” Lão lang trung rất là xác định nói.

Tổng Thủ không hỏi nhiều nữa, chỉ nhờ lão lang trung mở phương thuốc điều dưỡng cho nàng, chờ lão lang trung dặn dò những điều kiêng kỵ trong ăn uống xong, Tổng Thủ một bên đưa hân xuất môn, dịu dàng nhờ hắn: “Nàng phải nữ phần nam trang để kiếm tiền về nhà, việc này còn thỉnh lão bá.....”

Lão lang trung cười cười: “Tổng chương quý khách khí, lão phu chỉ để ý việc xem bệnh chữa bệnh, chuyện hắn là ai lão mặc kệ, nhưng thật ra Tổng chương quý là một ông chủ tốt, tiểu cô nương có thể gặp được ông chủ như Tổng chương quý vậy, thật sự là phúc khí của nàng a.”

Hôm nay phương thuốc bổ này cũng phải mất ít nhất nửa năm mới có tác dụng, cộng với tiền khám chữa bệnh và bốc thuốc hôm nay, cũng tốn của nàng ít nhất ba năm tiền công a.

Tổng Thủ khiếm tốn cười, cùng lão lang trung chấp tay nói từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: CHƯƠNG 13

Đường Cảnh Ngọc không ngủ bao lâu đã bị Chu Thọ đánh thức.

“Đường Ngũ người bị bệnh, phải uống thuốc.” Chu Thọ đôi mắt có điểm hồng, thấy nàng rót cục đã mở mắt rồi, hân vội vàng đem chén thuốc bung tới, “Không đáng đâu, ta uy người uống nha.”

Đầu Đường Cảnh Ngọc thực hỗn loạn, bất quá tám phần khí lực nàng vẫn còn, nàng chống vịn giường ngồi dậy, đầu tựa giường: “Đưa cho ta, ta tự mình uống.” Thuốc kháng định rất khó uống, nhưng nếu để Chu Thọ cứ dứt từng muỗng cho nàng thì thà để nàng tự uống hết một lần cho xong.

Chu Thọ cái gì cũng đều nghe lời nàng, ngoan ngoãn đưa chén thuốc cho nàng, hân sợ nàng cảm không cẩn thận, vẫn cứ cẩn cẩn dục dục đỡ chén thuốc cho nàng.

Nước thuốc một màu đen nâu còn toả nhiệt khí, Đường Cảnh Ngọc nếm thử một chút, sau khi biết thuốc không đắng như nàng tưởng thì ngửng cổ uống ừng ục một hơi.

Nhưng dù vậy thuốc vẫn cứ khó uống, nước thuốc vào dạ dày liền toả ra một trận khí nóng đến toàn thân, trên người Đường Cảnh Ngọc liền ra một tầng mồ hôi, lúc này thoải mái hơn nhiều, cả người dường như lấy lại được khí lực.

“Bụng cho ta chén nước để ta súc miệng.” Uống xong thuốc rồi, Đường Cảnh Ngọc giương miệng thúc giục nói, vị thuốc vẫn còn dư lại trong miệng, thực khó chịu.

Chu Thọ lập tức đứng dậy, cắt chén thuốc trên bàn, rót cho nàng một chén nước ấm, thật cẩn thận bụng đưa đến trước mặt Đường Cảnh Ngọc.

Đường Cảnh Ngọc tạm thời áp chế lo lắng trong lòng, cúi đầu súc miệng.

Thời điểm sinh bệnh có người chiếu cố bên cạnh, thật là tốt a.

“Cho người ngâm nè.” Chờ nàng buông ly trà, Chu Thọ từ trong túi tiền lấy ra hai mút quả màu đỏ, từng trái từng trái tròn tròn mập mạp, Đường Cảnh

Ngọc nhìn mà nước miếng chảy ròng, lúc này nàng đã quên chất vấn hán tại sao lúc này uống thuốc lại không lấy ra .

“Ngươi trộm trong phòng bếp hả?” Đường Cảnh Ngọc cầm một miếng mứt bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa hỏi, miệng ngọt, trong lòng cũng ngọt. Chu Thọ nhìn ngốc ngốc, nhưng không ngờ cũng biết chiều cổ người khác ghê.

Chu Thọ lắc đầu, chỉ vào túi nhỏ trên bàn nói:“Sur phụ sai Tiền Tiến mua, nói là mua để dành cho ngươi dưỡng bệnh.”

Đường Cảnh Ngọc kinh ngạc nhìn qua phía bàn, quả nhiên thấy một cái túi nhỏ căng tròn được đặt trên bàn.

Nàng hán là bị cảm lạnh do ướt mưa đi, vậy táo đỏ có thể dùng để dưỡng bệnh này sao?

Đường Cảnh Ngọc tổng cảm thấy sự tình không có đơn giản như vậy, cũng không hỏi thêm, tiền thuốc tiền khám bệnh Tổng Thủ khẳng định không cho không nàng đâu.

“Cái này cho ngươi luôn, ngươi ở đây a, sur phụ có dặn nếu ngươi tỉnh thì sang gọi hán .” Chu Thọ đem táo đỏ còn lại nhét vào trong tay Đường Cảnh Ngọc, đứng dậy muốn đi.

“Chậm đã!” Đường Cảnh Ngọc thốt ra.

Chu Thọ quay đầu nhìn nàng.

Đường Cảnh Ngọc đột nhiên lại không biết nên nói cái gì , trầm mặc một lát liền mở miệng:“Đi đi, đi đi.”

Chuyện này không thể trốn tránh mãi được, sớm muộn gì Tổng Thủ cũng phải nói chuyện với nàng .

Chu Thọ đi rồi, Đường Cảnh Ngọc tính đứng dậy chỉnh sửa quần áo nhưng không ngờ tóc tai đã được người búi gọn rồi, nàng nghĩ nghĩ, dù sao hiện tại nàng bị bệnh, liền làm biếng một lần đi, hơn nữa cho dù nàng thu thập thì Tổng Thủ cũng sẽ không bởi vì nàng đãi khách chu đáo mà không tính tiền thuốc nàng nợ hán đâu.

Vì thế Đường Cảnh Ngọc tiếp tục dựa vào đầu giường, liên tục ăn mứt táo, đúng lúc nàng phun hạt cuối cùng thì bên ngoài vang lên tiếng bước chân. Đường Cảnh Ngọc có chút khẩn trương không hiểu, vội vàng chuẩn bị từ ngữ đối phó với hán.

Nhưng Tổng Thủ không có lập tức vào nhà, xoay người nói với Chu Thọ đi theo phía sau:“Ngươi trở về phòng luyện chữ đi.”

Chu Thọ không muốn:“Đường Ngũ sinh bệnh , ta muốn bồi hán nói chuyện.”

Tổng Thủ coi như cũng khá kiên nhẫn với tên đồ đệ ngốc này:“Hiện tại nàng cần tĩnh tâm tĩnh dưỡng, buổi trưa ngươi giúp nàng mang cơm trưa tới được rồi.”

Chu Thọ “Ừ” một tiếng, không quá tình nguyện bước xuống bậc thang, chưa đi quá hai bước liền quay đầu lại:“Vậy sur phụ chờ Đường Ngũ nghỉ ngơi tốt hán tìm hán đi?”

Trong phòng Đường Cảnh Ngọc nghe câu đó, thiếu chút nữa liền cười ra tiếng , đại ngốc tử này, Tổng Thủ lúc này không biết có hối hận khi tuyển một đồ đệ ngốc như hán không?

Không biết Tổng Thủ trả lời hán như thế nào , Chu Thọ không dây dưa nữa. Bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, Đường Cảnh Ngọc kim lòng không đậu xoa bóp túi tiền trong nàng giấu dưới gối đầu, nàng cảm giác lần này số tiền này chả thấm thía vào đâu, nàng còn muốn tiết kiệm tiền mua nhà nữa.

Tổng Thủ rất nhanh bước vào.

Đường Cảnh Ngọc áy náy cười làm lành:“Chường quày ta không phải cố ý sinh bệnh đâu.....”

Tổng Thủ nâng thủ đánh gãy lời nàng, đi đến trước giường tay cầm hai trang giấy đưa cho nàng xem :“Trước tiên ngươi nhìn đi, lang trung biết ngươi là nữ , nhưng hán sẽ không nói đi ra ngoài, ngươi có thể yên tâm.” Nói xong liền trở lại bàn ngồi, mặt đối diện với Đường Cảnh Ngọc.

Đường Cảnh Ngọc ngoan ngoãn ngậm miệng, cúi đầu xem hai tờ giấy

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: CHƯƠNG 13.2:

Edit: Mây

Hai trang giấy đầy chữ, mạnh mẽ nhưng vẫn quy củ, trong sự yên lặng nhưng vẫn ngạo nhân, sắc sảo mà bình thản, đúng là chữ của Tổng Thủ. Đầu tiên là bình phẩm nét chữ, sau đó chờ khi Đường Cảnh Ngọc đọc rõ nội dung bên trong, nháy mắt đáy lòng yên tĩnh vì chữ đẹp của Tổng Thủ đã bị nội dung trong đó đánh nát.

Ăn nhiều nếu không tiết chế có thể chết bất đắc kì tử ư? Trong người có chứng bệnh hàn nếu không chữa tốt sẽ để lại di chứng khó có thai sau này ư?

Lại nhìn thứ hai trang là hai trang đầy chữ viết phương thuốc, lần này nàng chỉ là bị cảm mạo không tốn bao nhiêu bạc thể nhưng để điều dưỡng lại cái thân thể này mất ít nhất nửa năm uống thuốc.....

Nhìn qua một chút Tổng Thủ có lòng tốt cộng tiền thuốc cho nàng rồi, ước chừng bốn mươi lượng bạc, phương thuốc này vẫn là lão lang y cố ý mở phương thuốc cho người dân bình thường uống trong vài tháng chữ nếu kê toàn đồ bổ sâm yến các loại thì bốn mươi lượng này chỉ dùng được một thang thời.

Phản ứng đầu tiên Đường Cảnh Ngọc là không quan tâm, trên phương diện ăn uống nàng cố gắng ăn ít lại, chỉ cần thân thể không kém là tốt rồi, về phần đứa nhỏ, nàng cũng không tính thành thân, cho nên cần gì quan tâm việc nàng hàn hay không hàn chứ.

Chính là chưa đợi được nàng mở miệng cậy mạnh, hối hận liền đến thật nhanh.

Nàng mới mười bốn tuổi, về sau cuộc sống còn rất dài, cho dù điều kiện không có chữa bệnh, nhưng miễn có một tia cơ hội, nàng đều hẳn nắm chắc lấy. Trên đời này cơ hồ chưa có người nào chân chính quan tâm thật sự đến nàng, Chu Thọ thì quá ngốc, nếu ngay cả chính nàng cũng không yêu quý thân thể mình, tương lai cho dù nàng kiếm đủ tiền rồi thì có còn mạng mà hưởng thụ không?

Không có gì quan trọng hơn thân thể mình.

Đường Cảnh Ngọc nhìn về phía Tổng Thủ:“Chường quỳ nguyện ý cho ta vay tiền?”

Tổng Thủ thu hết những biến hoá của nàng vào trong mắt, hơi hơi vuốt cằm nói:“Ta là tướng giúp ngươi, nhưng còn cần ngươi một câu trả lời chắc chắn, ngươi đã chắc chắn muốn chữa khỏi một thân bệnh tật này chưa? Nếu chưa chắc thì những lời lúc nãy của ta coi như chưa có đi.”

“Muốn, chường quỳ nói đi, chỉ cần ta có thể làm đến, ta đều đã đáp ứng.” Đường Cảnh Ngọc không chút do dự nói.

Tiểu cô nương này đủ thông minh, không có vì khốn quẩn nhất thời mà bỏ qua thân thể, Tổng Thủ trong lòng lại đánh giá nàng cao hơn một chút.

“Tốt lắm, vậy ta sẽ ứng trước tiền cho ngươi mượn.”

Tổng Thủ chỉ chỉ hai trang giấy trong tay nàng,“Thân thể của ngươi chủ yếu dựa vào thực bổ, những nguyên dược liệu này dùng để thực bổ trong nửa năm, tổng cộng là bốn mươi hai lượng. Bởi vì ngươi vẫn là nữ cải nam trang, cho nên những phương thuốc thực bổ này không được cho đầu bếp trong đây biết, mặt khác ta cũng không có khả năng nói nhà bếp mở bếp riêng cho ngươi, cho nên ta sẽ đem tiểu phòng bếp trong Hạc Trúc Đường cho ngươi mượn dùng, tự ngươi nấu cơm nấu thuốc, tiền gạo dầu muối mắm cho nửa năm này tính ngươi bốn mươi lượng bạc, như thế nào?”

Đường Cảnh Ngọc về mặt đau khổ lấy lòng:“Đa tạ chường quỳ thay ta suy nghĩ như thế.” Lập tức thiếu hẳn bốn mươi sáu lượng bạc a.

“Ngươi đã cần tu dưỡng thì việc bưng nước ta sẽ giao cho người bên ngoài làm.” Tổng Thủ tiếp tục nói, ngay sau đó không đợi Đường Cảnh Ngọc vui mừng, hắn lập tức bổ sung,“Nhưng tiền công của ngươi về sau cũng sẽ không được tính thêm, mỗi tháng chỉ có một lượng.”

Đường Cảnh Ngọc rất muốn kêu khổ, cố tình là cách hẳn tính rất công bằng, nàng làm về mặt cầu xin nói tiếp:“Nói như vậy, ít nhất ta phải làm việc ở tiệm bốn năm mới có thể trả hết nợ sao.” Làm không công bốn năm, rồi nàng phải làm thêm bốn năm nữa mới mua được nhà a.....

“Bốn năm sau ngươi còn có thể tiếp tục giữ thân phận này sao.” Tổng Thủ mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua ngực của nàng, bốn năm sau nàng mười tám tuổi, không có khả năng còn giống như bây giờ hùng thư (trông, mái) khó phân biệt.

Đường Cảnh Ngọc vẫn chưa chú ý tới tầm mắt của nam nhân nào đó, nàng trong lòng khẽ động:“Ý của chường quỳ là sao?”

Tổng Thủ đứng lên, lấy ra một tờ giấy khác đưa cho nàng:“Bốn năm sau, ta không muốn thân phận của ngươi gây phiền toái, cho nên nhiều nhất là thu lưu ngươi hai năm. Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dạy ngươi làm đèn lồng, lấy bản tính thông minh của ngươi, một năm sau ắt hẳn lồng đèn ngươi làm ra có thể được bán trong tiệm, một năm sau đó là có thể trả nợ được rồi, ngoài ra cũng có thể có chút vốn, đủ ngươi rồi đi nơi này sinh sống ở nơi khác, sau rồi đăng pho đi, ngươi không thể ở phủ Tô Châu bán đèn lồng, đây là chứng từ, ngươi xem đi.”

Hắn nguyện ý dạy nàng làm đèn lồng sao?

Đường Cảnh Ngọc mừng rỡ, hưng phấn mà trực tiếp đứng dậy:“Sư phụ, vậy ngươi có thể thu lưu ta thêm hai năm nữa không? Ngươi yên tâm, ta sẽ tuyệt đối không để người khác biết thân phận thật của ta đâu.” Nếu có thể bán thêm hai năm nữa thì chắc chắn số vốn nàng có thể tồn được không ít đâu.

Tổng Thủ thần nhiên liếc nàng một cái, xoay người đem chứng từ đặt ở trên bàn, dọn xong ấn hạp:“Không cần gọi ta sư phụ, ta chỉ là muốn ngươi nhanh

có tiền trả nợ nên mới đồng ý dạy người. Hai năm này người vẫn như cũ là tạp dịch tại Hạc Trúc Đường, cho dù học đèn lồng, mỗi tháng cũng không được nhận lương đâu. Lại đây ấn dấu tay làm chứng.”

Đường Cảnh Ngọc chậm rãi nuốt nước miếng rồi đi lại, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định: “Vạn nhất đầu óc ta không được thông minh như lời chương quây, lỡ như một năm bán đèn lồng vẫn không trả đủ nợ thì làm sao? Ta nghĩ chương quây đổi thời hạn thành ba năm mới đủ, một năm học, hai năm làm đèn lồng, khẳng định sẽ không mệt.”

Tổng Thủ khẽ cười, ý bảo nàng xem dòng chữ cuối cùng của tờ chứng.

Đường Cảnh Ngọc vừa rồi chính là đơn giản nhìn đại khái tờ chứng, thấy hần cười có vài phần khinh miệt, nàng cúi người nhìn lại, nhỏ giọng thì thầm: “Nếu trong vòng hai năm mà không trả hết nợ, đồng ý cam nguyện bán mình làm nô tài cho Tổng Thủ.”

Hảo ngao a, đây là bức nàng học tập nghiêm túc a, thậm chí đều dự đoán được nàng không dùng hết sức học, liền nghĩ ra biện pháp chặn đường luôn lách của nàng.....

“Chương quây người thực khôn khéo, trời sinh người đúng là người làm ăn a.” Đường Cảnh Ngọc hoàn toàn hết hy vọng, ấn ngón tay vào dấu mực đỏ.

Tổng Thủ không có tiếp lời, chỉ nhìn tay của nàng.

Mắt nhìn nàng đã gần điểm chỉ xong rồi, Đường Cảnh Ngọc bỗng nhiên dừng lại, hồ nghi liếc hần đánh giá một chút: “Chương quây, người nên sẽ không vì dễ trong nhà có thêm một nô tỳ làm lồng đèn mà cố ý không dạy ta hết mình nha?”

“Nếu người không tin ta, vậy không cần đồng ý.” Tổng Thủ làm bộ muốn đem chứng từ rồi đi.

Đường Cảnh Ngọc vội vàng kéo hần lại, một bên ấn dấu tay một bên cười làm lành: “Chương quây đừng nóng giận, ta vốn là hay nói đùa, chương quây đổi ta có tái tạo, ta sao không tin chương quây được chứ. Tốt lắm, chương quây người xem”

Trên tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết đã có hơn một cái dấu tay hồng hồng.

Tổng Thủ đem chứng từ hảo thu vào trong lòng, nhặt lên ấn hạp đi ra ngoài, Đường Cảnh Ngọc đi theo phía sau tiễn khách.

Tổng Thủ vừa đi vừa dặn nàng: “Hôm nay thỉnh lang trung bốc thuốc tổng cộng dùng ba lượng bạc, sau khi khoẻ hơn người đến chỗ Tiền bá lấy bốn mươi ba lượng còn lại, về sau nguyên liệu nấu ăn thì chính mình đi chợ mua rau, nếu không nấu cơm được thì tự nghĩ cách. Ta có lòng tốt nhắc nhở người câu này, số bạc đó đủ để người điều dưỡng thân thể cho tốt, người tốt nhất là làm đúng theo phương thuốc, đừng tự ý bỏ qua điều gì. Người tuổi còn nhỏ, hiện tại bỏ còn kịp nếu không sau này dù có tiền cũng không thể nào chữa khỏi tận gốc được đâu.”

Đây là lo lắng nàng tiêu tiền lung tung sao, Đường Cảnh Ngọc cười nói: “Chương quây yên tâm, ta tự có tính toán, chắc chắn sẽ không phụ ý tốt của chương quây.”

Nàng mở cửa ra, cung kính mời Tổng Thủ đi ra ngoài, trên gương mặt tái nhợt toàn là vẻ thành khẩn.

Tổng Thủ ánh mắt dừng trên môi nàng một lát, cũng không quay đầu liền rồi đi.

Đường Cảnh Ngọc cười hi hi nhìn theo hần trở về phòng mới xoay người đóng cửa phòng lại, vốn định tiếp tục nằm trên giường nghỉ ngơi, không biết vì sao trong đầu lại hiện lên ánh mắt của Tổng Thủ trong một khắc kia, nàng nghi hoặc mặt nhăn nhu mày, do dự trong chốc lát vẫn là đến trước bàn trang điểm, cầm lấy gương đồng soi soi.

Bên trong hiện lên một cô nương mặc nam trang với búi tóc có điểm xóc xếch, khuôn mặt là hồng không bình thường.

Quả thật là có chút lỗi thôi, nhưng là không đáng để Tổng Thủ nhìn lại đâu nhỉ?

Đường Cảnh Ngọc nhìn chăm chăm môi mình, trong lòng dần dần dâng lên một cỗ dự cảm không lành, nàng lại hồi tưởng ánh mắt Tổng Thủ một chút, cuối cùng về mặt đau khổ nhếch miệng nhe răng.

Răng nanh của nàng vẫn thực trắng, cũng bởi vì rất trắng nên trên vỏ táo đỏ dính trên răng cửa bên trái trông thực phá lệ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: CHƯƠNG 14.1

Edit: Mây

Đường Cảnh Ngọc liên tục uống hai thang thuốc, ngày hôm sau có thể xuống giường đi lại, bởi vì hôm nay có thể vào phòng nghe Tống Thủ giảng bài, nàng tâm tình đặc biệt tốt, tuy rằng đầu vẫn là có chút không thoải mái, nhưng cũng không có tìm lấy cớ để nhàn hạ, vẫn chịu khó thu dọn phòng cảm điểm tâm đi theo Chu Thọ vào phòng học.

Đối với chuyện Đường Cảnh Ngọc cũng vào phòng nghe giảng, Chu Thọ không có cảm giác gì, Dương Xương thì có chút kinh ngạc, nhưng là cũng không hỏi gì nhiều.

Dương Xương không hỏi, Đường Cảnh Ngọc tự nhiên sẽ không kể về hiệp nghị mà nàng đã ký kết cùng Tống Thủ.

Tống Thủ rất nhanh đi ra, đứng ở cửa nói với ba người: “Hôm nay sẽ học ở bên ngoài.”

Đường Cảnh Ngọc mang theo nghi hoặc cùng bọn họ đi ra ngoài.

Tống Thủ dẫn ba người đến một thiên viện đầy cây trúc, sân rất lớn, bên trong chỗ nào cũng toàn là cây trúc, từng chồng từng chồng cây trúc nhìn rất đồ sộ, dưới chân tường râm mát là năm tiểu nhị đang liên tục không ngừng tước thẻ trúc, trong sân yên tĩnh chỉ có lên âm thanh tước trúc xoàn xoạt nổi bật nhất.

“Sư phụ muốn dạy chúng ta tước thẻ trúc sao?” Chu Thọ đã sớm muốn học, vừa thấy cảnh này nhin không được liền hỏi ra.

Đường Cảnh Ngọc nhỏ giọng nói thầm: “Chúng ta là làm đèn lồng, học tước thẻ trúc làm cái gì?” Không thấy bên kia vài lão sư phụ đang chăm chú làm đèn lồng sao, loại việc nặng lại không cần nhiều tiểu xảo để cho tiểu nhị làm là được rồi, để bọn họ làm chẳng phải là giết gà bằng dao mổ trâu sao.

Tống Thủ quay đầu lại nhìn nàng một cái, “Cái này tháng sau ta sẽ dạy các ngươi, hôm nay ta sẽ chỉ các ngươi cách phân biệt các loại trúc.”

Chu Thọ hưng phấn, cặp mắt phượng bùng sáng.

Đường Cảnh Ngọc vẻ mặt đau khổ liếc mắt nhìn bọn người tiểu nhị đang tước trúc, thật là phải học việc này sao? Thoạt nhìn cũng rất mệt.

Sau khi được Tống Thủ giới thiệu sơ qua các loại trúc, ba người lại cùng Tống Thủ trở về, Tống Thủ để Dương Xương Chu Thọ đi về trước, gọi riêng Đường Cảnh Ngọc ở lại, “Hôm nay ngươi cũng bắt đầu học bảng chữ mẫu đi, ngươi muốn học chữ ai?”

“Học chữ chương quây được không?” Đường Cảnh Ngọc không chắc chắn hỏi lại, “Ta thích chữ của chương quây.”

Tống Thủ dường như đã lường trước được, từ trên giá sách lấy ra những tờ giấy mẫu của mình lúc trước, đi đến trước bàn học nói: “Luyện chữ của ta cũng được, nhưng ta nhắc nhở ngươi trước, trên mỗi đèn lồng của ta đều có con dấu riêng, cho dù chữ ngươi giống chữ của ta như đúc, nhưng nếu không có con dấu đó thì bọn họ sẽ không để ý đến đèn lồng của ngươi đâu.”

Nói xong một phen, tâm Đường Cảnh Ngọc lung lay như đang ở trên bàn đu dây, tâm trạng cao hứng lúc này bây giờ chìm xuống như điều bị đứt dây.

Nàng nửa tức giận nửa ủy khuất nói với hắn: “Ồ trong lòng chương quây ta là người như vậy sao? Ta chính thật tâm là thích chữ của chương quây thôi, tuyệt đối không có nửa phần tâm tư khác.”

Tống Thủ đem tập giấy về phía nàng: “Ngươi nghĩ như thế nào thì chính ngươi là người biết rõ nhất, cảm về, mỗi ngày viết năm tờ nộp cho ta.”

Đường Cảnh Ngọc nhất thời nở nụ cười, ôm lấy tờ giấy mẫu như lấy được chí bảo, hơn nữa Tống Thủ quả thật đoán đúng phần nửa tâm tư riêng của nàng, nói như vậy nàng cũng không tính là oan uổng đi.

“Ta đây đi rồi, chương quây nghỉ ngơi nhé.” Đường Cảnh Ngọc cảm thấy mỹ mãn cáo từ.

Tống Thủ trải thẳng tờ giấy Tuyên Thành ra, cầm bút đề chữ, viết viết một lát liền nhớ lại một chuyện, buông bút đi ra bên ngoài, lúc đi đến phòng chế đèn đang muốn đẩy cửa mà vào, phía sau liền truyền đến tiếng đẩy cửa. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Đường Cảnh Ngọc vui vẻ chạy vào phòng bếp nhỏ, một lúc sau lại chạy đi ra, xem ra là chạy đến phòng bếp phía trước học hỏi kinh nghiệm.

Không tìm không phải, dù nhìn thế nào cũng vẫn là một cái đứa nhỏ.

Tống Thủ nhấc chân vào nhà.

Vừa mới đi vào không lâu, Tiền Tiến chạy nhanh tới, thấy cửa phòng chế đèn đã mở, liền chạy thẳng vào trong: “Chương quây, Trang phu nhân đến đây.”

Tống Thủ đem hai ngọn đèn hoa đăng mới làm tới hôm qua đặt lên bàn, lập tức dẫn Tiền Tiến ra ngoài nghênh đón phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: CHUÔNG 14.2

Edit: Mây

~

Viện trưởng Nam Sơn thư viện là Trang Dần, ngẫu nhiên hắn sẽ đến lớp chỉ điểm cho bọn học trò, ngày thường hắn chỉ dạy những đệ tử vô tâm với con đường làm quan là chính. Trang Dần năm nay năm mươi sáu tuổi, không nhiều đệ tử được hắn trực tiếp giảng dạy, hàng năm chỉ chọn bốn năm người, những người đó đều là thiên phú xuất chúng, mà trong đám đệ tử đó người mà hắn tâm đắc nhất cũng là người có thành tích cao nhất chính là Tổng Thủ.

Tổng Thủ thông minh từ khi còn nhỏ, hơn nữa hắn cha mẹ song vong, thân thể đáng thương, Trang Dần đối này đệ tử liền phá lệ chiếu cố, thường thường giữ hắn lại ăn cơm với gia đình. Trang phu nhân lại đem Tổng Thủ coi là con trai của mình, Tổng Thủ ở nhà chính đọc sách nhiều năm, xiêm y bốn mùa hầu như đều tự tay Trang phu nhân may, Tổng Thủ cũng kính Trang phu nhân giống như mẹ đẻ.

“Sư mẫu lại đây là có chuyện gì sao?” Bước vào cửa hàng, ánh mắt Tổng Thủ đảo qua, thẳng đến khi nhìn thấy bóng dáng của bà bên cạnh hai tráng hoa đăng hắn mới làm.

Trang phu nhân năm mươi hơn tuổi, tóc hoa râm, khí sắc rất là không tệ, nếu không phải một đầu tóc bạc hắn là nhìn còn trẻ hơn tuổi thật nhiều lần. Thấy Tổng Thủ đến đây, nàng hòa ái cười, chỉ vào một trần hoa đăng trước mặt nói: “Ta thích nhất đến nhà các người xem đèn lồng, nhìn bức tranh chữ này xem, nếu để ta mua về nhà thật là luyến tiếc dùng nha.”

“Sư mẫu quá khen, chỗ này đông người, ngài theo con vào sau nhà đi.” Tổng Thủ rất quen thuộc đỡ cánh tay của lão phu nhân cười nói.

Gần tới Trung nguyên, càng ngày càng nhiều người đến tiệm mua đèn, ba gian mặt tiền cửa hàng người đến người đi không dứt.

Trang phu nhân gật gù đầu, vừa đi vừa nói với hắn, hỏi tình hình ăn uống ngủ nghỉ như thế nào, biết được hắn thu đồ đệ, nàng cũng hỏi thăm vài câu.

Tổng Thủ thỉnh lão phu nhân đến nhà chính ngồi xuống, tường kêu Đường Cảnh Ngọc pha trà, lại nhớ lại Đường Cảnh Ngọc đã đến phía trước giúp đỡ, còn Tiền Tiến thì bị hắn sai đến đăng phố lấy hai trần hoa đăng rồi, hắn bèn tính tự mình động thủ.

Trang phu nhân cười nói: “Lại đây lại đây, bởi sư mẫu người nói chuyện đi, mấy việc này cứ để Nghênh Xuân làm.”

Tiếng nói vừa dứt, phía sau nàng một nha hoàn với làn váy đỏ tiến lên hạ thấp người hành lễ với Tổng Thủ, bước từng bước nhỏ đi ra ngoài, nàng cùng Trang phu đến đây cũng được mấy lần nên cũng khá quen thuộc với viện tử của Tổng gia.

Trang phu nhân không khỏi lại khuyên Tổng Thủ: “Con xem con này, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chưa chịu lập gia đình, bên người cũng không có được một hai nha hoàn biết nóng biết lạnh, hôm nay ngay cả gã sai vặt cũng không có để con sai sử thì làm sao ta yên tâm về con cho được?”

Tổng Thủ có chút đau đầu giải thích nói: “Ngoài Tiền Tiến con mới tuyển thêm một gã sai vặt mới, tuổi còn nhỏ nên ngẫu nhiên ham chơi, vừa vặn hôm nay sư mẫu qua thì không có ở đây.”

“Dù có chuyện gì con cũng có thể giải thích được.” Trang phu nhân liếc mắt trừng hắn một cái, ánh mắt đầu hướng về phía cửa.

Tiền Tiến cầm một cái rô tiến vào, rô là tròn dẹp, bên trong là một cặp hoa đăng rất đẹp.

“Thỉnh phu nhân xem qua.” Tiền Tiến đem rô đặt tới trên bàn, nhẹ nhàng lấy cặp hoa đăng ra bên ngoài, đặt tới lão phu nhân trước mặt.

Hai ngọn hoa sen đăng, một lớn một nhỏ, một nâng một đỡ, trông rất sống động, trên mỗi cánh hoa sen được làm bằng giấy Tuyên Thành đều có một dòng chữ nhỏ. Trang phu nhân xem thật sự thích, bàn tay cầm hoa đăng khẽ xoay tròn, trong miệng thì thảo tự nói: “Lại là một năm nữa trôi qua, không biết hai mẹ con nó bên kia như thế nào rồi.”

Tổng Thủ trầm mặc.

Thời điểm sư tỷ mất vì bệnh, hắn đang ở trường thi, khi đi ra mới biết được tin dữ, sư tỷ đã muốn hạ táng, hắn chỉ tới kịp đến mộ phần sư tỷ dâng hương tế bái. Sau đó hắn lại tùy quân xuất chinh, thời điểm trở lại, không quá vài ngày lại được tin tức Đường Cảnh Ngọc ốm chết, lúc tiến vào Đường phủ, chỉ nhìn thấy một bộ quan tài nhỏ nhỏ. Hắn chất vấn Đường Thượng Hoa vì sao không có chiếu cố nữ nhi cho tốt, Đường Thượng Hoa về mặt bi thống nói không nên lời nói, mà người chết thì hết, hắn một ngoại nhân, còn có thể truy cứu gì nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: CHUÔNG 14.3

Edit: Mây

~

Tại trù phòng Tổng gia, Đường Cảnh Ngọc đang nhìn Bàng sư phụ xào rau, càng không ngừng hấp cái mũi: “Thực thơm a, thực không hiểu chương quây vì sao còn muốn tra tấn ta bắt ta học nấu cơm mở phòng bếp nhỏ cho hấn a, chỉ cần ta được ăn đồ ăn của Bàng thúc thì cũng đã thoả mãn rồi.”

Bàng sư phụ tâm khoan thể béo (tâm khoan: tim rộng rãi), cũng không có xấu hổ khi bị chương quây vắng vẻ: “Nhìn đủ chưa, chương quây chúng ta đó là thưởng thức người, người ráng học cho nhanh để ta còn có thời gian rồi a.” Mỗi ngày đều phải làm một phần cho chương quây đầu tiên, sau đó lại nấu thêm một nồi cơm nữa, dù sao tiền công cũng không khác nhau mấy, hấn ước gì chương quây mở miệng khai ân, hiện tại liền do Đường Ngũ gánh trách nhiệm này, hấn cũng không muốn nhúng tay vô.

Đường Cảnh Ngọc cười cười vuốt mũi ngửa hấn “Ta thực ngốc, còn phải nhờ Bàng thúc chỉ dạy nhiều a.”

Bàng sư phụ đáp ứng sáng khoái rồi.

Kỳ thật xào rau rất đơn giản, trông chừng lửa để rau chín tới là được, Đường Cảnh Ngọc tâm tư khẽ động, liền đứng dậy nói “Bàng thúc, ta lấy vài thứ để ban đêm ta hầm cháo tẩm bổ cho chương quây nha”.

Bữa cơm cho một mình nàng thì cũng không có khó khăn gì, cho nên nàng tính cơm thì nàng sẽ ăn với phòng bếp của đại phòng, sức ăn của nàng không nhiều, một chén cơm là đủ no. Nhưng thật ra để điều dưỡng thân mình này cần hầm canh để tẩm bổ thêm, canh hạt sen táo đỏ linh tinh các loại khẳng định phòng bếp đại phòng sẽ không làm, chính nàng phải làm thôi.

“Tự người lấy đi, ta nhớ bên kia hình như có một bao.” Bàng sư phụ không để ý lắm nói.

Đường Cảnh Ngọc mừng thầm, vội lấy một cái bao to đựng gạo trắng, ăn xong rồi lại đến lấy, nếu Tổng Thù có phát hiện chán cũng chẳng so đo với nàng chút gạo này đâu nhỉ.

Cân gạo xong, Đường Cảnh Ngọc lại cầm hai củ gừng to cùng nửa cân đường đỏ, lúc này mới cảm thấy nỡ mất rồi đi. Nàng một người cũng không dùng bao nhiêu, phẩm là những vật phẩm cần cho việc điều dưỡng thân thể chỉ cần trong phòng bếp có Đường Cảnh Ngọc đều tính đến bên này lấy, có thể bớt mua được chút nào tiết kiệm được chút đó.

Trên đường đi nàng gặp không ít tiểu nhị, lúc đến cửa viện Hạc Trúc Đường, Đường Cảnh Ngọc dán người vào tường nhằm thăm dò tình hình bên trong, thấy tất cả các cửa của phòng trên đều đóng mà trong viện cũng không có bóng dáng của Tổng Thù, nàng hoá thân thành trộm vội chạy tới phòng bếp của chính mình.

Cho dù Tổng Thù sẽ không phát hiện là nàng lấy thêm này nọ, nhưng nếu để hấn phát hiện ra thì cũng không ổn chút nào.

Đêm này nọ cất xong, Đường Cảnh Ngọc hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra, khi ra ngoài thì thấy Tổng Thù một mình đi đến, nàng vui tươi hơn hờ cùng hấn chào hỏi: “Chương quây, đêm nay ta tính nấu canh gừng ngâm chân, lang trung nói như vậy rất tốt cho thân thể, chương quây có muốn ta chuẩn bị cho ngài một chậu không?”

Tổng Thù muốn hỏi nàng gừng ở đâu ra mà nấu, nhưng lúc mở miệng hỏi thì thấy quá so đo tính toán liền đơn giản mở một con mắt nhắm một con mắt đi qua.

Có ý tốt mà người ta không cần nha, Đường Cảnh Ngọc bữu môi, đi vào phòng bếp lấy củi, bắt đầu chuẩn bị cho mình bữa cơm chiều đầu tiên.

Canh củi từ táo đỏ.

“Đường Ngũ, vì sao muốn dùng canh gừng ngâm chân a?”

Cửa bỗng nhiên bị mở ra, Chu Thọ tiến vào.

Đường Cảnh Ngọc một bên gọt vỏ củ gừng một bên kiên nhẫn trả lời: “Gừng có thể khu hàn, trong nước ấm có thêm canh gừng thì làm cho người càng thêm ấm”

“Thân mình ấm có tốt cho thân thể không? Ta đây cũng muốn ngâm chân.” Chu Thọ đi đến bên người nàng, cúi đầu nhìn vật này nọ trong tay nàng, “Đây là rễ cây mà?”

“Người mới ăn rễ cây!” Đường Cảnh Ngọc thiếu chút nữa đập chết hấn, vội vàng buông đao an bài việc cho hấn: “Giúp ta tách hạt táo đỏ đi, cắt một

đường ở giữa rồi lấy riêng hột ra. Ngươi là đại nam nhân, không cần phao chân, bắt quá ta có thể chia cho ngươi một chén nước táo đỏ uống nha.”

Chu Thọ ngoan ngoãn đi làm việc, xắt hai lát rồi đột nhiên nhớ ra, quay đầu hỏi nàng: “Vậy ngươi vì sao muốn cho sư phụ ngâm chân?”

Đường Cảnh Ngọc hắc hắc cười, hạ giọng nói cho hắn: “Đó là ta chọc hắn thôi chứ ta biết chừng quây sẽ không ngâm đâu.”

Chu Thọ chớp chớp mắt, mờ mịt truy vấn: “Tại sao ngươi biết sư phụ không ngâm?”

Đường Cảnh Ngọc cực phiền Chu Thọ hỏi đông hỏi tây, trả lời một lần hai lần thì tâm tình còn tốt chứ nàng cực không có nhẫn nại mà trả lời tất cả câu hỏi tại sao của hắn, buông dao thái ra chuẩn bị “dạy dỗ” hắn một chút, đã thấy bên cửa không biết khi nào đã có sẵn một người, đầu đội ngọc quan, mặc một thân trường bào nguyệt sắc, tuấn mỹ trong trẻo nhưng sừng mặt lạnh lùng ở dưới ánh chiều tà kia không phải Tổng Thủ thì là ai?

Đường Cảnh Ngọc trong lòng kêu khổ, “Chường quây, ta.....”

“Quân tử xa nhà bếp, Chu Thọ, về sau ngươi không được giúp nàng làm việc nữa, đi ra, ta có việc cần ngươi làm đây.”

Tổng Thủ không có nghe Đường Cảnh Ngọc giải thích, bỏ lại câu nói đầu tiên liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 15.1

Edit: Mây

Chu Thọ bị Tổng Thủ kêu đi rồi không quay lại nữa, có lẽ làm xong việc rồi trực tiếp ăn tối ở phòng bếp chính luôn.

Đường Cảnh Ngọc một mình bận rộn, nàng ngồi trên ghế nhình như cháo táo đỏ, thấy người của phòng bếp chính mang com lại đây. Nàng nhìn mà hâm mộ, nuốt nuốt nước miếng nhưng cũng phải ráng kiên nhẫn chờ cháo táo đỏ nấu nhừ.

Tiền Tiến vốn là ăn com ở phòng trước, hắn tâm tư cũng không tinh tế lắm nhưng nghe Bàng sư phụ nói Đường Cảnh Ngọc nấu com cho chường quây, cũng liền đoán được Đường Cảnh Ngọc lại vụng trộm chiếm tiện nghi này nọ của chường quây rồi, liền chạy tới xem náo nhiệt, “Từ xa đã nghe mùi thơm rồi, ngươi nấu cháo bỏ thêm cái gì vậy?”

Hắn đứng trước bếp tò mò, mũi hít hít vài hơi.

Đường Cảnh Ngọc cong cong đầu nói: “Ta thích ngọt nên trong cháo bỏ thêm táo đỏ, Tiền đại ca ăn xong rồi hả, có muốn thêm một chén không?”

Tiền Tiến lùi lại, ngồi trên cửa, hai cái đùi một cái để bên bên ngoài một cái bên trong cửa, híp mắt lại trêu ghẹo nàng: “Ngươi nấu mấy phần mà hỏi ta?” Bình thường tên thiếu niên này hay đồ ngọt người khác nên nếu có cơ hội hắn rất thích chọc ghẹo nàng.

Đường Cảnh Ngọc sớm đã có chuẩn bị, dương dương đắc ý ghéech cằm lên đáp: “Vốn là đồng ý cho Chu Thọ một bát nhưng nếu Tiền đại ca thích thì mặc kệ phần của hắn đi.”

Tiền Tiến vội vàng lắc đầu: “Thôi khỏi, Chu Thọ là tiểu tử có trí nhớ tốt nhất, ta không cần tranh với hắn chén cháo này, nếu như chọc hắn giận thì không tốt, hơn nữa ta cũng không thích ăn ngọt, ngươi a, lo luyện tay nghề cho tốt. Chúng ta sẽ đi bắt cá về cho ngươi nấu canh cá uống.”

“Quyết định như vậy nha!” Đường Cảnh Ngọc nghe mà hai mắt sáng rực lên. Đồ ăn Tổng gia không tệ, cách một hai ngày đều có thịt cá đầy đủ, nhưng nhiều mấy nàng cũng địch không lại bọn tiểu nhị, thịt cá vừa mới bung lên đều bị họ quét sạch. Đường Cảnh Ngọc không nghĩ cùng một đồng Đại lão gia tranh đôi ăn, mỗi lần đều là gấp một ít đồ ăn rau dưa gì đó liền trở về phòng ăn một mình.

Nấu cháo cần rất nhiều thời gian, hai người liền bàn luận về việc nấu canh cá các loại, trò chuyện được một lúc Tiền Tiến nhớ tới một chuyện, khẽ liếc mắt thăm dò phòng bên kia, nhỏ giọng nhắc nhở nàng: “Mới vừa rồi Trang phu nhân đến, chường quây muốn sai ngươi đi pha trà mà ngươi chạy đi đâu vậy? Nếu lần sau có chuyện muốn đi ra bên ngoài Hạc Trúc đường thì nhớ nói với chường quây một tiếng, đừng để hắn tức giận a.”

Đường Cảnh Ngọc thêm củi vào trong lò, nhìn ngọn lửa cháy bên trong nói: “Ta đi tìm Bàng sư phụ, đa tạ Tiền đại ca nhắc nhở, nếu có lần sau nhất định sẽ báo trước với chường quây. Huỳnh nói Trang phu nhân chính là vị sư mẫu của chường quây sao?” Đến Gia Định lâu như vậy, nàng đã thập phần hiểu rõ quan hệ của ông bà ngoại nàng và chường quây rồi.

“Tôi lầy lờn đên, cũng không cần chúng ta đi qua, Trang phu nhân đại khái là muốn đi ra bên ngoài một lát, liền tự mình đến đây”. Tiền Tiến thờ dài, “Con gái và cháu gái của Trang phu nhân đều đã mất rồi, nên Nguyên tiêu năm nào Trang phu nhân cũng nhờ chường quây làm hai ngọn hà đăng

tương niệm họ.”

“Đều mất rồi sao?” Đường Cảnh Ngọc cúi đầu lặp lại.

“Đúng vậy, đều đã nhiều năm A, chương quây ăn cơm xong rồi, ta phải đi trước đây!” Tiền Tiến vỗ vỗ mông đứng lên, hai ba bước dài liền đến cổng rồi.

Đường Cảnh Ngọc đem một bó củi nữa bỏ vào lò, nhìn ngọn lửa trong lò đầu tiên là tối sầm sau đó chạy rực rỡ lên, không biết nên khóc hay là cười.

Năm đó nàng tức giận rời nhà, nàng cũng không nghĩ phụ thân sẽ đi tìm mình, mà cho dù bị phụ thân nàng tìm được thì nàng cũng sẽ không trở về lại cái nhà đó nữa, chỉ là không ngờ phụ thân nàng không chỉ không đi tìm nàng mà còn sợ vì nàng ảnh hưởng đến danh dự gia đình liền tuyên bố với bên ngoài nàng chết a.

May mắn, may mắn là bà ngoại còn nhớ tới hai mẹ con nàng mà mỗi năm đều thả đèn cầu siêu cho mẹ con nàng.

Nếu biết sớm là hôm nay bà ngoại đến thì nàng còn đi phòng bếp chính làm cái gì chứ .

Đường Cảnh Ngọc thật sự hối hận, chính là rất nhanh lại hết buồn bực, bà ngoại đã nghĩ nàng chết rồi, nếu ngày sau nàng tìm bà nhận thân thì lấy cái gì chứng minh mình là cháu ngoại ruột của bà chứ? Trên người nàng không có tín vật gì, ngọc bội mẹ nàng lưu lại đã bị bọn buôn ngoài cướp đi rồi... Đúng rồi, nàng có thể nói một chút những chuyện liên quan đến mẹ nàng hẳn là bà ngoại sẽ tin nàng chứ.

Bất luận như thế nào, nàng vẫn là kiếm tiền trước đã, chính mình có tiền, thì chuyện nhận thân sẽ không mang lại phiền phức cho bà ngoại, nếu không cho dù hiện tại bà ngoại nhận nàng, thì nàng vẫn phải sống nhờ nhà cái, nhà cái không phải do ngoại tổ mẫu làm chủ mà là của ngoại tổ phụ, là của hai người con trai của chi thứ hai kia.....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 15.2

“Đường Ngũ, cháo nấu xong chưa? Ta hôm nay có ý ăn ít hơn mọi bữa nửa chén đó.” Chu Thọ đột nhiên chạy tới, lúc chạy gần tới không biết hẳn nghĩ gì mà đột nhiên ngừng lại.

Đường Cảnh Ngọc trừng mắt:“Chương quây không cho người đi vào người liền không đi vào thật à?”

Về mặt Chu Thọ khó xử nhìn nàng.

Hắn giương đôi mắt to giống như đại cầu lấy lòng chủ nhân vậy, Đường Cảnh Ngọc vốn không thể kháng cự lại về mặt hắn lúc này, tức giận nói:“Đột lát nữa cháo mới xong, người trở về phòng đi, khi nào xong thì ta gọi.”

“Ta ở lại đây cùng chờ với người.” Chu Thọ không muốn trở lại phòng ngồi đợi nàng nên quyết định ngồi dưới bậc thang chờ nàng.

Vóc dáng thiếu niên gầy gò chặn ánh nắng chiều lại, tạo thành một vệt đen thật dài tiến cả vào phòng, Đường Cảnh Ngọc lại cảm thấy như vậy ấm áp hơn một chút, nhưng đáy lòng có chút ít lo lắng. Đồng bọn của nàng quá đơn thuần, nhưng dù sao cũng tốt hơn việc một mình một bóng lui thủ ăn cơm chiều.

Cháo đã ngao xong, Đường Cảnh Ngọc múc hai chén, mục đích nhằm không chế sức ăn nên nàng dùng chén nhỏ. Năm táo đỏ trong nồi nàng múc vào chén nàng ba cái còn phân cho Chu Thọ hai cái, đặt hai chén cháo vào khay đưa cho Chu Thọ:“Cầm cái này vô phòng ta, ta ở lại dọn dẹp một chút liền vào.”

Trong chén trên mặt cháo trắng là màu đỏ thẫm của táo đỏ, dù nhìn có chút thô sơ nhưng vẫn cứ mê người, Chu Thọ thật cao hứng, đặc biệt cẩn thận bưng đi, nhìn hắn cẩn thận bước những bước nhỏ, từ phía sau thật giống một vị tiểu thư của gia đình giàu có nào đó

Đường Cảnh Ngọc vụng trộm cười, nhanh chóng dọn dẹp, đóng cửa phòng bếp lại đuổi theo sau.

Cửa phòng mở ra, bàn ăn đối diện sân ngoài, bởi vì cháo còn nóng, Đường Cảnh Ngọc liền cùng Chu Thọ nói chuyện phiếm:“Chuẩn bị tới Tết Nguyên tiêu rồi, ngày đó tiểu nhị trong cửa hàng đều nghỉ, Dương Xương thì về nhà tế tổ đi, người muốn trở về thấp cho nương người cây nhang không?”

Chu Thọ lắc đầu:“Ta không biết đi về như thế nào, mà ta cũng không muốn trở về, sau này ta sẽ ở lại nơi đây.”

Hai người đều sớm không có nương, nhắc tới chuyện này liền có chút cảm giác đồng bệnh tương liên, nhưng Đường Cảnh Ngọc vốn không muốn nghĩ quá nhiều vào chuyện thương tâm, bưng chén uống cháo, phát hiện cháo vẫn còn nóng, liền hưng phấn mà khuyến khích Chu Thọ:“Chúng ta đi xin chương quây dạy chúng ta làm hà đẳng đi, bây giờ học cái nào đơn giản nhất, đợi đến tối mười lăm chúng ta cùng đi bờ sông thả đăng”

Chu Thọ chính là nảo phăng, nhưng ý nghĩa của ngày hội hân vẫn biết một hai điều, nhẹ nhàng gật gật đầu: “Được.”

“Tốt lắm, có thể ăn, ném thử tay nghề của ta như thế nào!” Đường Cảnh Ngọc cười vỗ vỗ hân bả vai, cầm lấy cái thìa lên trước

Cháo được hầm nhừ còn toả mùi thơm, ăn rất ngon.

Đường Cảnh Ngọc thực vừa lòng với tay nghề của mình, Chu Thọ cũng khen ăn ngon, hai người rất nhanh đã đem ăn sạch hai chén cháo táo đỏ.

Đường Cảnh Ngọc thu thập chén đĩa mang đi rửa, Chu Thọ đại khái là ăn được đồ ngon nên đã quên lời căn dặn của Tổng Thù, vẫn đi theo Đường Cảnh Ngọc đi phòng bếp. Đường Cảnh Ngọc biết Tổng Thù là người mặt lạnh nhưng tâm nóng, không có khả năng thật sự cảm Chu Thọ hỗ trợ, liền cũng không nhắc nhở Chu Thọ. Bốn năm nay nàng thực sự cô đơn, khó được gặp được một người bạn tốt lại ngoan như Chu Thọ, nàng thích làm việc cùng hân.

Thừa dịp trời còn chưa tối hẳn, hai người cùng đi hoa viên nhỏ của Tổng gia để tìm Tổng Thù.

Tổng gia hoa viên quả thật không lớn, nhưng thắng ở chỗ bố cục tinh xảo: núi giả, hồ nước, rừng trúc, lương đình, tiểu kiều, cái gì cần có đều có

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 15.3

Tổng Thù đứng ở trên cầu gỗ, gió nhẹ khẽ lay động tà áo, lúc này hân dường như cùng nắng chiều hoà vào một thể. Từ phía xa xa hân đã nghe được tiếng cười đùa của hai thiếu niên vang vọng lại đây. Hân xoay nghiêng người lại, nhìn theo hướng âm thanh truyền đến, thì thấy được hai thiếu niên mặc áo xám sóng vai đi tới, thiếu niên thấp hơn đang bày trò hái hoa để cài lên tóc của thiếu niên bên cạnh hân nhưng đáng tiếc bởi vì chiều cao chênh lệch nên hân không thực hiện được âm mưu.

Sâu trong trí nhớ của hân, trong ngôi nhà này chưa từng vang vọng tiếng cười đùa, hân cùng huynh trưởng không phải là người thích đùa giỡn, mà thế hệ phía sau bọn hân thì còn chưa ra đời.

Tổng Thù liếc Đường Cảnh Ngọc vài lần, hân biết hai người vốn là có chuyện tìm hân nên liền đi về phía đầu cầu.

“Tìm ta có việc sao?” Hân đứng ở đầu cầu, ánh mắt dừng ở trên người Đường Cảnh Ngọc.

Đường Cảnh Ngọc liếc nhanh Tổng Thù một cái đánh giá tâm tình của hân, nhưng đến cùng là nàng vẫn không sờ được tâm tình lúc này của hân như thế nào, nàng cũng chỉ có thể cố lấy dũng khí mà mở miệng: “Chương quỳ, sắp đến tết Nguyên Tiêu rồi, ta cùng Chu Thọ muốn thả hoa đăng, chương quỳ có thể dạy chúng ta được không? Làm cái hoa đăng đơn giản nhất cũng được. Nhóm người Lý sư phụ hiện tại rất bận, chúng ta cũng không dám phiền bọn họ.”

Tổng Thù nhìn về phía Chu Thọ, Chu Thọ nâng đôi mắt chờ mong nhìn về phía hân, về phần Đường Cảnh Ngọc, hân không cần nhìn cũng biết ánh mắt của nàng có ý gì, tiểu cô nương này rất biết đóng kịch giả đáng thương, mà vẻ mặt đóng kịch của nàng rất thật, rất dễ khiến người khác động lòng trắc ẩn.

Dù biết vậy nhưng Tổng Thù cũng vẫn đáp ứng: “Mấy ngày này ta không rảnh, đêm Nguyên Tiêu các ngươi không trở về đúng không? Vậy thì sáng hôm đó ta sẽ dạy các ngươi làm.”

Thân thế hai người hân biết rõ, dù Đường Cảnh Ngọc miệng nói toàn điều giả dối, nhưng trong lời nàng có một nửa là sự thật, ngẫm lại lời nói của lão lang trung thì có thể chắc chắn một điều Đường Cảnh Ngọc quả thật từng chịu khổ, cha mẹ hơn phân nửa thật sự đã qua đời. Tổng Thù cũng là một đứa nhỏ mồ côi, đến bây giờ, hân vẫn giống như ngày xưa, tự mình làm hoa đăng để tưởng nhớ thân nhân, chẳng qua từ sau khi huynh trưởng đi theo tổ phụ thì trên hoa đăng hân làm nhiều hơn hai cái tên vậy thôi.

“Sắc trời không còn sớm, trở về sớm đi.” Cuối cùng dặn dò một tiếng, hân đi xuống cầu, theo theo lối nhỏ càng đi càng xa.

Đường Cảnh Ngọc có chút hoang mang nhìn theo hân, người này hôm nay tại sao lại dễ thuyết phục như vậy?

Chu Thọ đột nhiên kéo nàng tay áo: “Đường Ngũ người xem, trong hồ có cá kia!”

“Ồ đâu, cá ở đâu?” Đường Cảnh Ngọc lập tức bỏ nhào vào lan can bên cầu, nhìn chăm chăm vào hồ nước, “Cá lớn không, nếu lớn, chúng ta bắt một con kia, bắt xong ta làm canh cá cho ngươi uống.”

Chu Thọ có chút lo lắng: “Sư phụ đồng ý sao?”

Đường Cảnh Ngọc lơ đãng: “Cái gì mà đồng ý hay không đồng ý, dù sao cá là nuôi để ăn, nếu hần không ăn thì lúc chúng ta nấu canh xong sẽ mang qua cho hần một bát, thế là xong chuyện.”

Chu Thọ tất cả đều nghe theo ý của nàng, buổi trưa ngày hôm sau thừa dịp Tổng Thủ ngủ trưa, hai người lôi kéo Tiền Tiến chạy đến hồ này bắt cá, ba người mỗi người đều cầm một cái vợt bắt cá, Tiền Tiến cùng Chu Thọ xuống nước, Đường Cảnh Ngọc vốn kiêng kỵ thân thể không thể chịu lạnh nên nói hai người họ dồn cá vào bờ hồ, ba người bọc đánh.

Ép buộc gần nửa canh giờ, bọn họ thật sự bắt được một con.

Đường Cảnh Ngọc vụng trộm đem cá bỏ vào thau nước giấu ở phòng bếp nhỏ, buổi chiều sau khi tan khóa liền chạy đến phòng bếp lớn tìm Bảng sư phụ học hỏi kinh nghiệm, sẵn tiện nàng tiện tay cầm một số gia vị mang về phòng bếp nhỏ để nấu canh cá, sau đó liền trốn trong phòng bếp nhỏ bắt đầu chiến đấu.

Vấn đề không ngờ tới nhất đó không phải là khó khăn trong việc nấu canh cá mà là bước đầu tiên, giết cá.

Đường Cảnh Ngọc đương nhiên không sợ sát sinh, nhưng nàng chưa từng làm cá, nên không biết xuống tay tại vị trí nào cho tốt. Đường Cảnh Ngọc thử vài lần nhưng đều thất bại, cuối cùng bằng bất cứ giá nào chiều nay cũng phải xong nồi canh cá, liền vén tay áo lên một tay giữ cá thật chặt, mang con cá đến thớt, tay kia cầm dao thái, vỗ thật mạnh xuống đầu con cá.

Kết quả con cá kia thừa lúc nàng nghiêng người lấy dao mà loi lóng liền lách mình tránh thoát, dao thái va chạm với thớt vang lên một tiếng bộp trầm đục.

Tại nhà chính Tổng Thủ vốn đang dùng cơm với hai đồ đệ, nghe được thanh âm này, hần nhú nhú mày, ý bảo Chu Thọ đi xem.

Chu Thọ lập tức chạy ra ngoài.

Tổng Thủ ngồi ở hướng bắc, có thể nhìn đến thấy mọi vị trí trong viện, mà cái phòng bếp nhỏ kia ở sườn phía nam đông sương phòng, hần cũng có thể nhìn đến cửa.

Vì thế hần nhìn Chu Thọ đẩy cửa ra, tiếp tục trơ mắt nhìn một con cá lao nhanh ra từ bên trong, nện vào bậc thang thứ hai vẩy vẩy đuôi, vẩy bị ánh nắng buổi chiều chiếu vào lờ lờ sáng lên.....

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 16.1

“Nhanh lên, bắt con cá lại cho ta!”

Đường Cảnh Ngọc sốt ruột thúc giục Chu Thọ, nàng biết Tổng Thủ còn đang ăn cơm tại nhà chính, cho nên không dám lộ mặt.

Chu Thọ xắn tay áo lên bắt cá, nhưng cái con cá kia dường như rất vui vẻ tránh thoát, quẫy tới quẫy lui, Chu Thọ là lần đầu tiên làm việc này, lúc hần chop lấy con cá thân mình nó cứ uốn éo trong lòng bàn tay hần làm hần giật mình thả tay, về mặt ngư ngắc ngắc hồ hồ đứng ở nơi đó, có chút ghét bỏ cảm giác ẩm ướt nhột nhột trong lòng bàn tay.

“Ngươi liền cứ sạch sẽ đi, chờ đó, lát nữa ta nấu xong thì không có phần cho ngươi đâu!” Đường Cảnh Ngọc thật sự là tức chết rồi, Chu Thọ lại dùng không được, nàng đành phải tự thân xuất mã, chạy như bay tới bắt cá trở về bếp, từ lúc bắt đầu tới giờ nàng chưa hề ngẩng mặt lên nhìn về phía bên kia, trở lại phòng bếp “Oành” một tiếng đóng cửa lại, Chu Thọ cũng lười để ý tới.

“Đường Ngũ.....” Chu Thọ quay đầu gọi nàng.

“Không có việc gì không có việc gì, ngươi rửa tay đi, lát nữa nấu xong cho ngươi một bát!” Đường Cảnh Ngọc thực sự cũng không muốn cãi nhau với hần nên giọng nói khẽ nhẹ đi vài phần.

Chu Thọ cũng thả tâm mà trở về phòng.

Trong nhà chính, Dương Xương thu hồi tầm mắt, lặng lẽ liếc mắt về phía Tổng Thủ, cười nói: “Đường Ngũ tay cũng vụng về quá, chắc là lần đầu giết cá.”

Tổng Thủ không lên tiếng trả lời, thấy Dương Xương ăn gần hết cơm trong chén rồi, thuận miệng hỏi hần: “Ngươi từng giết cá rồi sao?”

Dương Xương lập tức nói: “Đã từng, nhà của ta lúc trước ở gần sông, trong nhà thường thường bắt cá nấu canh, nên cũng từng giúp cha mẹ làm qua.”

Tổng Thủ gật gù đầu: “Vậy ngươi ăn xong đi giúp nàng đi, nàng còn nhỏ, không cần thận để đứt tay.” *xót người ta sao chương quy*

“Đi!” Dương Xương lập tức bung bát lên, hai ba miếng liền giải quyết hết thức ăn trong chén, bên ngoài Chu Thọ tiến vào, hẩn đi thẳng một đường vào trong bếp.

“Cá là do các người tự bắt sao?” Tổng Thủ buông đũa xuống, chờ Chu Thọ ngồi xuống mới hỏi hẩn.

Chu Thọ “A” một tiếng, đôi diện đôi mắt bình tĩnh của sư phụ hẩn, hẩn không dám nói dối, nhìn bát nói: “Ta cùng Tiền Tiến bắt.”

Tổng Thủ nhìn hẩn, cũng không hỏi thêm nữa.

Cô nương thì hoạt bát còn thiếu niên thì quá ngốc, còn có Tiền Tiến cái người gan lớn kia nữa, ba người này chỉ cần ở chung một chỗ tất sẽ có chuyện nhưng chỉ cần không gặp rắc rối, hẩn cũng lười quản.

“Người tử tử ăn.” Tổng Thủ đứng dậy nói, đi qua bên hoa viên tản bộ tiêu com.

Chu Thọ lúc này làm gì còn tâm tư ăn nữa, buông đũa bỏ chạy qua phòng bếp nhỏ xem Dương Xương cùng Đường Cảnh Ngọc làm cá.

Dương Xương chẳng những biết giết cá, còn có thể nấu canh cá, cũng không cần Đường Cảnh Ngọc nhóm lửa. Đường Cảnh Ngọc thật sự rất vui vẻ, cứ mở miệng thì một cũng Dương đại ca hai cũng Dương đại ca, gọi đặc biệt thân thiết, Tiền Tiến vào đây xem nào nhiệt cũng được gọi Tiền đại ca, không khỏi có chút vắng vẻ Chu Thọ.

Chu Thọ ở một bên nghe, có điểm không thoải mái, cầm tay áo Đường Cảnh Ngọc đem nàng kéo đến bên ngoài, “Tại sao người không gọi ta là đại ca?”

Đường Cảnh Ngọc bị hẩn chọc nở nụ cười, chống nạnh hỏi lại: “Dương đại ca giúp ta nấu canh cá, Tiền đại ca giúp ta làm rất nhiều việc, người giúp ta cái gì, dựa vào cái gì ta phải gọi người là đại ca?”

“Ngày hôm qua ta giúp người bắt cá mà.” Chu Thọ nhớ rõ rất rõ ràng.

Đường Cảnh Ngọc bĩu môi, ngửa đầu cười nói với hẩn: “Ta không gọi người là đại ca đó, người làm gì được ta nào?” Tiền Tiến mười bảy, Dương Xương thân cường thể tráng nhìn cũng gần mười bảy mười tám, Chu Thọ như một thư sinh yếu đuối, nào có nửa điểm khí thế của huynh trưởng.

Không muốn dừng đây nhìn ánh mắt ủy khuất của Chu Thọ, Đường Cảnh Ngọc quay trở lại bên người Dương Xương nhìn hẩn làm cá.

Chu Thọ một thân một mình đứng ở cửa, không thèm nói chuyện với Đường Cảnh Ngọc, thấy nàng thật sự không để ý tới hẩn, hẩn chạy nhanh lại dán vào một chỗ, nàng không gọi đại ca thì không cần gọi, không thể chọc nàng tức giận nha.

Thời điểm Tổng Thủ trở về, trong viện toàn là mùi thơm của canh cá. Hẩn có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu cô nương kia thực có thể nấu canh cá.

Đường Cảnh Ngọc vẫn là chú ý hẩn, để bọn người Dương Xương tiếp tục ăn, nàng chạy đến phòng bếp múc một bát canh cá, vũng vàng đường đường mang qua nhà chính. Tổng Thủ ở bên trong, nàng đem bát canh đặt ở trên bàn, đi đến ngoài cửa phòng hẩn nói: “Chường quây, ta mang cho ngài một bát canh cá, ngài ra nếm thử nhé?”

Tổng Thủ đang thoát dây lưng, nghe được tiếng của nàng lần nữa buộc lại, đi ra.

Đường Cảnh Ngọc lấy lòng nhìn hẩn: “Chường quây người thật là tốt, chường quây yên tâm, chúng ta sẽ không bắt hết cá trong ao đâu, một tháng nhiều nhất chỉ bắt một hai con nấu canh cho đỡ thèm, sau đó lại mua mấy con cá nhỏ bỏ vào.”

Nàng vừa uống canh cá xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng giống như vừa bôi một lớp son phấn, đôi môi no đủ cũng hồng nhuận nhuận, nhưng vẫn không lẫn át được đôi mắt hoa đào rực rỡ kia, vô hình chung khiến nàng có ba phần kiêu mỵ của cô nương gia. Nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ lại thì giống như chính là một tuấn tử thiếu niên môi hồng răng trắng mà thôi.

Tổng Thủ nhìn về phía cái bàn, hương thơm từ bát canh cá phản phát qua, hẩn cũng muốn xác nhận xem tiểu cô nương trù nghệ như thế nào, hẩn đi về phía cái bàn.

Đường Cảnh Ngọc đi theo bên cạnh hẩn giới thiệu: “Đây là Dương Xương làm đó, uống rất ngon.”

Tổng Thủ ừ một tiếng, đi đến trước bàn nhìn bát canh cá: “Người uống đi, ta sau khi ăn xong không ăn thêm gì nữa.” Nói xong liền đi vào.

Đường Cảnh Ngọc gọi hẩn hai tiếng đều không có đáp lại, bĩu môi, bung lên bát chính mình uống, trước khi đi lớn tiếng nói: “Vây lần sau ta nấu canh sớm một chút, nấu xong sẽ mang cho chường quây liền!”

Tổng Thủ nhìn thoáng ra cửa sổ bên ngoài, đem ngoại bào khoát lên trên giá áo, lấy quyển sách đi trên giường xem.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chường Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 16.2

Hai ngày sau là tết Trung Nguyên.

Ngày này đáng phở sẽ không mở cửa, hầu hết tiểu nhị trong tiệm đều về nhà tế tổ, những âm thanh buồn bán náo nhiệt hằng ngày không còn truyền vào trong viện, cả một viện lớn liền yên lặng nhìn có chút lạnh lùng, mấy ngày hôm nay trời liền có vẻ âm u, dường như có thể đổ mưa bất cứ lúc nào.

Tâm tình Đường Cảnh Ngọc không bị ảnh hưởng một chút nào hết, ăn xong điểm tâm liền khăn cấp túm Chu Thọ đi phòng làm đèn tìm Tổng Thủ.

Tổng Thủ đang cắt giấy, ngón tay thon dài trắng nõn cầm kéo, linh hoạt cắt tia lúc ẩn lúc hiện sau tờ giấy màu vàng kia.

Đường Cảnh Ngọc đứng ở một bên kinh ngạc hỏi hần:“Chương quây dạy chúng tôi làm hà đẳng bằng giấy này sao?” Cái này cũng quá giật mình đi?

Tổng Thủ nhìn không chớp mắt:“Để luyện trước, luyện xong thì mới dùng giấy màu, hai người các ngươi nếu làm tốt thì có thể tùy ý chọn màu sắc, nếu làm không tốt thì sử dụng giấy kia hoặc giấy màu hồng bình thường đi.”

Chu Thọ lập tức nói:“Để Đường Ngũ chọn đi ạ, con chọn màu hồng bình thường là được rồi.”

Đường Cảnh Ngọc quay đầu trừng hần “Ý của ngươi là khẳng định ta làm không được chứ gì, không cần ngươi làm cho ta.”

Tổng Thủ khước miệng khê nhếch lên nhưng không ai phát hiện, ý bảo hai người ngồi xuống, hần bắt đầu dạy hai người chiết đẳng:“Ta chỉ dạy ba lần, nhìn qua ba lần còn không làm được thì tự trách bản thân mình gốc dĩ”.

Cái bàn được kê sát tường, Tổng Thủ ngồi ở phía đông, Đường Cảnh Ngọc vì để thấy rõ động tác của hần, chuyển tới phía đối diện hần, vươn nửa người qua bàn, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm hai tay Tổng Thủ.

Nàng vốn biết nhìn sắc mặt người khác, biết Tổng Thủ chính là ngoài lạnh trong nóng, bởi vậy không phải quá mức sợ hần nhưng Chu Thọ lại không giống vậy , hần làm không được loại động tác tùy ý như Đường Cảnh Ngọc, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh Tổng Thủ nhìn.

Tổng Thủ ngồi ở ghế trên, trước mắt là giấy trong tay, phía trước nữa chính là khuôn mặt chuyên chú của Đường Cảnh Ngọc. Hần biết Đường Cảnh Ngọc hần là chính là đang nhìn tay của hần, nhưng vẫn là nhìn không được giương mắt nhìn qua, xác định Đường Cảnh Ngọc thật sự chính là đang nhìn hần gấp giấy, hần lại hạ rèm mi xuống.

Nhưng là có cái gì đó không đúng ở đây, qua một lát hần lại kim lòng không được lại giương mắt lên.

Đường Cảnh Ngọc thấy động tác trên tay của nam nhân ngừng lại một chút, hoang mang, vừa nhấc mắt thì cùng lúc Tổng Thủ cũng nhìn lại. Nàng chớp chớp mắt, tò mò hỏi hần:“Chương quây có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, tiếp theo là bước khó nhất, các ngươi nhìn cho kỹ.” Tổng Thủ lại nhìn thoáng qua Chu Thọ, lúc này mới hạ rèm mi cúi mắt xuống tiếp tục động tác.

Đường Cảnh Ngọc vốn liền hết sức tập trung, sau khi nghe lời hần nói càng hết sức chăm chú .

Tổng Thủ cũng không có bảo nàng dừng lại, gấp gấp một lúc liền nhớ ra một màn vừa rồi hần khê thấy, hần có chút không chắc chắn nên lướt nhanh qua một lần nữa, phát hiện cổ áo của tiểu cô nương ngồi đối diện bị trễ xuống, mà bên trong nàng thì không mặc gì hết, sau khi xác định được nghi vấn trong lòng hần không nhìn thêm lần nào nữa nhưng trong lòng có chút không được tự nhiên.

Không phát giác cũng liền thôi, phát giác vẫn là nên nhắc nhở nàng, nếu hần nhìn thấy thì không sao vì hần đã biết thân phận thật sự của nàng nhưng nếu bị Chu Thọ nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

Làm như hần phát hiện tư thế của Đường Cảnh Ngọc không tốt, hần mệnh nàng đứng ở bên trái của mình:“Bên kia ngươi xem không hết được toàn bộ, đứng ở bên này học thì rõ ràng hơn nhiều”.

Đường Cảnh Ngọc nghĩ nghĩ, hình như là có vẻ đúng, nghe lời chạy tới , vừa định tiếp tục chống tay xuống bàn, Tổng Thủ lạnh giọng trách mắng:“Đứng thẳng xem nào, nam nhi gì mà đứng cũng không vững.” Nàng liền thực không nhớ chính mình là cô nương sao?

Hần đột nhiên nổi giận, Đường Cảnh Ngọc sợ tới mức run cả người, một hồi lâu nhi mới trấn định xuống, lặng lẽ nắm chặt tay nâng lên, nhắm ngay phía sau lưng Tổng Thủ khoa tay múa chân một chút, sau đó vụng trộm cười với Chu Thọ.

Chu Thọ một lòng đặt vào việc học làm hà đẳng nên không phát hiện động tác nhỏ của nàng.

Không có người cô động, Đường Cảnh Ngọc bĩu môi, tiếp tục xem Tổng Thủ gấp đèn.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Chiếm Giữ Của Chương Quỳ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

